

Retalls

1973 - 2003

Una Història política molletana

JOSEP TORRECILLAS MORENO

Aquest llibre amb diposit legal B-19292-2004
es va imprimir als tallers d'Opal Gràfic,
al c. Cantallops, 3 de Parets del Vallès a l'abril de 2004

Amb la col·laboració de l'Ajuntament de Mollet del Vallès

Ajuntament de Mollet del Vallès

RETALLS 1973-2003
Una Història política molletana

Josep Torrecillas Moreno

Presentació	9
Pròleg	11
Introducció	13
4. Capítol I	
1. El Camí a la democràcia.	17
2. La recuperació de la democràcia.....	24
3. El Pla d'urgències de gestió municipal.	27
4. La dimissió de l'alcalde, en Fermí Jaurrieta.	31
5. La Constitució Espanyola.	33
6. L'Estatut de Catalunya.	35
7. L'any que va canviar la truita.....	37
5. Capítol II	
1. El funcionament del nou Ajuntament democràtic.....	45
2. La defensa de les reivindicacions dels treballadors i treballadores.	47
3. Les relacions entre l'organització política i el grup municipal.....	48
4. Després de les vacances d'estiu la primera crisi municipal.....	50
5. El primer conveni col·lectiu entre la Corporació municipal i els funcionaris i les funcionàries de l'Ajuntament.	54
6. Ràdio Mollet, un instrument d'informació al servei de la ciutadania.	56
7. Planificar la ciutat: El Pla general de 1982.....	59
8. Gallecs, un territori en discòrdia (1ª part).....	63
9. Debat sobre la seguretat ciutadana.....	68
10. El cas de l'expedient al sergent de la Policia Municipal.	70
11. La crisi del V Congrés i el trencament del PSUC.	74
12. El cop d'estat del 23-F.	77
13. Els pressupostos municipals de 1981.....	79

14. L'agermanament amb la ciutat italiana de Rivoli.	84
15. La recuperació de la font de la plaça de Prat de la Riba.	86
16. Final d'etapa del primer Ajuntament democràtic.....	87

6. Capítol III

1. Les eleccions municipals de 1983.....	93
2. El debat sobre les alcaldies.	100
3. La lluita per la pau, la solidaritat contra el militarisme i per la llibertat dels pobles del món.....	101
4. La lluita contra l'atur per la independència i la realització personal...	104
5. Les zones d'urgent reindustrialització.	109
6. La seguretat ciutadana i els comerciants.....	110
7. Les hisendes locals en permanent discussió.....	111
8. Els debats a l'entorn de la línia fèrria Barcelona-Puigcerdà.....	113
9. L'educació, un dret a l'emancipació personal.....	116
10. L'Institut Municipal de Serveis Socioculturals.	119
11. L'urbanisme social.....	121
12. El Referèndum de l'OTAN.	124
13. Constitució de l'Assemblea per Mollet.....	127
14. El naixement d'Iniciativa per Catalunya.....	129
15. Final de la segona legislatura municipal.....	131

7. Capítol IV

1. Les eleccions municipals de 1987.....	135
2. Els socialistes recuperant l'alcaldia.	137
3. Els conflictes de Ràdio Mollet i l'Escola d'Adults.	139
4. Cap el pacte municipal entre socialistes i comunistes.	140
5. Mollet, RENFE i les infraestructures.	145
6. L'agermanament amb Cinco Pinos.	146
7. La vaga general del 14-D convocada per CCOO i UGT.	149
8. Gallecs, un territori en discòrdia (2ª part).....	151
9. Les transformacions urbanístiques de la ciutat.	154
10. El conflicte de l'adjudicació del Servei Municipal..... de la recollida d'escombraries.	156
11. L'Ajuntament pel dret a l'autodeterminació.	159
12. Final de la tercera legislatura municipal.	160

8. Capítol V

1. Les eleccions municipals de 1991: La primera majoria absoluta dels socialistes.	165
2. La IV Assemblea d'IC.....	170
3. Jocs Olímpics.	172
4. La política fiscal i els comerciants.....	174
5. El Pla estratègic: Un model de ciutat.....	175
6. Mollet 1000 anys d'història.	177
7. El model industrial afecta l'estabilitat laboral.	179
8. Les finances locals i la Generalitat.	181
9. El conflicte del col·legi Diví Mestre.	182
10. El Quart Cinturó i la Interpolar Sud.....	184
11. Final de la quarta legislatura municipal.	185

9. Capítol VI

1. Cap a les eleccions municipals de 1995.....	189
2. Els socialistes perden la majoria absoluta.....	191
3. L'acord institucional, un impuls a la normalització municipal.....	194
4. La crisi política de CIU a Mollet.	196
5. El pressupost per a l'any 1996.	197
6. Un nou pacte entre el PSC i IC-Els Verds.	199
7. Un somni fet realitat: El Museu Abelló.	202
8. Gallecs, un territori en discòrdia (3 ^a part).....	204
9. Mollet contra el terrorisme.....	212
10. Un Pacte per l'Ocupació a la ciutat.	213
11. De la unitat a la fractura d'IC i la creació d'EUiA.....	215
12. La commemoració dels 20 anys d'ajuntaments democràtics.....	218
13. Les polítiques ambientals, un nou camí del municipalisme.	220
14. Mollet, una ciutat comercial i de serveis.	223
15. Final de la cinquena legislatura municipal.....	225

10. Capítol VII

1. La sisena legislatura, una nova majoria socialista a l'Ajuntament.	229
2. La lluita per la gratuïtat del peatge de l'A-17.....	233
3. La salut, un bé social.....	239
4. El Consistori molletà contra la reforma del finançament local.	245

5. El Pla d'atenció a les persones estrangeres.....	246
6. Mollet per la pau, no a la guerra.....	248
7. Per una societat democràtica amb drets socials i econòmics.....	251
8. El Pla d'accessibilitat, un instrument d'igualtat de les persones.....	253
9. El parc dels Colors.....	254
10. La façana sud de la ciutat: la Vinyota, el Calderí i Sedeunión.....	257
11. Les eleccions primàries d'ICV i la crisi posterior.....	259
12. El Tabaran, espai juvenil.....	265
13. Mirant el futur: La revisió del Pla general d'urbanisme.....	267
14. La creació de l'Entesa per Mollet.....	270
15. La ciutat en xarxa.....	275
16. Final de la sisena legislatura municipal.....	276
17. El Ple d'acomiadament.....	277
11. Index onòmic.....	283
12. Index onòmic de regidors i regidores.....	295
13. Bibliografia.....	301

És molt important qualsevol iniciativa que tingui per objectiu aportar un testimoni de la història de la ciutat. I en aquest cas, cal que ens congratulem especialment perquè és un testimoni directe dels fets que s'expliquen, un fets viscuts en primera persona per l'autor, un dels protagonistes de la vida política molletana d'aquests joves anys de democràcia. Per tant, quan d'aquí a uns anys els historiadors professionals creguin que tenen la perspectiva suficient per entrar en el període dels anys setanta fins ara, segur que aquest llibre esdevindrà un document ben valuós.

Josep Torrecillas és testimoni i protagonista, per la qual cosa el seu llibre té el valor d'una veracitat personal, tot i que ben documentada i amb un esforç, que cal reconèixer-li, d'objectivació dels fets. Tanmateix, l'autor vol explicar, legítimament, la seva història, tal com ell entén i interpreta els fets viscuts, ara ja passats, i en els quals també es reflecteix inevitablement l'actuació pública de tantes i tantes altres persones que també han tingut un protagonisme en aquestes dècades. Estem davant l'aportació d'un polític, no d'un historiador, i, per tant, els aspectes subjectius han de ser -i són- necessàriament un dels valors consubstancials d'un llibre d'aquestes característiques.

El llibre és un repàs dinàmic dels darrers 25 anys de la història política de la ciutat. És també una visió de la democràcia recuperada i exercida des dels partits polítics i des de les actuacions fetes pels diferents governs municipals. Òbviament, per la seva pertinença a aquests partits, tenim una informació de primera mà del que han estat el PSUC i IC durant aquests anys. I també, pel fet que ha estat regidor des del primer ajuntament democràtic de l'any 1979 i durant vint-i quatre anys seguits, tenim una interessant aportació del que ha estat el funcionament de l'Ajuntament durant aquest període.

Ara que Josep Torrecillas ha tingut l'oportuna iniciativa de lliurar-nos el seu testimoni polític, convindrien noves aportacions des d'altres punts de vista, perquè, sortosament, els anys de democràcia a Mollet han estat complexos, difícils, també apassionants, i, per això, molt rics i d'un gran potencial informatiu i alligador.

Vull acabar agraïnt a Josep Torrecillas el seu treball, ja que aquest llibre que teniu a les mans és una molt bona manera de començar a commemorar els vint-i-cinc anys de democràcia al país i als ajuntaments.

Josep Monràs i Galindo
Alcalde

Mollet del Vallès, març de 2004

La democràcia quotidiana: crònica de 30 anys

A Mollet del Vallès hi he estat sovint: com a conferenciant; com a contertulià a l'Escola d'Adults, per presentar llibres d'un novel·lista local; com a pregoner a la Festa Major quan treballava a l'Ajuntament l'amic Francesc Castellanos o com assessor del Pla estratègic. Però, sobretot i a més, he anat periòdicament a Mollet del Vallès per donar suport devot a les candidatures polítiques, primer del PSUC i després d'IC (i empreses associades). Per tot això, he conegut personalment les alcaldesses del Mollet posfranquista -Anna Bosch, Carme Coll, Montserrat Tura- i vaig escriure el primer retrat biogràfic del polític molletà amb més projecció: Jordi Solé Tura, germà del novel·lista al·ludit. Tot i això, quan em parlen de Mollet del Vallès no penso en l'àrea de Gallecs, ni en la subseu olímpica, ni en l'Escola de Policia, ni en l'importantíssim Museu Joan Abelló, sinó en Josep Torrecillas, amb pinta de factòtum d'un hipotètic clan marsellès (en clau no mafiosa !), amb ulls vius, rialla sorneguera i bigoti poderós.

M'he llegit l'original d'aquest llibre de Retalls: 1973-2003 amb emoció, amb nostàlgia, a estones amb ràbia, amb reaccions d'impotència, amb dosis d'autocrítica i amb un crit interior d'alerta per por que l'amnèsia ens faci més pobres. I per por que les lliçons que el lector hi aprèn -i això que l'autor mai no cau en la temptació del didacticisme exemplificador- es dissolguin en l'oblit que ens rovella. L'he llegit amb paper al costat i boli a la mà: tinc damunt de la taula notes, interrogants, expressions que destacaria, dades i dates que apunto en un quadern perquè al llibre -que no deixarà indiferent a ningú- hi ha molta-molta teca. L'he estat llegint quan acabàvem de saber que havia mort Joan Reventós, vell conegut, i que va ser el meu darrer president del Parlament de Catalunya. Doncs bé: aquest Joan Reventós d'esquerres i eix vertebrador dels socialistes catalans, parlava, als seus llibres, del perill de la "memòria curta". Un antídote per aquest perill és el llibre de Josep Torrecillas. Perquè no cau en el parany de les afirmacions universals, encícliques. Ben al contrari, es tracta d'una crònica que revela sense autocensures -l'autor és, ha estat sempre, un home lliure, un polític coherent, aliè als càlculs, no gens donat a l'adulació dels líders- les barreres quotidianes de l'exercici de la democràcia, a l'engròs, sí,

però també a la menuda. I entre aquestes barreres apareixen els debats interns i les contradiccions de la pròpia família política de l'autor (família flagel·lada per duríssimes escissions caïnianes), d'una banda, i les dificultats d'entesa amb els socialistes, en més d'una ocasió..., en més d'un posicionament programàtic.

No vull acabar aquestes notes sense fer una doble referència. La primera: quan se celebra el vint-i-cinquè aniversari dels ajuntaments democràtics hauríem de reivindicar, amb lletres grosses, que és des dels ajuntaments des d'on es fa política de veritat, al carrer, al parc, a casa i a la sala de plens. I que siguin quines siguin les competències legals reservades als municipis... les regidores i els regidors aprenen aviat que el poble els/les sap i els sent com els representants locals de la totalitat del poder polític. Només cal que llegiu l'índex d'aquests Retalls per comprovar-ho.

I la segona referència: el factor humà. Els polítics, encara que a vegades ho semblin i malgrat els esforços patètics dels assessors d'imatge, no són robots i sí que són persones humanes. Persones que s'apassionen, que s'exalten, que perden el control, que ho engegarien tot a dida. Quan tens la sort de trobar al bell mig del grup una persona tossuda però dialogant, intel·ligent, serena, sense afany de protagonisme... te n'enamores. Us passarà llegint aquest llibre de Josep Torrecillas. Que té un valor afegit: comença i acaba a Mollet del Vallès.

Ignasi Riera
Madrid, 2004.

Fer un llibre no és una tasca fàcil, sobretot si vols parlar de trenta anys d'història de la teva ciutat, dels seus protagonistes... Estic convençut que hi ha moltes coses que em deixo o que les que hi he posat es podien fer des d'un altre prisma diferent de com ho he fet.

Ara bé, sí que estic convençut que el Mollet on jo vaig néixer, el Mollet de la meva joventut, ha canviat profundament i que aquest fet forma part dels canvis que s'han produït amb la recuperació de la democràcia al nostre país i en concret amb la constitució dels ajuntaments democràtics.

Els ajuntaments democràtics han jugat un paper important en la modernització de les nostres ciutats i per tant del país i això ha comportat la millora de la qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes.

Quan vam entrar a l'Ajuntament l'any 1979 la ciutat tenia molts dèficits, en definitiva havíem de començar quasi de zero, això sí amb molta il·lusió. Val a dir que durant aquests vint-i-quatre anys els diferents governs que la ciutat ha tingut han resolt molts d'aquells dèficits existents en aquells moments, però com en tot, apareixen noves realitats i cal seguir treballant, perquè la ciutat no s'acaba, la ciutat és viva i com a tal els representants de la ciutadania tenen la responsabilitat de resoldre les demandes i necessitats que els planteja aquesta.

Durant aquests anys hem passat de la situació en què calia planificar la ciutat per fer front a l'urbanisme anàrquic, per resoldre els equipaments bàsics, les zones verdes necessàries, en definitiva pensant en el futur, per fer de Mollet un espai de relació... al Mollet en xarxa, és a dir a les noves tecnologies que formen part de les nostres vides, i en aquesta nova situació l'Ajuntament com a tal ha de jugar un paper dinàmic perquè cap ciutadà i ciutadana quedi enrere evitant l'exclusió per "*desconnexió*", evitant una nova exclusió social lluitant contra l'analfabetisme digital que podria implicar aquesta nova revolució.

Entremig s'han fet moltes coses: recuperació de les nostres tradicions culturals, nous equipaments culturals, escoles, centres cívics, places parcs, i hem entès que el

medi ambient ha de formar part de la nostra gestió quotidiana i per això s'ha fet una aposta clara amb l'elaboració de l'Agenda 21 i la protecció de Gallecs com un pulmó verd per a Mollet, però també amb una aposta per l'entorn metropolità, una taca verda necessària per a nosaltres, els ciutadans i ciutadanes d'avui, però pensant també en les generacions futures.

S'han abordat vells i nous reptes, l'educació pensada com un dret a l'emancipació personal i al desenvolupament social, el fet migratori com un fenomen nou que més que tractar-se com a problema ha de suposar un intercanvi de les diferents cultures, ha de ser un signe de riquesa i de dignitat.

Segurament en aquest llarg camí de reconstrucció de la nostra ciutat amb una vocació de canvi l'Ajuntament i els seus protagonistes han comès errors, però no em toca a mi, com a actor directe, analitzar-los, tot i que això no vol dir no tenir opinió, haurà de ser un/a observador/a extern/a qui valori el conjunt del treball fet durant aquests vint-i-quatre anys d'ajuntaments democràtics de la nostra ciutat, qui valori els punts forts i febles d'aquest nou Mollet. El que és cert és, com diu Jordi Borja, que *“el conflicte social és inherent a la ciutat precisament perquè els projectes humans són contradictoris, responen a demandes i valors diversos, a necessitats e interessos oposats”*. En tot cas, el repte com a representants de la ciutadania és buscar nous instruments de relació, de síntesi com a mitjà d'avançar en el futur de la nostra ciutat, ja que aquesta s'anirà construint d'una manera plural, com ha estat en el passat més immediat.

Sols em resta expressar el meu agraïment a en Joan Planellas per deixar-me diversos documents del seu arxiu, a Isidre García i Araceli Pujades per la paciència i les facilitats que he tingut per tenir accés a les actes dels plens municipals i a diversa documentació, a Francesc Trujillo, Justí Simón, l'Anna Vallcorba i Xavier Ludevid per les notes que m'han donat sobre diversos temes del llibre.

Capítol I

1. El camí a la democràcia

Acabada la guerra s'iniciava de nou un procés de construcció del moviment democràtic, un procés difícil, degut a la repressió franquista contra els perdedors i contra tot allò que suposés crítica i desacord amb el règim franquista. En un primer lloc la lluita contra la dictadura va pivotar a l'entorn de la lluita armada, fonamentalment els maquis, i posteriorment es va anar consolidant la lluita de masses, sobretot perquè el PCE va fer un canvi estratègic passant de la lluita guerrillera a l'acció de masses.

Els canvis que s'estaven produint a Espanya on sectors intel·lectuals prenen consciència de lluitar per la democràcia, les contradiccions que s'estaven donant en el bloc del règim franquista iniciant-se una dissidència, amb gent com Dionisio Ridruejo o el mateix Ruiz Giménez, o el paper de les organitzacions cristianes com l'HOAC o la JOC van incidir en els canvis que es produïen en les reflexions dels comunistes del PCE i del PSUC.

El PCE fa un canvi estratègic proposant la reconciliació nacional que conté una proposta de definir un marc legal nou, democràtic i per tant crear un moviment unitari de tots els sectors democràtics de dreta i d'esquerra per acabar amb la dictadura.

A Catalunya ja hi havia un moviment unitari i democràtic en l'acció contra la dictadura franquista diferent a la resta d'Espanya.

A Mollet hi havia nuclis importants de gent del PSUC, Organització d'Esquerra Comunista (OIC), Bandera Roja (OCE-BR), gent de la Parròquia, independents que portaven una activitat política en el si de les empreses, en el moviment veïnal i cultural.

El Centre Parroquial va ser un espai de conscienciació democràtica, de reivindicació i solidaritat amb les vagues de New-Pol Textlene. Les AV van jugar un paper important de reivindicació social ja que entraven en conflicte amb l'ajuntament franquista.

Durant el període franquista un dels debats en el si del moviment democràtic i progressista era si s'entrava en els ajuntaments, com en el Sindicat vertical, i des de dins intentar modificar el seu funcionament i fer-los més sensibles a les reivindicacions de la ciutadania en general. Aquestes opinions en l'espai de l'esquerra eren defensades principalment pel PSUC i Bandera Roja (OCE-BR), per això en les eleccions municipals de 1973 que el règim convocava arreu, es van presentar candidats i candidates per entrar als ajuntaments i des de dins canviar algunes coses. Cal dir que les posicions més esquerranes no defensaven aquesta posició ja que consideraven que amb això se seguia perpetuant el règim, calia mantenir una lluita radical per acabar amb la dictadura. Vist amb el temps estic convençut que el més important era sumar sinergies per acabar amb la dictadura del general Franco i no entrar en alguns debats que més que sumar ens van enfrontar a l'esquerra i a les forces democràtiques.

La possibilitat d'entrar als ajuntaments franquistes venia o pel terç sindical o pel terç familiar, ja que la resta dels membres de la Corporació hi entraven a proposta del Govern Civil que presentava a l'alcalde una llista que suposadament ell havia configurat amb anterioritat. A Mollet del Vallès es van presentar una candidatura per al terç familiar formada per Teresa Giralt, Arcadi Viñas, que més tard fou un dels fundadors de CDC a l'any 1974 i Juan Planellas. Els tres van fer una carta dirigida a la població on deien que els problemes i les necessitats del poble havien d'entrar a l'ajuntament perquè estaven convençuts que Mollet havia tingut un creixement anàrquic aguditzat amb la creació de nous barris, manca d'aigua i serveis elementals, carrers sense asfaltar, sense clavegueres i sense enllumenat, manca d'escoles, guarderies municipals, espais verds...

A totes aquestes reivindicacions, calia donar-los solució, per això feien una crida per tal que la població de Mollet els votés perquè creien que era "*un moment important per al futur de Mollet*", en definitiva presentaven un veritable programa electoral en aquelles condicions gens democràtiques. A més es comprometien a portar les exigències dels veïns a l'ajuntament i a informar-los, posaven a disposició dels veïns el seu càrrec i defensaven l'elecció directa i popular de tots els càrrecs municipals, en especial el de l'alcalde.

Menció a part era la Teresa Giralt Martín que es presentava a regidora, era la primera dona que ho feia a la ciutat en un règim dictatorial i amb una societat amb valors molt masculistes. Ella va explicar en un escrit a la ciutadania els motius que l'havien dut a prendre aquella decisió.

En primer lloc deia que el poble de Mollet estava format per homes i dones i els homes i les dones havien d'estar representats en l'ajuntament. En segon lloc deia que les dones vivien més de prop i intensament uns determinats problemes de la comunitat (manca d'aigua, sobrecàrrega de feina per l'atenció dels infants a causa de la manca d'escoles i la manca de guarderies subvencionades). Per tot això la presència de la dona en l'ajuntament era del tot necessària.

El 13 de novembre de 1973 es feia la votació amb un total de 11.735 votants, van emetre el seu vot 3.056, comptabilitzant 68 paperetes en blanc i 20 anul·lades. Els candidats i candidates elegits van ser Arcadi Viñas amb 1.994 vots, Teresa Giralt amb 1.958 vots, Juan Planellas amb 1.680 vots i Juan Costa amb 873 vots. Cal dir que a l'Arcadi Viñas, a la Teresa Giralt i al Juan Planellas el 6 d'abril de 2003 se'ls va donar la distinció cívica de la ciutat per la seva dedicació a Mollet.

El dia 3 de febrer de 1974 es constituïa l'Ajuntament renovat conforme a les eleccions municipals de novembre de 1973, segons el decret 2144/73, que va quedar format de la següent manera:

Tinent. d'alcalde i president de la Comissió de Governació,
en Josep Ribas Cuní.

Tinent. d'alcalde i president de la Comissió de Cultura, Festes i Esports,
en Josep Feliu Jubany.

Tinent. d'alcalde i president de la Comissió d'Hisenda,
en Valeriano Monton Navarro.

Tinent. d'alcalde i president de la Comissió d'Obres Públiques,
en Juan Pedragosa Miró.

En Juan Planellas va formar part de la Comissió de Governació i de la de Festes i Esports i fou representant de l'Ajuntament en la Junta Local de Reclutament.

L'Arcadi Viñas va formar part de la Comissió de Cultura, tenia la delegació del Servei d'Aigües i la Teresa Giralt formava part de la Comissió d'Obres Públiques i tenia la delegació del Servei d'Abastiment i formava part també de la Junta Local

de Beneficència i Assistència Social i del Patronat Casa-Asilo Parroquial de la Immaculada en representació de l'Ajuntament.

Però aquesta decisió d'entrar a l'ajuntament no era un camí gens fàcil, en Juan Planellas enviava una carta a l'alcalde Fermí Jaurrieta demanant-li de poder dimitir de forma irrevocable de les comissions de les quals ell formava part ja que no havien funcionat i feia nou mesos que no es reunien, això es produïa el 18 d'agost de 1975, pocs dies després l'alcalde Fermí Jaurrieta li contestava que no acceptava la seva petició de dimissió perquè no la trobava seriosa.

L'11 de setembre de 1975 en Juan Planellas contestava de nou amb un extens escrit a l'alcaldia. Un dels paràgrafs deia *“tots volem el millor per al poble però existeixen clares diferències d'opinió de com servir-lo. Vull un ple funcionament de les comissions, vull una participació democràtica de tots els regidors en la gestió municipal. Segueixo demanant, respectuosa e irrevocablement deixar de pertànyer a aquestes comissions quedant, únicament com a regidor pel terç familiar”*.

En un altre àmbit, l'Arcadi Viñas va tenir en el debat de l'aprovació de pressupostos una discussió forta amb el regidor García, representant del terç sindical, en la qual l'Arcadi Viñas qüestionava que *“no tenia massa sentit aprovar un pressupost fet a base de grans números en cada partida, desconeixent com es gastaria i la forma de control pressupostari”*.

També es van donar fortes diferències a l'entorn del Pla d'urbanització SA. Garbí. Mentre uns defensaven que el futur de Mollet hauria de planificar-se en funció dels habitants pensant en àrees de serveis, zones verdes i d'equipaments compaginant creixement amb qualitat de vida, altres defensaven que la gestió municipal era a base d'anar aprovant els plans parcials que les diferents iniciatives anessin aportant.

Una altra diferència era que els primers creien que el creixement de Mollet hauria de tenir un sostre en funció del terme municipal, els habitants per metro quadrat, les necessitats col·lectives, en canvi els segons defensaven el dret dels propietaris a anar presentant els seus plans parcials mentre quedés un sol pam de terra.

La ciutadania malgrat que hi havia una manca de llibertats es mobilitzava per defensar les seves necessitats, durant el mes de juliol de 1975 s'havien recollit mil signatures demanant tres passos subterranis donats els problemes de trànsit i d'accidents de circulació que es venien produint a la zona sud, però la mobilització més

important va ser el 14 de juny de 1976 quan veïns de la ciutat es van manifestar enfront de l'Ajuntament per donar suport a l'entrega de 4.500 signatures per reivindicar la necessitat urgent d'un institut a la ciutat.

Feia 5 anys que s'havien començat les obres de l'institut i que s'havien paralytitzat per la rescissió de contracte. Aquella manifestació es va fer el mateix dia que es reunia el Ple de l'Ajuntament davant les llargues que se li donaven per resoldre la construcció de l'institut.

Els manifestants van rebre una resposta brutal per part de la Guardia Civil i la Policia Municipal que va acabar amb contusions i ferits per part d'alguns manifestants. Això va comportar que diverses entitats de la ciutat (Associació Amics Nacions Unides, AAVV Plana Lladó, Comissions gestores de les AV de Zona Sud, Rosaleda-Can Gomà, Estació de França-Can Molà, Cinefòrum La Gàbia, C. Sardanista Serra d'Or, Grup Estudis Sanitaris, Grups Shalom, La Casa, Skaton, Tuareg i Joves del Casal) fessin un escrit al poble de Mollet denunciant aquells fets *"l'agressió als ciutadans que es trobaven a la plaça de l'ajuntament és una agressió a tot el poble"*, l'escrit finalitzava demanant un institut, no a la repressió i uns ajuntaments democràtics.

La cultura era un altre pilar de lluita per la democràcia ja que servia per transmetre valors en defensa d'una societat nova, democràtica, de recuperació de tradicions que el franquisme havia prohibit i de defensa de la cultura catalana.

Al 1974 a la Plana Lladó es feia un cicle de teatre a l'església del carrer Cristòfol Colón on hi havia força assistència de públic. Després de finalitzar cada obra hi havia col·loquis per comentar els aspectes de l'obra, que sempre anaven lligats a la societat d'aquell moment i això servia per transmetre idees de canvi que anessin creant consciència social del fet que aquella societat tutelada per un règim dictatorial s'havia d'acabar amb la participació de tothom en un estat ple de llibertat.

L'any 1975 es feia a Mollet la Setmana de Cultura Catalana organitzada per 15 entitats de la ciutat: Associació de Caps de Família, AAVV de Plana Lladó, Delegació d'Amics de les Nacions Unides, Casal Cultural, Associació de Pares d'Alumnes del Col·legi Lestonnac, Òmnium Cultural, Club Muntanyenc, Grup Xivarri, Grup La Casa, Grup de Joves de la Parròquia, Grup Tuareg, Agrupació Folklòrica Molletana, Societat Coral El Clavell, Comissió Gestora AV de la Zona Sud.

En aquesta setmana es feien activitats de concurs de pintura ràpida, teatre amb “*La Setmana Tràgica*”, conferències com: “*Problemes de la llengua i la cultura catalana*”, “*Les associacions de veïns a Catalunya*”, seguides de col·loquis, recitals de cançó catalana amb Francesc Pi de la Serra, audicions de sardanes, arribada i encesa de la Flama del Canigó.

I també es va realitzar un cicle de conferències que feia Òmnium Cultural amb Marcel Tarragó, Jordi Solé Tura i Francesc Candel. Totes aquestes activitats es demanaven al Govern Civil de Barcelona que era qui donava el vistiplau per autoritzar-les.

Per la Mª Teresa Llavina Veguer la Setmana de Cultura Catalana era unir tots els esforços individuals de les entitats de Mollet i al mateix temps, donar a conèixer i promocionar la cultura del poble català, que, en general, havia de veure amb el progrés del país.

A l'any següent es va a tornar a fer la segona edició de la Setmana de Cultura Catalana que va tenir lloc entre el 15 i el 23 de juny de 1976 i a la qual van anar-se sumant altres entitats de la ciutat com la Comissió Gestora de l'AAVV de Rosaleda-Can Gomà, el grup Shalom, el grup Skaton i el grup CIMS.

A part de les activitats lúdiques, aquell any es van reforçar molt més les conferències col·loqui: “*Els emigrants i la comunitat catalana*” a càrrec d'en Rafael Ribó, “*La naixença de Catalunya*” a càrrec d'en Miquel Coli i Alentorn, “*La immigració a Catalunya*” a càrrec d'Eliseo Aja i “*Una perspectiva política per a Catalunya*” a càrrec de Jordi Solé Tura, noms que anys després jugarien un paper important a la política espanyola i catalana. I com l'any anterior, no podia faltar-hi el recital de cançó catalana, aquesta vegada amb Lluís Llach.

L'AV de la Zona Sud va fer un cartell fent una crida a tota la ciutadania de Mollet a commemorar la Segona Setmana de Cultura Catalana col·locant en els balcons de tots els habitatges la bandera de les quatre barres. El cartell deia que per portar a terme aquella iniciativa comptava amb el vistiplau de l'Ajuntament.

En el marc de la recuperació de la cultura catalana hi havia també la nostra llengua, Òmnium Cultural tenia l'objectiu de portar el català a totes les escoles de Mollet i especialment a les públiques. Aquest no era pas un camí fàcil ja que el franquisme havia negat la llengua dels catalans, i les autoritats per dirigir-se a la ciutadania ho feien en castellà.

Malgrat això la gent d'Òmnium Cultural de Mollet va tenir reunions amb l'alcalde i el regidor de Cultura que no van arribar a cap tipus de concreció per engegar el projecte del català a les escoles. Durant la Primera Setmana de Cultura Catalana les entitats organitzadores van adreçar un escrit a l'Alcaldia demanant l'ensenyament del català a les escoles d'EGB de la ciutat.

El 24 de setembre de 1975 l'Alcaldia va adreçar una carta a Òmnium Cultural dient-li el següent:

En cuanto a las posibles clases de catalán en las horas de clase en las escuelas o grupos de enseñanza, es cuestión de competencia del Ministerio de Educación y Ciencia, si bien el Ayuntamiento se ha dirigido a la Delegación Provincial para que adopte las medidas que crea oportunas sobre dicha enseñanza en catalán.

Aquella carta era l'expressió que l'Ajuntament no tenia cap voluntat de mullar-se, en canvi la Junta Municipal d'Ensenyament acordà impartir en tots els centres dues classes setmanals de català, a partir, si era possible, de professorat propi.

Aquell voluntariat xocava amb la manca d'un ensenyament general de la llengua catalana i que en molts casos depenia de l'esforç dels professors de parla catalana. Aquell professorat suposava en aquells moments un 20% de les plantilles de l'ensenyament públic i no tots estaven en condicions d'ensenyar el català.

Òmnium Cultural es va posar d'acord amb els col·legis Princesa Sofia i Garicano Goñi (Salvat Papasseit) per facilitar-los professors per cobrir els cursos de català.

Òmnium Cultural es va dirigir a l'Ajuntament per demanar una subvenció per cobrir les despeses de professorat i material. La instància va ser retornada per estar escrita en català i van haver de fer una altra instància, aquesta vegada en castellà.

El 15 de desembre de 1975 els directors dels centres van rebre una notificació de l'Alcaldia indicant que no estava permès per la llei que professors externs donessin classes, si no hi havia l'autorització prèvia de l'Alcaldia, Governació i Ministeri d'Educació i Ciència.

La notificació era clara, els professors d'Òmnium Cultural estaven fora de la llei i per tant es van haver de suspendre les classes de català, deixant sense classes 500 alumnes. Aquesta actitud per part de l'Ajuntament va comportar mobilització

d'Òmnium Cultural, de la Junta Gestora de l'Associació de Pares d'Alumnes de Garicano Goñi (Salvat Papasseit) i la AAVV de la Plana Lladó que demanaven a l'alcalde que de forma immediata tots els alumnes rebessin classes de català. També altres entitats com Amics de les Nacions Unides i Caps de Família es van interessar pel tema.

Al cap d'un temps es va demostrar a través de la Inspecció que els centres educatius havien actuat legalment i que no hi havia cap raó per deixar de donar classes de català. A partir d'aquí es va retornar a donar classes tal com es feia abans de la nota de l'Alcaldia.

Malgrat això, l'Alcaldia en una conversa amb el president de la delegació comarcal d'Òmnium Cultural a principi d'abril de 1976 negà tota possible subvenció a l'ensenyament del català.

El règim i les seves institucions havien negat les nostres tradicions i la nostra llengua i no estaven disposats a potenciar-les, per això era molt important l'esforç de tanta gent perquè la nostra llengua fos viva, perquè era i és la identitat d'un poble conjuntament amb les seves tradicions i els seus costums.

Per això quan es van recuperar les llibertats i la democràcia i els nous ajuntaments democràtics es va treballar immediatament per recuperar la nostra cultura popular i la nostra llengua i des d'aleshores aquest ha estat un esforç important de les nostres institucions catalanes.

2. La recuperació de la democràcia

Havíem passat quasi 40 anys de dictadura i les primeres eleccions democràtiques eren tot un esdeveniment al nostre país, enrere quedaven els dies de dictadura del general Franco i les lluites obreres i populars per aconseguir unes condicions dignes de treball i uns barris amb tots els serveis necessaris per viure-hi. Darrere d'aquelles lluites hi havia una lluita per la democràcia que ens havien robat a l'any 39.

Per primera vegada després de tants anys podíem tornar a votar, a decidir els nostres representants per defensar els nostres interessos en el Parlament espanyol. Les esquerres havíem sigut els impulsors de les moltes lluites que s'havien fet per la democràcia a la nostra ciutat i en concret el Partit Socialista Unificat de Catalunya

(PSUC), ara ens tocava recollir el reconeixement de tants esforços en moments difícils, inclosa la presó de molts lluitadors i lluitadores.

La Setmana Santa de 1977 es legalitzava el PSUC, el “Partit”: com no podia ser menys hi havia una gran alegria entre la militància, els simpatitzants i la ciutadania en general, hi havia un reconeixement al nostre treball, al treball dels comunistes.

El 15 de juny de 1977 es realitzaven les primeres eleccions democràtiques, per fi havia arribat el dia, després de tants anys de dictadura franquista. Els partits ens vam mobilitzar per aconseguir els vots de la ciutadania, posàvem cartells, fèiem mítings, l’assistència als actes era nombrosa, la gent volia estar informada, participar donant la seva opinió, la militància política era activa i amb molta il·lusió.

En aquestes eleccions el PSUC a la nostra ciutat va ser el primer partit amb 4.617 vots, un 31,67%, seguit dels socialistes amb 4.019 vots, un 27,57%, i de CIU amb 2.313 vots, un 15,87%, la UCD, el partit que agrupava els sectors de la dreta que van fer una aposta per la democràcia, va treure 1.716 vots, un 11,77%. La participació va ser del 67,11%, amb una abstenció del 32,89%.

No seria fins dos anys després que se celebrarien les primeres eleccions municipals, durant aquests dos anys ens trobàvem en una situació estranya ja que teníem unes Corts Generals i un govern democràtic elegits pel poble i en canvi teníem uns ajuntaments no elegits per la ciutadania.

El PSUC i la resta de forces democràtiques consideràvem que calia treballar en un període de transició del vell règim municipal al nou règim democràtic amb les persones que encara ostentaven la responsabilitat municipal, crèiem que havia de ser un procés pacífic i amb els menys buits possibles, aquesta tasca no va ser difícil ja que hi havia persones com l’Arcadi Viñas, Teresa Giralt i en Juan Planellas que durant la dictadura havien estat en la lluita democràtica i altres com Valeriano Montón, Joan Pedragosa i Josep Ribas que van ajudar a fer que el traspàs fos sense gaires problemes.

Malgrat tot aquest esforç encara vàrem viure situacions difícils, com van ser les manifestacions a favor de més escoles i una millor qualitat de l’ensenyament, això va provocar la dimissió d’en Fermí Jaurieta, alcalde fins aleshores, i es va nomenar en Josep Ribas.

Aquesta nova situació va ajudar a aconseguir un diàleg més fluid entre els governants municipals i els partits democràtics i es van crear diverses comissions de tre-

ball per tenir el màxim d'informació, per al PSUC hi anàvem en Ramón Bellavista, Josep Lluís Millán, l'Anna Bosch i jo mateix.

A principi de 1978, els comerciants de la ciutat es van mobilitzar per la instal·lació d'un supermercat al carrer Antonia Canet, el Super-Ama, actualment Mercadona. El Super-Ama era un competidor que podia acabar amb els petits comerciants de la ciutat i per això van fer diverses reunions a les quals assistia un nombre considerable de comerciants, jo assistia en aquestes reunions en representació del PSUC. En aquesta trobada, van participar-hi 100 comerciants de la ciutat i van assistir-hi alguns representants d'associacions com ACAPIC, propera al PSUC, i el Gremi de Detallistes.

El 5 de juliol de 1978 el PSUC treia un escrit a la població de Mollet per donar suport als petits comerciants. Nosaltres defensàvem aquest sector de la ciutat i també els interessos dels consumidors, per això al PSUC enteníem que els supermercats eren necessaris per a una major facilitat per als consumidors, però creiem que calia enfortir el petit comerç local a partir del fet que els comerciants haurien de formar una cooperativa alimentària local, per poder comprar conjuntament els productes al punt d'origen eliminant els intermediaris i fixant uns marges comercials justos i iguals per a tots. D'aquesta manera, dèiem, aconseguiríem eliminar els beneficis especulatius i conjugar els veritables interessos dels consumidors i dels botiguers.

Defensàvem també que aquests petits comerciants dels quals la majoria han estat tota la vida al nostre poble mereixien el nostre suport ja que pensàvem que eren treballadors i treballadores que tenien les seves botigues com a únic mitjà de vida.

Aquesta posició del PSUC de fer una cooperativa alimentària local no va tenir el suport dels comerciants i òbviament el supermercat Super-Ama es va fer. L'Ajuntament va donar el vistiplau a l'obertura d'aquell establiment.

Cal dir que personalment vaig tenir una experiència interessant ja que la meua militància havia estat en els barris i en el món sindical i tenir contactes amb els comerciants a partir dels seus problemes em feia veure altres realitats en què el PSUC també volia actuar.

En aquells moments no hi havia associacions de comerciants fortes com avui dia i per tant la solució als seus problemes era individual, no hi havia una consciència de col·lectiu, d'unitat... i això segurament va fer que no tinguessin èxit les nostres propostes.

En finalitzar aquest moviment de botiguers, al PSUC vam creure oportú crear una comissió de botiguers i el responsable va ser Domingo Miguel amb l'objectiu de consolidar ACAPIC a Mollet.

3. Pla d'urgències de gestió municipal.

Durant els primers mesos de 1978 el PSUC va llençar la proposta d'un Pla d'urgències de gestió municipal ja que nosaltres creïem que aquest era el treball central per a la ciutat.

El Pla d'urgències, el situàvem com un programa a concretar diàriament en funció de les necessitats socials que tenia la població en aquell moment, de les possibilitats de lluitar per a les resolucions dels problemes i la de potenciar una veritable democratització de la vida municipal amb unes eleccions municipals democràtiques al servei de la ciutadania.

Aquell Pla d'urgències de gestió municipal es feia en funció dels problemes que tenia la ciutat aleshores, la llarga provisionalitat fins a les eleccions municipals i la manifesta impossibilitat de l'ajuntament franquista per fer front a les reivindicacions dels diferents sectors de la ciutat. El Pla recollia els problemes en matèria de sanitat, ensenyament, urbanisme, atur, etc.

Però teníem clar que el programa podria ser realitat en la mesura que féssim una política unitària amb els altres partits de la ciutat (CDC, PSOE), amb les associacions de veïns, entitats culturals i les centrals sindicals.

El PSUC va convocar dues reunions. A la primera reunió, no van venir CDC, PSOE i UGT, en canvi van venir CCOO, JCC, les associacions de veïns de la Zona Sud, Can Pantiquet, Plana Lladó, l'AV del Centre, Casal Cultural, Òmnium, professors de català i el col·legi Princesa Sofia.

A la segona reunió, van assistir-hi els mateixos de la primera reunió més CDC, PSOE, les centrals sindicals UGT i la CSUT, l'AV de Lourdes i l'Hoquei Mollet.

Tothom en aquesta nova reunió va estar d'acord a treballar en el Pla d'urgències de gestió municipal excepte CDC que va fer una reflexió general i uns matisos a la proposta, en canvi el PSOE no va presentar cap esmena a les propostes realitzades.

Els socialistes en una assemblea realitzada el 26 de maig de 1978 van decidir participar en una comissió representada pels partits polítics, centrals sindicals, AV i entitats cíviques, en canvi no volien participar en cap comissió mixta amb l'Ajuntament vista la postura antidemocràtica "*del seu màxim representant*".

CDC durant el mes de maig de 1978 va plantejar que creia que la gestió municipal seria desagradable, antipopular i que les crítiques a la gestió, les haurien d'assumir els mateixos responsables que fins aleshores havien governat.

Entenien que l'aplicació del Pla d'urgències desembocava en la dimissió de tot el consistori i CDC no estava d'acord amb això per tal de no córrer el risc de crear un buit de poder.

Malgrat això CDC es comprometia a fiscalitzar totes les gestions municipals, informar tots els partits polítics i les entitats de les gestions que pensaven fer i denunciar les accions que no anessin encaminades a una veritable gestió democràtica.

Un dels punts que entrava en el Pla d'urgències era discutir els pressupostos municipals de 1978. Els partits polítics junts amb la resta d'entitats van demanar a l'Ajuntament demorar durant un període curt l'aprovació del Pressupost municipal per entendre que la ciutadania hauria de participar i confeccionar el pressupost a través dels partits polítics.

L'Ajuntament va demorar durant dues setmanes l'aprovació del pressupost, durant aquest temps es va estudiar el pressupost amb seriositat i profunditat. Es van fer diverses reunions entre els partits PSUC, PSOE i CIU i les entitats que defensaven el Pla d'urgències, es van fer dues llargues entrevistes d'informació amb els tinentes d'alcalde Valeriano Monton Navarro i Joan Pedragosa Miró.

L'anàlisi que fèiem d'aquell pressupost era que no cobria les necessitats i els dèficits que la ciutat tenia des de feia molts anys enrere. Aquests dèficits eren: no es podia donar els serveis necessaris al barri de Lourdes (clavegueram, llum, transport, escolaritat), no se solucionava el pas de la via per la part superior de Plana Lladó, no s'acabava de cobrir la riera Seca i el torrent Caganell, no s'abordava la millora del clavegueram de la zona de l'Estació de França.

Tampoc el pressupost cobria les necessitats del moment com la compra d'un terreny per a l'edificació d'un nou col·legi adjudicat pel Ministeri d'Educació i Ciència, no es

donava suficientment suport al desenvolupament de la cultura i la llengua catalana, no se solucionaven els serveis de clavegueram a la nova Escola de Formació Professional.

El 2 de juny de 1978 PSUC, PSOE i CIU trèiem un comunicat demanant que el pressupost de 1978 solucionés aquest problema i a la vegada s'exigia que:

- * En el cas que es produís superàvit dins del pressupost hauria de consultar-se amb els partits polítics abans de confeccionar el Pressupost extraordinari.*
- * Ja que els regidors poden participar en les permanents (es refereix al que avui diem Comissió de Govern) els partits polítics, demanem que sigui realment participant amb major intensitat que fins ara. En aquest moment seria d'una greu irresponsabilitat la seva inhibició.*
- * En conseqüència amb l'anterior, exigim que participin els regidors majorment en la gestió per evitar l'acció autoritària i personalista de l'alcalde, governant conjuntament i controlant millor les xifres reals del Pressupost.*

El comunicat acabava amb el plantejament que l'acció dels partits seria la fiscalització de totes les gestions municipals seguint el desenvolupament del Pressupost i que calia denunciar les accions que no anessin encaminades a una veritable gestió democràtica.

El 3 de juny de 1978 Alfons Collado, en nom dels tres partits enviava a l'alcalde Fermí Jaurrieta un escrit en què demanava que en el Ple del 5 de juny es donés lectura al comunicat emès pels tres partits.

El 5 de juny de 1978 el pressupost es va aprovar per unanimitat dels presents ja que van faltar sense excusar-se els regidors Mariano Prats i Emili Rebull. En aquest Ple es va donar lectura del comunicat dels partits polítics PSUC, PSOE i CIU.

En Fermí Jaurrieta va dir que demanaria als firmants Alfons Collado (CIU), Ramon Bellavista (PSUC) i Isidro Carpio (PSOE) un estat de prioritats per al futur amb la finalitat que l'Ajuntament estudiés la forma de finançar-lo.

En Fermí Jaurrieta el 16 de juny envia a cada partit un escrit on deia: "*Vd. se sirva remitir a este Ayuntamiento por escrito un estado de prioridades de obras, instalaciones y servicios que estime necesarios llevar a cabo en el futuro con el fin de*

que se estudie la posibilidad de financiarlas, por lo que le quedará muy reconocido por la colaboración y el interés demostrado en los asuntos que concierne a esta villa”.

El Comitè Executiu de l'Agrupació Socialista del PSOE de Mollet enviava una carta a l'alcalde Fermí Jaurieta dient-li que no faria cap esforç per mantenir ajuntaments no democràtics. Per tal motiu el PSOE, deien, tindria l'obligació d'establir un ordre de prioritats quan arribés al govern del municipi.

Tot el debat del Pressupost de 1978 era importantíssim per potenciar la nostra política a favor del Pla d'urgències, per mantenir la unitat d'acció de les forces democràtiques de la ciutat i per seguir demostrant que la democràcia encara no era plena ja que no teníem un Ajuntament elegit per la ciutadania.

Mentrestant el PSUC com a proponent del Pla d'urgències va debatre en la seva agrupació local els resultats del treball realitzat fins aleshores. Vaig presentar com a responsable polític de l'Agrupació un informe plantejant el que havíem aconseguit, creia que no era espectacular, però hi havia una nova situació favorable als interessos populars.

Des del meu punt de vista havíem avançat en quatre aspectes:

1. En la política unitària, havíem portat CDC i el PSOE amb les nostres iniciatives a mantenir uns nivells d'unitat i consolidar aquella política unitària fins al moment d'unes eleccions municipals democràtiques.
2. La implicació de les entitats locals per haver d'intervenir en els problemes que tenia el municipi d'una manera global.
3. Un canvi de la relació de forces amb l'Ajuntament a partir de tenir la iniciativa política.
4. Com a resultat de tot allò augmentava el prestigi del PSUC i apareixia com l'única força política preocupada per donar solucions als problemes existents.

Feta l'anàlisi vaig plantejar en nom del Comitè Local unes tasques a fer:

1. Potenciar el paper de les comissions de treball del Pla d'urgències per aconseguir que aquelles comissions poguessin anar incorporant la seva participació en l'Ajuntament.

Potenciar aquelles comissions de treball hauria de servir per avançar en l'anàlisi dels problemes de Mollet, per donar-hi resposta i solucions.

També es plantejava que aquestes comissions haurien de traslladar el seu treball a l'opinió pública, al mateix temps que per la seva actuació anar guanyant al poble de Mollet per la política unitària que defensàvem.

2. La lluita contra l'ajuntament franquista i per un ajuntament democràtic i popular volia dir que en la mesura que l'ajuntament franquista no assumís el Pla d'urgències i no donés sortida a les reivindicacions populars calia aconseguir la dimissió en ple de la corporació sempre i quan tinguéssim una alternativa vàlida, unitària i sòlida per seguir mantenint la vida municipal fins a les eleccions municipals democràtiques.

Després de debatre molt i apassionadament, cosa en aquella època es feia molt més que ara, vaig plantejar que hi havia dues posicions errònies en el nostre debat: Una era la d'aquells que posaven per davant el que els agradaria, sense tenir en compte la situació real, els seus límits i la gran responsabilitat del PSUC. Hi havia alternatives que es plantejaven donar un salt més endavant sense tenir previstos els mitjans per afrontar els greus problemes de la ciutat i l'altra, la d'aquells que plantejaven donar mitja volta, oblidar-nos de la nostra política de consens, de coresponsabilitat democràtica. Aquesta postura, deia, ens podria portar sense adonar-nos-en a l'eletoralisme.

Per tant la posició que calia mantenir era flexibilitat, habilitat, analitzant en cada moment la situació, avançant en augmentar les contradiccions del consistori, dividint els que podríem considerar adversaris, per tal que tot això anés obrint espais a les forces democràtiques i progressistes.

4. La dimissió de l'alcalde, en Fermí Jaurrieta

Vivíem un moment de molta activitat social i política, havíem estat quaranta anys amagats, ara que ens tocava la llum volíem resoldre aquells problemes que ens semblava que eren de justícia per a la societat, volíem solucions als problemes que tenia la ciutadania de Mollet, als problemes que eren arreu del territori català, havíem perdut la por i necessitàvem solucions immediates.

Un dels problemes greus que teníem era l'ensenyament. La situació era greu, al Princesa Sofia faltaven places per als infants, faltaven mestres, calia arreglar els col·legis, hi havia problemes de transports, tot això anava creant un ambient crític contra l'Ajuntament. Passat l'estiu es van fer reunions entre els partits democràtics, AV, APAS, la gent es va començar a mobilitzar perquè es donessin solucions al problema de l'ensenyament, crèiem que l'Ajuntament havia de solucionar-los i hi va haver una gran concentració a la plaça de l'ajuntament, unes 1.000 persones van participar en aquesta concentració, la Guàrdia Civil hi era present sense actuar i vam pujar una comissió a parlar amb l'alcalde i no va haver-hi acords i les mobilitzacions van continuar.

Això va dur al fet que en Fermí Jaurrieta entrés el 23 de setembre de 1978 en el registre d'entrades de l'Ajuntament un escrit presentant la dimissió com a alcalde a causa de les manifestacions que hi havia a la ciutat perquè segons ell, no tenia el recolzament de les forces de l'ordre públic que permetien aquella situació.

El 26 de setembre de 1978 es va reunir el Ple en sessió extraordinària i va acordar acceptar la renúncia a l'Alcaldia d'en Fermí Jaurrieta. En aquest Ple, van assistir-hi dotze membres de la Corporació municipal dels setze que de fet i dret integraven la Corporació.

Seguidament en Josep Ribas Cuní per imperatiu del que disposava l'article 19 del Reglament d'organització va passar a ocupar l'Alcaldia .

Després de la dimissió d'en Fermí Jaurrieta, al PSUC defensàvem la creació d'una Comissió mixta com a solució als problemes que tenia plantejats la ciutat.

Aquesta proposta tenia problemes de fer-se realitat, per un costat el governador civil s'havia negat al fet que funcionés aquella comissió i no ens va rebre. Per altre costat el PSUC es trobava sol defensant aquella alternativa, perquè dèiem en un informe presentat a l'Agrupació Local del PSUC *"que CDC per ser un partit de dretes no tenia cap problema a seguir en les condicions actuals de l'ajuntament"*, i del PSC-PSOE *"tots sabem la política portada fins aleshores i estan a l'espera de la seva alternativa de poder"*.

Era evident que els socialistes s'estaven convertint en un partit fort a Catalunya, ja que el 15 de juliol de 1978 s'havia realitzat un Congrés d'Unificació Socialista dels tres grups que reivindicaven el socialisme català. Les tres formacions eren: el PSC-

Congrés encapçalat per Joan Raventós i Raimon Obiols, la Federació Catalana del PSOE encapçalada per Josep Mª Triginer que va vincular el nou partit amb el socialisme espanyol i PSC-Reagrupament encapçalat per Josep Verde Aldea que tenia una vocació socialdemòcrata moderada.

A mitjan octubre, dins la provisionalitat que vivia la Corporació municipal, l'alcalde, en Josep Ribas Cuní, va nomenar una nova Comissió Permanent formada per: 1r tinent d'alcalde, en Josep Feliu Jubany, 2n tinent d'alcalde, Valeriano Monton Navarro, 3r tt. Juan Pedragosa Miró, 4t tt. Arcadi Viñas Quexalós i 5è tt. Juan Planellas Tura.

En Fermí Jaurrieta va representar durant els anys que va estar a l'Ajuntament el vell règim, així indubtablement per a nosaltres era un adversari polític, malgrat això recordo que a l'any 1973 quan la Policia Local em va detenir una matinada, li va dir al meu pare que mentre jo fos a Mollet ningú em posaria la mà a sobre, penso que si més no va ser un acte que el va honorar com a persona respecte a mi i sempre li he tingut una consideració més enllà dels seus pensaments polítics.

5. La Constitució Espanyola de 1978

S'havien fet les primeres eleccions democràtiques al Parlament espanyol el 15 de juny de 1977, però encara quedava molt a fer per enfortir la jove democràcia, un dels aspectes importants era elaborar un nou text constitucional democràtic i el Congrés dels Diputats va constituir una ponència formada per 7 membres: Miguel Herrero de Miñón (Unió de Centre Democràtic), José Pedro Pérez Lorca (Unió de Centre Democràtic), Jordi Solé Tura (Partit Comunista d'Espanya), Gregorio Peces Barba (Partit Socialista Obrer Espanyol), Miguel Roca i Junyent (Convergència Democràtica de Catalunya) i Manuel Fraga (Alianza Popular). Entre l'agost i el desembre de 1977 van elaborar un avantprojecte que a principi de l'any 1978 es va donar a tots els grups parlamentaris.

Durant el primer semestre de 1978 els grups parlamentaris van discutir i presentar esmenes en els plens del Congrés i del Senat.

El text va ser aprovat el 31 d'agost de 1978 en el Congrés per 325 vots a favor, 6 en contra i 14 abstencions, en el Senat per 226 a favor, 5 en contra i 8 abstencions.

El 6 de desembre de 1978 la ciutadania espanyola i catalana va votar sí amb un 58% del total del cens, un 8% no i un 33% es va abstenir.

A Catalunya i a Mollet tots els partits democràtics van desenvolupar una campanya d'explicació del text de la nova Constitució. En un informe que jo vaig presentar a l'Agrupació Local del PSUC en nom del Comitè Local manifestava dos objectius per votar que sí: a) Perquè en ella es recollien les aspiracions dels treballadors i les treballadores i les capes populars que durant 40 anys havíem estat lluitant i b) la Constitució acabava amb les lleis franquistes i obria una nova etapa de la política espanyola.

Per això al Partit havíem de fer un treball important perquè la ciutadania molletana donés un sí massiu a la Constitució i per tant calia que ens mobilitzéssim i fer un treball militant actiu en els barris i les fàbriques.

El PSUC va fer un acte al Cinema Catalunya amb la presència de Jordi Solé Tura, en aquell moment destacat dirigent del PSUC i del PCE i un dels redactors de la Constitució. El cinema estava ple de gom a gom, en Jordi tenia una bona oratòria, les seves classes a la universitat sempre havien estat plenes pels missatges i la senzillesa d'entendre'ls.

La facilitat com expressava el seu pensament polític a l'entorn de la Constitució i la necessitat d'enfortir la democràcia i l'aprovació de la Constitució era un primer pas, malgrat que hi havia hagut alguns moments de tensió política per al text constitucional. La gent va fer preguntes i intervencions que després en Jordi contestava; al final de l'acte, encaixades de mans, abraçades, en Jordi Solé Tura era dels nostres, però sobretot molletà i molta gent l'anava a veure més enllà de si estava d'acord amb els seus postulats polítics.

A Mollet els resultats electorals d'aquella consulta sobre el referèndum constitucional realitzada el 6 de desembre de 1978 va ser la següent: una participació del 68,53% i una abstenció del 31,47%. Quant a la distribució de vot, el Sí va treure un 92,90%, el No un 3,05%, vots en blanc, un 3,69% i nuls, un 0,36%, d'un cens de 22.138 persones. Cal dir que aquell resultat no era obra únicament del PSUC, els altres partits democràtics també havien treballat per aconseguir un bon resultat i sobretot la ciutadania havia entès la necessitat d'enfortir el sistema democràtic.

Ara després de 25 anys de la Constitució espanyola que fou aprovada mitjançant referèndum, cal una reflexió, en el sentit que cal que es revisi i s'adeqüi a la realitat actual, sobretot per resoldre les mancances del model territorial que ja va ser motiu de polèmica i debat durant els treballs de la ponència constitucional.

S'ha de reconèixer la realitat plurinacional, pluricultural i plurilingüística que és l'Estat espanyol. I per això cal una reforma constitucional i un nou text on quedi clara aquesta realitat que és l'Estat espanyol.

El mateix Jordi Solé Tura fa poc temps fent unes reflexions d'aquell període polític que va acabar amb l'elaboració de la Constitució espanyola expressava que el franquisme va condicionar la transició i que per tant la reforma de l'Estat no està acabada.

6. L'Estatut de Catalunya

La Guerra Civil espanyola havia acabat amb l'Estatut d'Autonomia de 1932, Catalunya s'havia dotat d'un Parlament, d'un Executiu i una administració de justícia pròpia i Lluís Companys a l'any 1934 havia completat la unificació del poder polític autonòmic suprimint els governadors civils provincials introduïts pel Govern de Madrid.

Amb la recuperació de la democràcia, Catalunya tornava a reivindicar les seves institucions i el seu Estatut, l'11 de setembre de 1977 un milió de persones es van manifestar a Barcelona per la recuperació de l'Estatut d'Autonomia i el restabliment de la Generalitat de Catalunya.

Un dia abans a Mollet del Vallès es feia un acte a la plaça Prat de la Riba per celebrar l'11 de setembre, era un dels primers actes que se celebrava en democràcia i per això la plaça estava de gom a gom, plena d'il·lusions, d'esperances. En aquell acte intervenien Pere Sentís, Josep Serra i jo mateix en nom del PSUC.

Marcel Planellas i l'Anna Bosch havien parlat amb mi per tal que jo intervingués en aquell acte unitari i sobre què en pensava, indubtablement per a mi era un orgull però tenia clar que allò no eren els actes que fèiem a l'empresa on treballava, allò era un acte molt important, en aquest sentit en Marcel Planellas em va ajudar a preparar la meva intervenció. Va ser un acte polític inoblidable pel que representava per a tots nosaltres.

Catalunya, Mollet ens havíem mobilitzat d'una manera pacífica per les nostres institucions i el nostre Estatut. El 29 de setembre de 1977 un Reial Decret reestableix la Generalitat de Catalunya, Josep Tarradellas era reconegut com a president de la Generalitat de Catalunya i tornava a Catalunya després de quaranta anys d'exili.

Es creava una comissió anomenada la Comissió dels Vint per a la redacció del projecte d'Estatut d'Autonomia per a Catalunya formada entre altres per: Verde Aldea, Solé Sabarís, Josep Mª Triginer, Martí Toval, Solé Barberà, Dolors Calvet i Jordi Solé Tura, Roca Junyent i Josep Benet.

El Ple municipal del 5 de juliol de 1979 s'aprovava un manifest sobre l'Estatut de Sau a petició dels partits PSUC, PSC-PSOE i CDC. El manifest criticava els intents de retallar per part del Govern de la UCD l'Estatut que entrava en discussió a mitjan setembre en les Corts de Madrid, per això els tres partits crèiem que aquell Estatut no podia ser retallat i en aquest sentit calia mobilitzar i conscienciar la ciutadania.

Demanàvem que l'Ajuntament mitjançant tots els seus mitjans aconseguís que la campanya "*Volem l'Estatut de Sau*" fos un clamor popular ja que crèiem que sols amb l'Estatut aprovat íntegrament podríem solucionar els problemes que tenia Catalunya.

L'11 de setembre de 1979 el PSUC, PSC-PSOE i CDC fèiem un acte unitari a la plaça Prat de la Riba "*Per l'Estatut de Sau*", l'acte estava presidit entre altres per Pere Martíñez, Montserrat Tura, Àngel Cuní, Isidre Carpio i jo mateix.

El 25 d'octubre del mateix any Catalunya feia un Referèndum que aprovava l'Estatut sortit del consens de les forces polítiques parlamentàries. A Mollet l'aprovació de l'Estatut va tenir un ampli suport social amb un 83,64% que va votar favorablement i amb un 11,42% que votava negativament, això sí la participació havia estat baixa amb un 58,59% i un 41,41% d'abstenció.

A posteriori el rei el desembre de 1979 sancionava l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que havia estat aprovat per les Corts espanyoles després del referèndum celebrat a Catalunya.

Després de vint-i-quatre anys d'Estatut les forces polítiques PSC, CIU, ERC i ICV, excepte el PP, plantegen la revisió de l'Estatut.

Estic convençut que el balanç de l'Estatut ha estat positiu, ha estat un instrument útil i necessari per a la recuperació de les institucions i de la nostra cultura, però cal adequar-lo a les noves realitats històriques, així com als profunds canvis socials, polítics, culturals i econòmics que s'han produït a Catalunya, a Europa i al món.

7. L'any que va canviar la truita

Durant els mesos previs a les eleccions generals i locals, el Comitè Local del PSUC treballava internament, a principi de gener de 1979 ens vam reunir amb l'objectiu de discutir el programa de treball que constava de dues parts: una, preparar el programa municipal i la campanya de les eleccions generals i municipals, i l'altra, desenvolupar les activitats a realitzar en la campanya.

En aquesta reunió, van assistir-hi Domingo Escobar, Maruja Miguel, Àngel Rodríguez, Josep Serra Kiel, Ramon Bellavista, Alfons Barroso, Josep Lluís Millán, Domingo Miguel i jo mateix, van faltar a la reunió Santiago Xicola, Pedro Díaz, Lluís Patilla i Miguel González.

Vàrem acordar que calia clarificar el cens electoral i per això creàvem una comissió per anar a l'Ajuntament per discutir la solució als problemes de cens que hi havia. La comissió estava formada per Josep Lluís Millán, Domingo Miguel i Ramon Bellavista.

També es va acordar fer un escrit a la població perquè en els llocs on més abstenció es donava anessin a revisar el cens i vam aprovar amb 7 vots a favor i dues abs-

tencions que Àlvar Yañez fos el candidat per als joves a la llista del PSUC a les municipals d'abril.

L'1 de març de 1979 de nou la ciutadania de Mollet tornava a votar unes eleccions generals, aquesta vegada l'abstenció baixaria a un 30,66%. El primer partit en aquestes eleccions a la nostra ciutat eren els socialistes amb 5.235 vots seguits del PSUC que va treure 3.938 vots, havíem perdut 679 vots respecte a les eleccions del 15 de juny de 1977.

L'abril s'havien de celebrar les eleccions municipals, les primeres en què la ciutadania podia votar lliurement els seus representants a l'ajuntament. Per nosaltres, la gent del PSUC, eren tot un repte, havíem estat el partit amb més arrelament social a Mollet, el que havia estat al capdavant de les lluites socials i sindicals de la ciutat i ara crèiem que tot aquest esforç ens donaria l'Alcaldia per seguir treballant per una causa justa, com ho havíem fet en el franquisme. La defensa de la justícia social, la solidaritat, la defensa de les llibertats i la democràcia eren pilars bàsics per anar construint una nova societat, però també calia canviar en allò concret la nostra ciutat, hi havia dèficits a tots els nivells socials, d'equipaments, urbanístics... el treball a fer era molt, però estàvem disposats a sacrificar-nos en aquella aventura tan gratificant com era canviar la nostra ciutat i de retruc el país.

En la preparació de la confecció de la llista es va crear una comissió de treball per discutir el cap de llista. Aquesta comissió estava formada per en Ramon Bellavista, Carme Coll, Àngel Rodríguez, Domingo Miguel, Anna Bosch i jo mateix.

En la reunió van sortir dos noms, el de l'Anna Bosch, proposada per en Ramon Bellavista i el meu proposat per l'Àngel Rodríguez; després de molt debatre es va acordar que la llista l'encapçalés l'Anna Bosch.

L'Anna Bosch era membre del Comitè Central del PSUC i tenia una capacitat política i de treball molt important i ningú qüestionava que podia encapçalar la llista. Jo feia poc temps que havia entrat al PSUC i encara que era el responsable polític local i militava en l'esquerra des de l'any 1970 era evident que no tenia el mateix coneixement que ella tenia i a la vegada ella tenia el lideratge necessari per ser alcaldessa, jo vaig acceptar que ella encapçalés la llista del PSUC de les primeres eleccions municipals democràtiques.

Com en tot procés dins d'un partit polític es va elaborar el programa electoral i es va confeccionar la llista amb membres del partit però també independents com era

el cas d'en Pere Sentís i Juan Expósito. Temps després abandonarien el Grup Municipal, la crisi del PSUC i algunes discrepàncies sobretot amb el Pla general van fer que prenguessin aquella decisió.

Va sortir una carta oberta a l'opinió pública molletana signada per un conjunt de ciutadans i ciutadanes on hi havia gent com Josep Garriga i Vila, Rosa Mª Esteve i Pérez, Ramon Angles i Miquel, Jaume Xicola Gascon, Francesc Verdugo Ibarz, Joan Planellas i Tura, Agustí Rof i Sans, Montserrat Martí i Soler, Esteve Tura i Camafreita, Miquel Loan i Civis, Josep Serra i Kiel entre altres persones, que donaven suport a la candidatura del PSUC pel paper important que havien jugat els homes i les dones del PSUC per aconseguir la plena normalització democràtica i la reconstrucció de Catalunya.

Les eleccions d'abril de 1979 a la nostra ciutat donaven guanyador al PSUC amb una àmplia participació de la ciutadania amb un 62,34% del cens electoral.

CANDIDATURES	VOTS	PERCENTATGE	REGIDORS/ES
PSUC	5.183	37,65%	9
CDC	3.504	25,45%	6
PSC-PSOE	3.424	24,87%	5
CUII	985	7,15%	1

Fonts municipals

L'alegria a les files del PSUC era enorme, el treball que havíem fet durant la dictadura i el període que anava de 1977 fins al 1979 donava un resultat molt positiu per a nosaltres, però també estàvem contents perquè per primera vegada la ciutadania votava els seus representants a l'Ajuntament. Ara entràvem en una nova etapa, les solucions, les havíem de donar nosaltres, la dictadura quedava enrere i el treball era enorme però amb il·lusió i participació estàvem convençuts que podríem solucionar els dèficits que tenia la ciutat.

Les setmanes abans de la constitució del nou consistori l'Agrupació Local del PSUC es va reunir per valorar la nova situació. De nou vaig presentar un informe en nom del Comitè Local, s'hi deia que el PSUC havia tornat a guanyar la confiança dels barris a través de la participació activa de la militància i dels candidats i candidates, també al centre de Mollet el PSUC havia avançat positivament i havíem tret vots a CDC, havíem sabut arribar a molts ciutadans i ciutadanes de Mollet.

Calia que ens poséssim a treballar, deia l'informe, per portar una política d'unitat que tragués Mollet de la situació de caos urbanístic i de la crisi municipal, i per fer un repartiment de carteres equitatives que integrés el PSC-PSOE i CDC. Deia: *“seria suïcida que el PSUC portés sol la política a realitzar a Mollet”*, per això calia pactar amb PSC-PSOE i CDC un programa d'urgències a sis mesos que recollís els problemes més greus que tenia Mollet.

En aquesta línia vam treballar per arribar a acords amb les altres forces polítiques, cal dir que ja teníem un bagatge en comú, encara que s'obria una nova etapa per a tothom dels que anàvem a entrar a l'Ajuntament però també per a la ciutadania, tothom havia d'aprendre i això no era gens fàcil, la dictadura havia deixat moltes coses pendents per solucionar, entre elles calia consolidar una cultura democràtica de relació, de participació i això també era un repte per a nosaltres mateixos.

El dia 19 d'abril de 1979 es va constituir el nou consistori municipal. Pel PSUC els electes érem: Anna Bosch, Àngel Rodríguez, Pere Sentís, Ramon Bellavista, Àlvar Yañez, Juan Expósito, Carme Coll, Domingo Miguel i jo mateix; pel CDC: Arcadi Viñas, Angel Cuní, Josep Serra, Alfons Collado, Joan Ferrando i Joan Gordi, pel PSC-PSOE: Isidro Carpio, Ramon Mora, Benigno Iglesias, Leonardo Alarcón i Antonio Mendoza i per la CUII (una candidatura a l'esquerra del PSUC) Antonio Sánchez.

Es va designar la mesa d'edat segons el Reial Decret 561/1979 de 16 de març. La mesa d'edat va recaure en Ramon Mora del PSC-PSOE, cinquanta-dos anys, el de major edat i Àlvar Yañez de vint-i-dos anys, el de menor edat.

El secretari de la Corporació era Aurelio Rodríguez Resina, va donar lectura dels noms i cognoms dels regidors i regidores electes que assistien a la sessió i els membres de la mesa d'edat van procedir a la comprovació de les credencials presentades.

Després d'expressar que no teníem cap causa d'incompatibilitat es va declarar constituïda la nova Corporació.

Immediatament es va passar a l'elecció de l'alcalde, el PSUC, com la llista més votada, presentava l'Anna Bosch; les altres candidatures no van presentar cap candidat. Efectuada la votació mitjançant paperetes secretes, l'escrutini va donar el següent resultat: llegides 21, vàlides 21, nul·les cap i en blanc 5.

L'Anna Bosch va treure 16 vots a favor. En conseqüència es va proclamar l'Anna Bosch alcaldessa del primer ajuntament democràtic que la ciutat tenia des de la guerra civil.

En finalitzar l'acte vàrem cantar "*Els Segadors*" tant els membres de la Corporació com els ciutadans que omplien la sala de plens de gom a gom. La democràcia havia arribat a l'Ajuntament i a més havia guanyat l'esquerra.

La Comissió Permanent va quedar de la següent manera: l'alcalde, Anna Bosch, els tinents d'alcalde Àngel Rodríguez, Ramon Bellavista, Domingo Miguel pel PSUC, Arcadi Viñas i Josep Serra per CDC, Isidro Carpio, Benigno Iglesias pel PSC-PSOE i Antonio Sánchez per la CUII, en definitiva era un govern de progrés on tots els partits tenien representació i responsabilitat en les tasques de l'Ajuntament, calia fer força feina i la ciutat necessitava la feina de tots.

Capítol II

1. El funcionament del nou Ajuntament democràtic

Els mesos posteriors a la constitució del nou Ajuntament democràtic varen ser intensos, en el Ple del 25 d'abril de 1979 es van constituir les diferents comissions informatives, com òrgans que tenien i tenen la funció de l'estudi, l'informe o la consulta dels assumptes que hagin de ser sotmesos a la decisió del Ple o de la Comissió de Govern.

Es van crear 10 comissions informatives: 1) Governació presidida per Isidro Carpio (PSC-PSOE), 2) Hisenda, Pere Sentís (PSUC), 3) Urbanisme, Ramon Bellavista, 4) Joventut, Josep Serra (CIU), 5) Serveis, Alfons Collado (CIU), 6) Ensenyament, Juan Expósito (PSUC), 7) Esports, Benigno Iglesias (PSC-PSOE), 8) Foment de l'ocupació, Àngel Rodríguez (PSUC), 9) Sanitat, Ramon Mora (PSC-PSOE) i 10) Cultura, Josep Serra (CIU).

Com es veu les comissions informatives representaven també l'expressió del pacte de progrés entre les diferents forces polítiques.

En aquest Ple es va donar compte de la situació econòmica de l'Ajuntament, ja que encara ens regíem pel Pressupost ordinari de l'exercici de 1978 prorrogat per a l'exercici de 1979, el més important és que hi havia un pressupost d'inversions per ampliar i construir un grup escolar al Diví Mestre i per a la construcció del grup escolar Sant Jordi i la compra de terreny per a la construcció Escola Zona Sud.

En el Ple del 7 de maig de 1979 es va acordar habilitar el Casal Cultural com a casa consistorial als efectes, per a celebrar sessions de l'Ajuntament en Ple ja que la Sala de Plens de l'Ajuntament no tenia l'aforament necessari per permetre assistir un nombre important de ciutadans i ciutadanes a les sessions plenàries.

En el Ple del 5 de juny de 1979 la Comissió Informativa d'Urbanisme presentava al ple un informe sobre la situació urbanística a la ciutat i la redacció de les Normes subsidiàries previ a l'elaboració del Pla d'ordenació urbanística de Mollet.

Atès que el fonament de les Normes Subsidiàries complementàries al Pla d'Ordenació General de 1961, és un pas previ a la revisió del mateix pla i que també es pretén evitar la total paralització del sector de la construcció a la ciutat, considerem que és molt important plantejar aquestes normes com si d'una revisió del pla es tractés.

Preveure una xarxa viària que comuniqui les zones industrials amb el nucli urbà i descongestionar la N-152.

Recuperació d'una part dels terrenys que varen ser expropiats fins a l'Autopista B-30.

Preveure la ubicació d'equipaments i serveis per a cada barri.

Fixar un creixement aproximat, com a màxim d'uns 80.000 habitants ja que de continuar conservant les bases d'edificabilitat existents, s'arribaria a quasi 200.000 habitants.

Obrir a partir del mes de juliol, data en què disposarem d'un avantprojecte, un procés de discussió amb tot els sectors de la població per a la redacció definitiva de les Normes Subsidiàries.

Sens dubte aquest era el pas previ per a l'elaboració del Pla urbanístic de la ciutat, aquest era un tema molt important, calia ordenar i planificar la ciutat després de 20 anys sense cap revisió i amb un dèficit important d'equipaments i serveis i amb un problema com era el tema de Gallecs.

També en aquest Ple es va acordar l'enderrocament de les Àguiles ubicades en el passeig de la Victòria (actualment la Rambla), a causa del seu deteriorament; aquesta, crec jo, era l'excusa per no crear mal ambient amb alguns sectors de la ciutat, si més no la substitució de les àguiles per unes jardineres era tot un símbol, les coses estaven canviant i els vells símbols del règim franquista anaven desapareixent a poc a poc, encara quedava molt per fer.

El president de la Comissió de Cultura, Josep Serra, va portar al Ple a principi de juliol l'inici del procés de canvi de denominació de places i vies públiques. La proposta era canviar els vells noms del règim: Avda. Caídos per av. Rafel Casanova, Calvo Sotelo per Lluís Companys, Pza. Caudillo per Pl. Prat de la Riba, Capitán Cortés per Onze de Setembre, General Mola per Francesc Macià, Avda. José Antonio per av. de la Llibertat, entre altres noms que a poc a poc anàvem canviant, el procés de normalització democràtica havia de seguir el seu camí tancant una etapa de la història del nostre país i de la ciutat.

Ara calia mirar el present per canviar-lo i mirar el futur amb optimisme, això era el que pensàvem, però encara no érem coneixedors del que ens esperava: la crisi del PSUC, el partit que més havia fet per la lluita democràtica i antifranquista, i l'intent de cop d'estat del 23-F.

En aquest Ple de principi de juliol de 1979 l'Alfons Collado renunciava al càrrec de regidor motivat per les seves responsabilitats sindicals en la Unió Sindical Obrera de Catalunya (USOC) per incompatibilitat amb el càrrec de regidor. Anys més tard l'Alfons Collado va tornar a l'activitat municipal. El va substituir l'Antoni Martínez Mejías que va entrar el 28 de setembre de 1979.

2. La defensa de les reivindicacions dels treballadors i treballadores

En l'àmbit obrer hi havia una reivindicació perquè els locals del sindicat vertical passessin a mans dels sindicats de classe. Per això a principi de juny de 1979, 170 delegats de diferents localitats de la comarca, en concret de Mollet, Parets i la Llagosta en representació de Comissions Obreres (CCOO) van fer el següent comunicat adreçat als ajuntaments:

- 1) Estem ocupant uns locals que considerem dels treballadors i treballadores i que són retinguts pel govern d'UCD com una maniobra per desestabilitzar la classe treballadora i els seus sindicats de classe i així poder desenvolupar les seves previsions antiobreres quant a la sortida a la crisi.*
- 2) Nosaltres creiem, que en concret, els locals actuals usurpats pel govern i transformats a la AISS, han de passar a mans dels ajuntaments democràtics i ser gestionats pels sindicats de classe en relació a la seva incidència davant els treballadors i treballadores.*

3) *Sol·licitem a aquest Ajuntament, que reforci mitjançant una declaració pública, aquestes reivindicacions dels treballadors i s'uneixi als sindicats de classe i altres institucions populars, en el procés de lluita per a la consecució d'aquests instruments sindicals, per avançar en la democràcia i estimular el protagonisme social dels treballadors i treballadores.*

Aquest no era un debat baladi, l'arribada de la democràcia volia dir també enfortir el protagonisme social i en concret els sindicats com la màxima representació dels treballadors i treballadores i això suposava tenir locals, espais per fer reunions, per assessorar els afiliats i afiliades i sens dubte els locals del vell sindicat vertical del règim eren locals que calia reivindicar per als treballadors i treballadores i per als seus representants que eren els sindicats de classe.

La Comissió Permanent del 7 de juny en sessió ordinària es va fer ressò de les reivindicacions dels delegats i delegades de CCOO, en l'apartat de mocions d'urgència s'aprovava donar suport públic i dirigir-se al Govern central reivindicant els locals de l'AISS perquè passessin a mans dels ajuntaments i a ser gestionats pels sindicats de la classe treballadora.

El 13 de juny l'alcaldesa Anna Bosch va enviar al president del Govern central i al governador civil de la província un escrit en els termes aprovats en la Comissió Permanent anteriorment anunciada.

A principi d'agost el governador civil contestava a l'Ajuntament que en aquell edifici estava en tràmit la instal·lació de les oficines locals de l'INEM i que hi prestaven els seus serveis dos funcionaris d'AISS i que qualsevol petició relacionada amb el destí d'aquell local estava sota competència de la Comissió de Transferència que presidia l'Excel·lentíssim Sr. Ministre de Treball.

A mitjan agost l'alcalde accidental Isidre Carpio enviava un escrit al ministre de Treball reivindicant els locals de l'antiga AISS ubicats a la nostra ciutat, per tal que passessin a mans de l'Ajuntament i que poguessin ser gestionats pels sindicats dels treballadors i treballadores.

3. Les relacions entre l'organització política i el grup municipal

Una cosa era el partit i l'altra era el treball municipal, ja que et deus al conjunt de la ciutadania, hagi o no votat l'opció política que un representa.

No sé com ha anat històricament en els altres partits de la ciutat, però en el nostre, primer el PSUC i després IC, hi ha hagut una relació complexa entre les persones que són al capdavant de l'Ajuntament i l'organització política.

L'abril de 1979 després d'haver estat constituït l'Ajuntament democràtic es va plantejar establir una relació entre la direcció del Partit (de la qual alguns també érem membres del Grup Municipal) i el Grup Municipal. L'acord establia que el Grup Municipal funcionés dins les orientacions polítiques que donés el Comitè Local, però es deia a la vegada *“amb la suficient autonomia per desenvolupar iniciatives i prendre decisions que el govern municipal exigeix”*.

Es prehavia de el Partit no es municipalitzés i calia tenir una visió àmplia de l'acció que havien de fer els militants, malgrat això s'estipulava que calia reunions mixtes entre el Grup Municipal i la direcció local del Partit.

Una d'aquestes reunions es va realitzar el 15 de juny de 1979 per valorar bàsicament els dos mesos de treball inicial, quasi no havíem tingut temps de res i ja passàvem comptes del treball fet.

Vam presentar un informe del Grup Municipal al Comitè Local, deixàvem clar que per part de tots els regidors i regidores havíem començat a treballar i solucionar coses i que aquests dos mesos ens havien servit per posar-nos al corrent de totes les qüestions que hi havia a l'Ajuntament.

S'havien dut endavant coses tan importants com l'elaboració de les Normes subsidiàries, s'estava canalitzant tot el problema de l'escolarització per l'any següent, s'havia iniciat el procés de constitució del Consell de Treball.

Una de les coses que ens preocupava era el treball unitari, creïem que era fonamental per a la bona marxa de l'Ajuntament i per fer possible la resolució dels problemes que teníem plantejats.

Fins aleshores no havia sortit cap element de ruptura dels punts acordats en aquell programa de sis mesos, però enteníem que era fonamental estrènyer al màxim les aliances amb els socialistes perquè teníem objectius comuns, però creïem que no depenia tan sols de nosaltres, del que poguéssim fer en l'àmbit local, sinó que depenia també de les aliances globals i això era una incògnita, ja que calia saber si les aliances entre PSC-PSOE i CDC prosperarien.

Evidentment la unitat ens preocupava perquè el trencament de pactes o el conflicte sempre és un element distorsionador i de paràlisi de l'activitat municipal, encara que féssim un esforç perquè la institució municipal i la ciutadania no se'n ressentissin.

Com que sempre hem sigut una organització viva, vam debatre a fons l'informe que havíem presentat, vam parlar del paper de les associacions de veïns davant la nova realitat a partir del moment que hi havia uns ajuntaments democràtics i del treball dels militants en l'interior d'aquestes per enfortir-les.

Vam passar el primer examen, l'organització estava satisfeta del treball realitzat pels companys i companyes que estàvem a l'Ajuntament.

4. Després de les vacances d'estiu, la primera crisi municipal

El 28 de novembre de 1978, fruit de la pressió social per solucionar els dèficits de l'ensenyament tant en infraestructures com en l'escolarització dels infants, l'Ajuntament va aprovar contractar un préstec de 25.001.034 ptes., amb la Caixa de Pensions per finançar l'adquisició de terreny per construir una escola a la zona sud.

Aquest crèdit no va arribar i quan es va constituir el nou Ajuntament democràtic havia de fer front al préstec i a la construcció de l'escola. La qüestió era com solucionar aquest tema, ja que la gent del PSUC i l'alcaldesa Anna Bosch creïem que si no fèiem alguna cosa es perdria la possibilitat de comprar els terrenys per a la construcció de l'escola, això va portar que l'Alcaldia fes un dipòsit d'un taló bancari per un import de 25.001.034 ptes. mentre la Caixa no donés el crèdit, d'aquesta manera els propietaris no es veurien en la necessitat de vendre's aquells terrenys.

En la Comissió Municipal Permanent del 20 de setembre de 1979 l'Arcadi Viñas va demanar informació sobre el crèdit en tramitació amb la Caixa de Pensions per exercir el dret a l'opció de compra dels terrenys per a la construcció de l'escola i va demanar també que s'aclarís la situació de com es va fer el dipòsit de fons davant de notari.

Això va provocar un debat agre entre els membres de la Comissió Municipal Permanent, l'alcaldesa Anna Bosch va manifestar que hi havia un acord previ amb els partits per fer el dipòsit corresponent, l'Isidro Carpio va dir que no hi havia tal

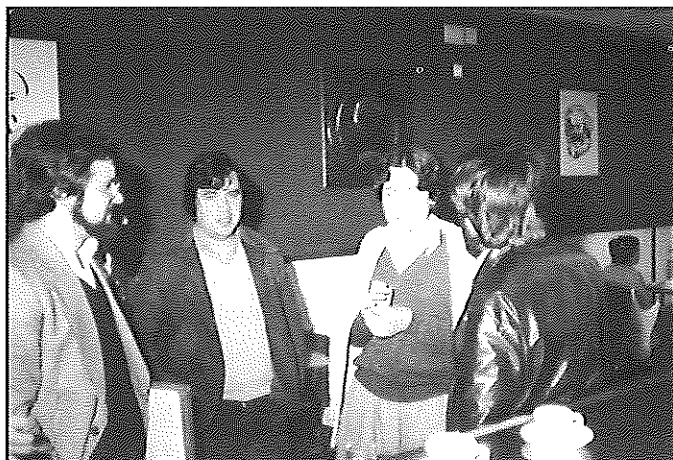
acord amb els partits perquè se'ls va avisar tard i no coneixia l'assumpte i per acabar de embolicar la troca, la interventora va demanar la paraula queixant-se que durant la seva absència per motiu de vacances es va disposar de 25.001.034 ptes. per efectuar un dipòsit per donar compliment a l'acord del 28 de novembre de 1978.

L'alcaldesa va fer constar en l'acta que la decisió fou acordada políticament entre tots els partits representats a l'Ajuntament a fi de no perdre l'opció de compra d'aquells terrenys. La crisi estava servida, hi havia opinions diferents.

Aquest punt discutit a la Comissió Municipal Permanent va passar al primer Ple del mes de setembre, les posicions van ser les mateixes. Els portaveus del PSC-PSOE i CIU van plantejar la seva disconformitat amb el sistema seguit i van demanar l'ajornament de la decisió fins al següent Ple. L'alcaldesa va posar-ho a votació i va guanyar la proposta que el tema quedés sobre la taula amb 12 vots a favor i 8 vots en contra.

Aquest punt va tornar a tractar-se en el Ple del 28 de setembre de 1979, va iniciar la intervenció l'alcaldesa recordant al consistori les greus acusacions que s'havien fet contra la seva persona en el sentit que se l'acusava de fer malversació de fons.

Va dir *"que la problemàtica dels terrenys de les escoles era una lluita de lluny per part de la ciutadania per aconseguir escoles necessàries i perquè ningú es quedés fora per falta de mitjans"* i es reafirmava en el fet que hi havia un acord amb les altres forces polítiques, i en funció d'això es va fer el dipòsit dels 25.001.034 ptes. a la notaria i es dirigia al Ple per ratificar l'actuació de l'Alcaldia.

Isidro Carpio en nom del Grup Municipal Socialista va demanar la paraula dient que no posava en dubte l'honorabilitat de l'alcaldesa sinó les gestions realitzades i que s'havia fet una mala gestió i mala compenetració entre els diferents grups que formàvem el consistori.

Va criticar l'actuació de l'Alcaldia ja que tenia objectius, segons ell "*partidistes i electoralistes i no de ciutadania*". Les posicions eren inflexibles, el punt es va posar a votació i es va produir un empat, 10 vots a favor i 10 vots en contra de la proposta de l'Alcaldia. Faltava un regidor i en funció d'això es va procedir a declarar el tema d'urgència ja que l'alcaldesa inicialment no volia utilitzar el vot de qualitat i en la segona votació es va donar de nou un empat i es va aprovar amb el vot de qualitat de l'Alcaldia.

L'alcaldesa havia manifestat en els debats de la Comissió Municipal Permanent la necessitat de plantejar una modificació de la Llei de règim local a fi de permetre que en casos semblants al dels terrenys per a la construcció d'una escola es pogués legalment disposar de mitjans i no veure's abocat a contravenir la llei.

Això responia al fet que tant la interventora com el secretari de la Corporació havien manifestat reiteradament que l'acord que es prenia era il·legal. Amb les paraules de l'Anna Bosch es reconeixia que administrativament l'actuació no era correcta, però havíem entrat a l'Ajuntament per resoldre els problemes que tenia la gent, el tema de l'ensenyament era vital i calia comprar aquells terrenys per resoldre el dèficit d'equipaments escolars.

Aquest tema va durar encara un temps, es va demanar un crèdit al Banc de Sabadell vistes les dificultats de l'atorgament per part de la Caixa, els propietaris dels terrenys van acceptar esperar un temps perquè l'Ajuntament comprés els terrenys.

Va ser el 12 de novembre de 1979 quan el Ple va aprovar l'atorgament del crèdit per comprar aquells terrenys. L'afer ja es coneixia com la "*crisi dels 25 milions*".

Malgrat això la crisi ja estava iniciada, el PSC-PSOE i CDC van passar a l'oposició, el 20 d'octubre es van reestructurar les comissions informatives que van estar presidides pels membres del PSUC. El 5 de novembre el PSC-PSOE i CDC van formular per escrit la convocatòria d'un Ple extraordinari, amb l'objecte de tractar el programa d'actuació municipal elaborat pels dos partits.

Aquest apartat va ser discutit una setmana després amb una certa tensió. El PSUC a través de la Carme Coll manifestava la voluntat d'assumir el govern municipal en solitari, al final del debat tothom retirava les seves propostes per iniciar de nou converses amb l'objectiu d'aconseguir uns nous pactes de progrés.

El 30 d'octubre de 1979 el Comitè Local del PSUC va enviar una carta a la Comissió Executiva Local del Partit dels Socialistes dient que la crisi municipal oberta a principi de setembre estava posant en qüestió el mateix Ajuntament democràtic i donava arguments per a desacreditar la democràcia a aquells que varen ser escombrats per la voluntat popular.

Els dèiem *“que en el fons de tot això, ens preocupa la batalla de classe que s'està lliurant a Mollet”*. Això ho dèiem perquè estàvem convençuts que Convergència Democràtica (CDC) havia iniciat una ofensiva per tal de modificar la correlació de forces, que era favorable a l'esquerra, per tal d'imprimir a la política municipal un caire més dretà, i per allò necessitava dividir el PSC-PSOE i el PSUC.

Fèiem una crida als socialistes per a la unitat per a fer política d'esquerres al servei del poble, que evidentment no marginés CDC, però sí per situar-la en el seu lloc.

Al final de la carta dèiem el següent: *“Però si aquesta unitat no és possible, i vosaltres manteniu els pactes amb CDC, assumirem tota la responsabilitat, conscients de les dificultats que això comporta. Al PSUC tenim un compromís de classe amb els que ens han donat la seva confiança i no permetrem que l'Ajuntament vagi cap a la dreta. Per això estem disposats a governar sols, i acabar d'una vegada amb la crisi municipal”*.

Al novembre de 1979 el PSC-PSOE i CDC treien un document anomenat *“Programa d'actuació municipal per al 1980”* amb l'objectiu d'aconseguir una millor coordinació de l'Ajuntament i a fi d'evitar l'excessiva concentració de decisió en l'Alcaldia, en aquest sentit plantejaven un òrgan de coordinació entre els tres partits, PSUC, CDC i PSC-PSOE.

En la introducció del Programa expressaven que aquell programa era evidentment social i progressista, sense empènyer a ningú a postures radicals, creien que al PSUC podíem fer nostre aquell programa fent els retocs oportuns, no quant al seu esquema, sinó en les prioritats d'actuació.

Aquell programa d'actuació intervenia en el conjunt de les àrees de l'Ajuntament, en definitiva era un programa de govern entre PSC-PSOE i CDC, per tant el problema més enllà de si hi havia temes matisables o no, és que es feia al marge del PSUC, i que en el fons PSC-PSOE i CDC estaven creant un govern paral·lel, tot això creava desconfiances per part nostra sobre la bona voluntat de la proposta del Programa d'actuació municipal.

Malgrat tot en les negociacions per arribar a un pacte municipal es va prendre com a base de discussió el document elaborat entre el PSC i CDC.

Aquell procés va durar fins al 9 de gener de 1980, el PSUC fins aleshores va governar en solitari la ciutat. En aquesta data es va aprovar un nou cartipàs amb l'acord del PSUC, PSC-PSOE, i la CUII i la col·laboració de CDC.

Les presidències van ser les següents:

Governació	Isidre Carpio (PSC-PSOE).
Cultura	Josep Serra (CDC).
Esports	Benigno Iglesias (PSC-PSOE).
Urbanisme	Ramon Bellavista (PSUC).
Sanitat	Ramon Mora (PSC-PSOE).
Ensenyament	Joan Expósito (PSUC).
Serveis	Josep Lluís Millán (PSUC).
Juventut	Antoni Martínez (CDC).
Hisenda	Carme Coll (PSUC).

L'alcaldeessa m'havia proposat que jo fos el responsable d'Hisenda, però vaig creure millor seguir fent tasques de partit.

Abans de finalitzar l'any 1979 havíem aprovat l'inici d'un projecte tècnic d'una escola en el barri de Lourdes, l'ampliació del col·legi Diví Mestre, l'inici del projecte de construcció de 2 aules per al col·legi Sant Jordi. El 5 de novembre Àlvar Yañez renunciava al seu càrrec de regidor per motius personals.

5. El primer conveni col·lectiu entre la Corporació municipal i els funcionaris i funcionàries de l'Ajuntament

Durant aquell període de crisi municipal em va tocar portar la negociació per a l'e-laboració d'un conveni amb els treballadors i treballadores de la casa, l'1 d'octubre de 1979 vaig presentar l'avantprojecte d'acord del conveni col·lectiu.

Aquest avantprojecte tenia la voluntat política de millorar les condicions laborals dels treballadors i treballadores de l'Ajuntament. Es determinava en aquest conveni la creació d'una comissió paritària, de regular la jornada laboral, formació teòrica i pràctica, classes de català, assistència mèdica a través de MUFACE, reconeixement sindical, llicències i augment dels salaris, borsa d'estudi i beques i el conveni tenia un any de vigència.

S'havia estat negociant amb els treballadors i treballadores de l'Ajuntament, però estàvem en un moment difícil, els pactes municipals amb els socialistes i convergents s'havien trencat, hi havia un boicot per part del secretari de la Corporació que no reconeixia els sindicats i a més la Policia Local s'havia tancat en les seves dependències per seguir reivindicant més augment salarial.

La negociació era difícil, no podíem donar més i així els ho vaig expressar als representants de la Policia, venia un membre d'UGT de Barcelona i al final ens vam posar d'acord i vaig anar a Madrid per fer gestions davant la Direcció General d'Administració Local referent a les retribucions dels funcionaris.

Al final del Ple del 5 de desembre de 1979 vaig donar-ne compte en l'apartat de precs i preguntes. La sala del Casal Cultural estava plena de treballadors i treballadores de la casa, m'havia compromès amb els seus representants que en aquell ple parlaríem del tema de les retribucions dels funcionaris.

Vaig iniciar la meua intervenció, dient que s'havia de demanar responsabilitats a les persones que estaven fent un boicot a l'Ajuntament amb l'objectiu de no arreglar els sous als funcionaris i en especial criticava el secretari de la Corporació ja que es podien augmentar perquè existia un acord de Ple de 1977 que no s'havia tramitat.

Hi havia un silenci a la sala, les meves acusacions eren greus, el secretari va demanar la paraula i es va defensar d'aquelles acusacions que jo li feia i va dir que perdonava la meua intervenció perquè jo estava ofuscat i que per arreglar allò calia influència política, deia ell.

Alguns regidors, entre ells l'Àngel Cuní i l'Antonio Sánchez de la CUII, van demanar que rectificqués les meves paraules, òbviament no ho vaig fer i les seves intervencions em van semblar de mal gust ja que era veritat l'actitud de boicot que hi havia per part del secretari. Si el conflicte continuava, al govern municipal del

PSUC les coses se li haguessin posat molt difícils, per això alguns estaven interessats en el fracàs de les negociacions.

Al final del debat vam acordar seguir negociant amb els funcionaris, cosa que vam fer i al final es va signar el conveni col·lectiu, el primer conveni democràtic entre la Corporació i els representants dels treballadors i treballadores de l'Ajuntament. Sempre he cregut que aquell conveni va ser un bon conveni per a totes les parts que havíem estat negociant.

6. Ràdio Municipal Mollet, un instrument d'informació al servei de la ciutadania

S'ha dit sempre que la informació és poder i jo diria que la informació és també participació i coneixement per part de la ciutadania, per això la informació a la ciutadania era i és actualment un dels objectius principals de la política municipal de qualsevol govern que estigui a l'Ajuntament.

Una societat ben informada és una societat culta, perquè pot reflexionar, pot ser crítica i creativa.

El fenomen de les ràdios municipals no era una cosa nova, durant els anys de la República va haver-hi un moviment radiòfonic fort a l'entorn del moviment Cooperativista de Ràdio Associació de Catalunya.

L'any 1939 els franquistes es van quedar totes les pertinences de Ràdio Associació que es va convertir en Ràdio Espanya.

La primera emissora municipals va començar a emetre el setembre de 1979 a Arenys de Mar, després vindrien altres com Ràdio Cardedeu i Rubí i seria a partir de 1980 que arribaria Ràdio Canet, Camprodon, Esparraguera, Sant Boi, Vilassar de Mar, Ripoll i Parets.

L'1 d'octubre de 1980 s'aprojava sol·licitar la creació de Ràdio Municipal Mollet per omplir el buit existent en el terreny de la informació local. En aquest sentit es plantejava uns objectius concrets: a) La Ràdio podia ser un mitjà potenciador de la cultura popular, b) La Ràdio podia ser un instrument d'aprenentatge cívic, c) La

Ràdio oberta a tothom i lliure de partidismes on tots els grups polítics i culturals democràtics del poble se sentissin representats, i d) La Ràdio hauria d'ésser plenament catalana arrelada al poble en forma i continguts.

L'1 de desembre d'aquell mateix any es van aprovar els estatuts per a la constitució del Patronat de Ràdio Mollet que s'instal·lava provisionalment a la 5a. planta de l'edifici municipal de Jaume I, 32, menys mal que era provisional ja que des de la data fins a l'actualitat la Ràdio Municipal presta els seus serveis en la 5a. planta de l'edifici de Correus. També s'aprovava la programació a realitzar per la Ràdio.

En aquest sentit Ràdio Mollet omplia un buit important, ja que permetia establir un canal de comunicació directa entre l'Ajuntament i la ciutadania. A final d'octubre es facultava l'Alcaldia perquè sol·licités una emissora municipal que integrés dos grups que estaven treballant per a constituir una ràdio.

S'acordava també la creació d'un òrgan de gestió que estaria format per l'Alcaldia, un membre de cada un dels grups municipals i 7 membres dels grups que estaven treballant.

La proposta va sorgir a partir d'una entrevista que li feia Jaume Barberà a l'alcaldesa Anna Bosch que s'havia de publicar al diari Avui, sembla ser que en un moment de la conversa Jaume Barberà li va proposar la possibilitat de fer una ràdio municipal. L'Anna Bosch va acceptar la idea de seguida i li va donar un mes perquè li presentés una proposta de creació de l'emissora municipal, com no podia ser d'altra manera un mes després l'alcaldesa va tenir sobre la taula la proposta escrita de creació de Ràdio Mollet del Vallès emissora municipal.

El 22 de gener de 1981 fou el dia en què Ràdio Mollet va començar a emetre. Havia estat una col·laboració important entre el primer Ajuntament democràtic i un grup de persones: Josep Cot, Jaume Barberà, Joaquím Elcacho, Antonio Rabal i tres tècnics Antoni Fuentes, Màrius Galià i Lluís Ramon.

El primer director va ser Xavier Sitja i Porch i el subdirector fou Joaquim Elcacho i Josep Casanovas i Miguel Flores eren els tècnics.

El febrer de 1982 el Ple municipal nomenava els representants municipals en la Junta de Govern del Patronat de Ràdio Municipal Mollet:

Presidenta: Anna Bosch.

Vicepresident: Isidre Carpio.

Vocals: Josep Serra, Ramon Bellavista, Benigno Iglesias.

Quedàvem assabentats dels components de la Junta consultiva: Xavier Sitja, Joaquim Elcacho, Antoni Rabal, Víctor Matencio, Jordi Solé, Jaume Barberà, i Alfons Segura.

Els seus inicis no van ser fàcils per la manca de mitjans tècnics i econòmics, va haver-hi una dosi de voluntarisme, però malgrat tot Ràdio Mollet va continuar treballant per consolidar aquell projecte de comunicació amb la voluntat de tothom i sobretot per part de l'Ajuntament.

A final de juny de 1982 es nomenava nou director de la Ràdio Joaquim Elcacho ja que Xavier Sitja, que havia fet una tasca molt important de posada en marxa de la Ràdio, se n'anava a treballar a la cadena SER. En Joaquim Elcacho fins aleshores havia sigut el cap de programació. Posteriorment hi ha hagut altres directors i directores Jordi Solé Flores, Francesc Josep Niebla, Elena Domínguez i actualment l'Anna Vallcorba.

Ràdio Mollet ha sigut una escola que ha projectat bons professionals com és el cas de Ramon Pellicer i Jaume Barberà a TV-3, Francesc Blanco a 40 Principales a Madrid o Salvador Rich a TVE.

Cal dir que Ràdio Mollet, a part de les seves programacions radiofòniques, ha donat cabuda de forma plural a diverses entitats de la ciutat de l'àmbit cultural, veïnal i esportiu i ha estat un mitjà plenament vinculat als esdeveniments importants que s'han anat desenvolupant al cap dels anys a la nostra ciutat, sols cal recordar els programes especials a l'entorn del Referèndum de l'OTAN, les diverses eleccions, tant municipals, com autonòmiques i generals, l'11 de setembre, la Festa Major, retransmissió de l'acte del Mil·lenari, retransmissions dels plens de constitució de la Corporació i un llarg etc., d'aquests vint-i-un anys de funcionament de la Ràdio.

El 23 de juliol de 1998 el Ple municipal aprovava el canvi de denominació social de Ràdio Mollet del Vallès Societat Limitada per Mollet Comunicació Societat Limitada que donaria peu que amb el naixement del Canal Mollet Televisió aquest s'incorporés també a Mollet Comunicació SL després que iniciés les seves primeres emissions el 22 de gener de 1999.

7. Planificar la ciutat. El Pla general de 1982

El nou Ajuntament democràtic havia de fer front en el terreny urbanístic a dos problemes: la inexistència d'una política urbanística i per tant estàvem davant d'un creixement desordenat i basat en la iniciativa privada i el 60% del terme municipal estava afectat per l'ACTUR de Gallecs.

A Mollet del Vallès a partir dels anys seixanta la població va créixer a un ritme desorbitant, entre 1965-1976 havia crescut quasi el 200%, és a dir, si l'any 1965 Mollet tenia una població de 10.644 habitants, a l'any 1976 era de 28.869 habitants.

Aquest augment no anava acompanyat d'una política d'infraestructures adequades a les necessitats de la nova població, en definitiva hi havia una manca de dotacions de verd i equipaments, manca d'inversió pública en compra de sòl, un sostre potencial de 200.000 habitants i un Pla general que tenia una validesa per vuit anys i en canvi en va durar onze anys més.

Els dèficits eren els següents: En educació 3,86 ha, equipaments sanitaris 3,71 ha, equipaments esportius 1,93 ha, altres equipaments 1,48 ha i sòl verd, veïnal i urbà 22,69 ha. En resum, el dèficit global per a la població en aquells moments de sòl comunitari a Mollet del Vallès era de 336.757 m².

En funció d'aquell panorama, un dels objectius del nou govern era planificar la ciutat a partir del coneixement de la realitat urbana i territorial que teníem, en funció d'això es proposarien un conjunt d'objectius que eren els següents: 1. Adequar el Pla general a la realitat d'aquell moment, 2. Resoldre la situació de diferents plans parcials, en concret el de Can Pantiquet i Garbí, 3. Contenció i reducció del nostre potencial previst (200.000 habitants).

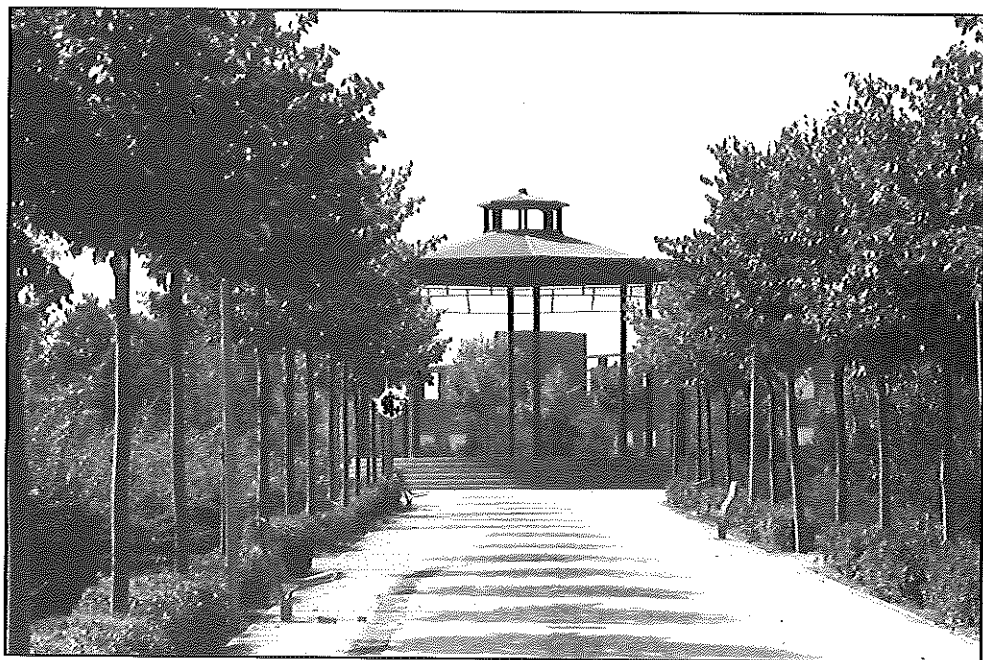
El Pla d'ordenació urbana era l'eina legal que servia i serveix per preveure, regular i controlar el creixement i la transformació de la ciutat i protegir el territori del seu entorn. En definitiva el Pla general no deixa de ser un programa d'actuació de l'Ajuntament i una reglamentació que ha de complir la iniciativa privada en les operacions de construcció de la ciutat.

En aquest sentit els objectius de l'esborrany de la proposta del Pla general eren:

- a) Estudiar una variant de la N-152 que solucionés el problema del trànsit a la ciutat.

- b) Integració dels barris de Santa Rosa i Plana Lladó amb el nucli urbà central.
- c) Política de contenció de l'edificació a través de noves ordenances d'edificació.
- d) Protecció dels edificis públics i d'interès històric artístic.
- e) Previsió, reserva i programació de terrenys i espais lliures.
- f) Actualitzar i millorar la xarxa d'infraestructures dels serveis urbans.
- g) Especial tractament dels espais públics significatius (parcs, places, rambla, N-152 etc...).
- h) Racionalització i complementació dels espais industrials existents.
- i) En la part del terme expropiat per l'ACTUR, es definia que el nord de la B-30 fos zona agrícola i el sud de la B-30 fos una zona d'esponjament, prioritàriament per permutar terrenys de l'interior del nucli urbà.
- j) Nous accessos a la ciutat des de la carretera de Sabadell i des de l'autopista B-30.

Aquests criteris havien sigut aprovats per unanimitat de tots els grups municipals presents a l'Ajuntament en la sessió plenària del vuit d'octubre de 1980. A partir d'aquell moment l'Ajuntament iniciava una campanya d'informació pels barris de la ciutat per donar a conèixer les propostes incloses en la revisió del Pla d'ordena-

ció urbana i per recollir els suggeriments de les entitats i de persones a títol individual. Val a dir que es va calcular que havien passat per les dependències municipals i per l'exposició de la Rambla entre set i vuit mil persones i en els actes per barris s'havien comptabilitzat un total de 550 persones que participaven majoritàriament en els col·loquis.

En els debats de desembre de 1981 en el marc del Ple municipal els independents estaven d'acord amb l'aprovació inicial del Pla general i l'inici del període d'exposició pública, però feien algunes reflexions. En primer lloc, criticaven les formes com l'equip de govern havia dut el procés de participació dels grups municipals, en concret la seva participació, en segon lloc, deien que el Pla general venia definit almenys en un 30% del seu contingut pel conveni urbanístic signat entre l'Ajuntament i la Generalitat i plantejaven una consulta popular sobretot a la zona afectada pel conveni, en concret sobre Gallecs i el sud de Gallecs de la B-30 que prefigurava el que podia ser Mollet en el futur.

L'Àngel Cuní en nom de CIU feia constar que s'havia resolt un bon grapat d'esmenes, però que quedaven coses pendents i per tant era una aprovació inicial amb tot el que volia dir, per CIU era un punt de partida i a partir d'allò s'anirien esmenant i treballant des d'una visió unitària fins on fos possible.

L'Isidre Carpio pel PSC-PSOE deixava constància que de les coses pendents que plantejava CIU algunes podien ser assumides, ara calia superar qüestions quasi dogmàtiques referents a la qualificació d'unes àrees determinades. Per l'Isidre Carpio el més important era que el Pla General fos el més participatiu, fins i tot dins del propi grup de govern i que el document final fos el resultat d'una visió global dels tres grups municipals, PSUC, PSC-PSOE i CIU.

L'alcaldesa Anna Bosch matisava les intervencions dels portaveus dels grups municipals del PSC i CIU dient que s'havia arribat a una aprovació inicial fruit d'una gran voluntat de diàleg per part de tothom, del contrari no hauria estat possible, malgrat que hi havia voluntat de resoldre aquells temes pendents, però el Pla general havia de respondre a les necessitats més imperioses de la ciutadania en les quals tothom havia de sentir-se identificat.

Els mesos de març i juliol de 1982 van ser intensos. A principi de març s'aprovava el programa d'actuació urbanística del Pla parcial del Sud de la B-30, el que avui és Can Borrell. Els independents Antoni Sánchez, Pere Sentís i Joan Expósito rebutja-

ven la proposta del Pla parcial del Sud de la B-30, el seu argument era que a Mollet no li calien més habitatges i el Pla degradava i rebaixava els nivells de qualitat de la ciutat.

En canvi l'alcaldesa Anna Bosch en nom del govern municipal plantejava que calia donar sortida al problema de Gallecs i que s'havia fet amb una actitud conscient i responsable, perquè a més la Generalitat invertiria en equipaments que revertirien en el conjunt de Mollet, acabava la seva intervenció amb la idea que la resta del territori de Gallecs quedés com a zona agrícola.

A mitjan març s'aprovava l'aprovació provisional del Pla general d'ordenació urbana de Mollet amb les modificacions i els ajustos fets a conseqüència del procés d'informació pública.

Aquell Ple municipal era especial, ja que s'havien instal·lat altaveus a la plaça Prat de la Riba a causa de la importància del tema, la Sala de Plens estava de gom a gom.

Els independents van aprofitar la situació i Joan Expósito en nom dels tres independents va preguntar si hi havia possibilitats de fer el Ple en una altra sala. A la resposta negativa de l'alcaldesa, una part del públic es va aixecar i va sortir de la sala i al mateix temps ho van fer els tres independents.

Malgrat aquell incident, el Ple va continuar, el secretari de la Corporació llegí el dictamen que feia referència al fet que el 17 de desembre de 1981 el Ple Municipal havia aprovat la revisió i l'adaptació del POUM, que s'obrí un període d'informació que va durar fins l'1 de febrer de 1982 i que durant aquell període s'havien presentat 227 al·legacions.

Llegit el dictamen, l'alcaldesa va proposar un mètode de discussió a causa de la complexitat del punt. Va demanar la paraula l'Àngel Cuní que va insistir en el fet que no estaven en condicions de seguir el Ple per les condicions de la sala i recordava que CIU havia suggerit un altre local per fer aquell Ple i a continuació va demanar que s'ajornés.

L'alcaldesa va sotmetre a votació la proposta de CIU que va ser rebutjada i quedava aprovada la proposta de prosseguir el Ple. L'Àngel Cuní, malgrat que ja s'havia votat continuar va seguir insistint de fer el Ple en un altre local, l'alcaldesa va reafirmar la continuïtat del Ple.

A partir d'aquí el portaveu de CIU va demanar un recés de cinc minuts i l'Alcaldia no li va concedir. El grup de CIU va abandonar la sala de plens i posteriorment es va sotmetre a votació la proposta d'aprovació provisional del Pla. Va ser aprovada amb els vots del PSUC i del PSC-PSOE.

Això va comportar una situació de nova crisi de govern amb la marxa de CIU del govern municipal i en el Ple municipal de 30 de juny de 1982 es donava compte de la remodelació del cartipàs municipal, i jo tornava a portar la Regidoria de Cultura.

A mitjan juliol de 1982 quedava aprovat definitivament el Pla d'ordenació urbana de Mollet amb els vots del PSUC i del PSC-PSOE, hi van votar en contra CIU i els independents no van assistir al Ple del mes de juliol. També es va aprovar provisionalment per part de PSUC, PSC-PSOE i CIU el projecte del Sector Sud de Gallecs que ja s'havia aprovat inicialment l'1 de març d'aquell mateix any.

Finalitzava un procés llarg de debats al carrer i a l'Ajuntament i s'obria una nova etapa per desenvolupar un Pla que havia de modernitzar la ciutat d'una manera planificada, en què millorarien la xarxa viària de la ciutat, com la nova ronda Nord que connectaria sense passar pel nucli antic amb la carretera de Santa Perpètua de Mogoda i la nova variant N-152, millorarien les infraestructures dels serveis urbans renovant les xarxes envellides de clavegueram, distribució d'aigua, electricitat, telefonia, etc., tractaria de resoldre els dèficits que hi havia en aquells moments en cada barri, es potenciarien les zones verdes, els equipaments escolars, culturals o esportius, es feia un parc al voltant del cementiri i en la zona de Garbí s'ubicava la pista d'hoquei amb un camp de futbol i dos equipaments escolars.

El Pla havia considerat oportú qualificar com a sòl urbanitzable no programat alguns espais de la ciutat a efectes que la seva incorporació es produís en la mesura i en el moment més oportú tant per al municipi com per als promotors públics i privats.

En resum, el Pla d'ordenació urbana de Mollet frenava un desenvolupament anàrquic que no va fer una planificació urbanística adient i que suposava importants desigualtats entre barris, recuperava els espais lliures necessaris per a la ciutadania i establia criteris clars sobre el futur urbanístic de la ciutat.

8. Gallecs, un territori en discòrdia (1a. part)

Gallecs sens dubte ha sigut el tema que segurament més s'ha discutit en l'àmbit institucional i social i que més controvèrsies ha portat des que l'any 1970 es va iniciar

el projecte de construir una futura ciutat de més de 100.000 habitants i com a conseqüència del procés d'expropiacions que es va dur a terme.

Els motius de l'Institut Nacional d'Urbanització (INU) era fer front a la forta demanda d'habitatge que hi havia en les grans concentracions urbanes i la necessitat de tenir sòl urbanitzable a preus raonables.

Aquesta proposta havia tingut el rebuig popular durant els anys 70, s'havien realitzat importants manifestacions convocades per la Comissió de Defensa de Gallecs.

El Ple municipal de desembre de 1979 va acordar demanar al Govern de l'Estat l'immediat traspàs a la Generalitat de Catalunya de les competències que afectaven les actuacions urbanístiques urgents (ACTUR) i demanar també l'anul·lació de la planificació de l'ACTUR de Gallecs.

En el Ple municipal de gener de 1980 s'aprovava la creació d'un òrgan de coordinació entre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i els ajuntaments afectats per l'ACTUR de Gallecs, amb l'objectiu que mentre l'INU mantingués les seves competències urbanístiques en el territori de Gallecs la Comissió informés de les actuacions en aquest territori a fi que la Direcció General d'Urbanisme pogués coordinar-les degudament.

Amb l'establiment de la Generalitat, l'Institut Català del Sòl es feia propietari dels terrenys en base al Reial decret 1503/1980 de 20 de juny en què l'Estat espanyol transferia a la Generalitat de Catalunya les competències de l'Institut Nacional d'Urbanització. S'iniciava una nova etapa, calia buscar solucions al territori en discòrdia.

Però el primer entrebanc va ser el posicionament d'en Josep Mª Cullell, conseller de Política Territorial i Obres Públiques que defensava la utilització dels terrenys per l'absorció d'un hipotètic creixement demogràfic de l'àrea a través de la construcció d'habitatges oficials en sòl públic, enfront al plantejament que Gallecs fos zona agrícola pública.

La situació no era fàcil, per un costat els interessos de la Generalitat, per l'altre les diferents posicions dels grups municipals i per acabar les posicions dels sectors més actius en defensa d'un Gallecs verd i agrícola.

La Comissió de Defensa de Gallecs havia convocat una manifestació a mitjan abril de 1980 contra els intents d'edificar les 1.472 ha expropiades; a la manifestació, hi havien participat entre 3000 i 4000 persones. Al finalitzar la manifestació, es van iniciar els parlaments i Vicenç Torrents en nom de la comissió va fer duríssimes acusacions contra el PSUC, en el sentit que ens acusava de no haver-los deixat entrar a formar part de la comissió d'ajuntaments afectats i la Generalitat i del fet que la nostra alternativa era fer habitatges a la zona a més d'una zona industrial.

Els socialistes també s'havien pronunciat en el sentit que la franja expropiada més propera als municipis afectats fos zona d'equipaments i serveis i que la zona central de Gallecs, una àrea de reserva agrícola i natural sense edificar i amb una funcionalitat de tipus rural.

Durant l'any 80 es van fer tres plens municipals. En el primer Ple Ramon Bellavista, regidor del PSUC i president de l'Àrea d'Urbanisme, presentava una proposta manifestant la voluntat de treballar per salvaguardar la integritat del territori afectat per l'ACTUR de Gallecs i per aconseguir que els terrenys fossin qualificats per a ús agrícola i forestal.

En segon lloc va crear un Consorci Urbanístic del qual formarien part els municipis afectats per l'ACTUR de Gallecs i la Generalitat de Catalunya amb la finalitat de planificar urbanísticament la zona afectada, així com les mesures necessàries per aconseguir la conservació i protecció del medi natural i dels edificis del territori de Gallecs.

I per últim se sol·licitava donar suport a quantes gestions es realitzessin en ordre d'aconseguir el canvi de qualificacions del sòl afectat per l'ACTUR que hauria de convertir-se en una primera fase en urbanitzable no programat, que no podria programar-se fins a l'aprovació per part del Parlament de Catalunya.

Aquesta proposta es va retirar i no va passar a la seva aprovació ja que no tothom hi estava d'acord. L'Anna Bosch va insistir en la mesura que es creés el Consorci entre els ajuntaments i la Generalitat, aquest es pronunciarà i actuarà en defensa de salvaguardar la integritat del territori i aquella proposta que es presentava al Ple per a la seva aprovació era la més idònia.

Convergència Democràtica s'oposava d'entrada a la proposta, els socialistes matissaven els seus desacords i els independents defensaven les posicions de la Comissió de Defensa de Gallecs que era evitar qualsevol edificació a la zona.

El 23 de maig de 1980 es va tenir una reunió informativa entre el director general del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Mollet per analitzar la problemàtica urbanística de Gallecs. D'aquella reunió es destacava la necessitat de crear una comissió de coordinació entre els ajuntaments afectats i la Generalitat de Catalunya i en segon lloc els condicionaments que agreujaven la problemàtica urbanística de Gallecs.

Al mes de juliol es realitzava un altre Ple municipal per parlar de nou del tema de Gallecs que portava el vistiplau per unanimitat dels presents de la Comissió Informativa d'Urbanisme que s'havia celebrat a final de juny. La proposta amplia-va i modificava alguns aspectes tractats al Ple celebrat al mes d'abril, els socialistes van proposar algunes modificacions més, que van ser acceptades pel ponent d'Urbanisme Ramon Bellavista. Els regidors de CDC en aquest punt es van absentar del Ple.

No va ser fins a principi d'octubre que els tres partits PSUC, CDC i PSC-PSOE van arribar a un acord amb una quantitat de matisos que en qualsevol moment podia trencar-se en funció de les interpretacions que cadascú pogués dir.

L'acord era el següent: a) Es demanava la qualificació agrícola del territori excepte els terrenys situats al sud de la B-30, b) Considerar indispensable conservar la propietat pública del sòl i la utilitat pública del sòl, c) Ús agrícola immediat, realitzant per part de la Generalitat les obres d'infraestructures necessàries, així com aquells estudis que mantinguessin l'àrea central de Gallecs com a zona de cultiu, d'investigació agrícola i ramadera i fomentar la creació d'escoles agrícoles, d) Protecció i conservació del territori, neteja, vigilància, reconstrucció d'edificis de valor arquitectònic, e) Els terrenys al sud de la B-30 com a zona d'esponjament per a Mollet en base prioritària a permutes de terreny per reduir els problemes de serveis dins el nucli urbà, així com arreglar aquelles irregularitats donades per la mala planificació.

No seria fins al 15 d'octubre de 1981 que s'aprovaria amb els vots del PSUC, PSC i CDC el Conveni urbanístic entre l'Ajuntament de Mollet i la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya sobre l'ACTUR de Sta. Maria de Gallecs en relació al Pla municipal urbanístic d'ordenació de Mollet.

La finalitat era actuar sobre 123 ha, una densitat de 28,5 habitatges l'hectàrea, 4,9 ha de sòl industrial i 2,7 ha de sòl per a usos comercials, d'oficina i recreatius.

Representava la creació de nous parcs per a l'esbarjo i l'esplai, extensió de 22,8 ha, l'eliminació de l'abocador de residus sòlids, la construcció de la ronda nord, la reserva de sòl per a centres d'Educació General Bàsica i Secundària, altres dotacions socials i assistencials, 21,7 ha de sòl públic per a equipaments generals (instal·lacions esportives generals i per l'acabament del cementiri, la recuperació per a fins públics de les masies de Can Borrell i Can Basora. Així mateix es garantia pel planejament parcial l'ús agrícola de 31,5 ha dins l'àmbit de l'actuació urbanística immediata.

En el moment que es produïa la votació una trentena de persones convocades per a la Comissió de Defensa de Gallecs van increpar els regidors acusant-los de continuar l'obra urbanística franquista, de ser uns feixistes.

Dins del PSUC també hi havia problemes respecte a l'actuació urbanística del sud de la B-30, les coses anaven massa de pressa i el debat intern no era prou fluid. Fruit d'aquesta situació, hi havia malestar dins l'organització i al final vam acabar en una reunió convocada pel Comitè Central del PSUC on hi havia Josep Mª Rodríguez Rovira i Jordi Borja per la direcció, l'Anna Bosch, Carme Coll, jo mateix i Xavier García que aleshores era el responsable comarcal del PSUC.

Xavier García i jo mateix exposàvem els nostres arguments on manifestàvem el nostre desacord amb aquell conveni, si bé tenia elements positius, com la creació d'equipaments, en canvi la construcció d'habitatge era on estava el nostre desacord. Al final de la discussió l'Anna Bosch tenia el suport de la direcció i per centralisme democràtic havíem de votar la posició majoritària del grup municipal i així ho vam fer l'Àngel Rodríguez, Josep Lluís Millán i jo mateix.

A final de desembre d'aquest any se signava un acord entre l'Ajuntament i la AAVV de Plana Lladó, en què aquesta acceptava el conveni entre l'Ajuntament i la Generalitat de Catalunya sempre i quan tinguessin una zona verda (actual zona del Parc dels Colors) i poguessin compensar els 202 habitatges que anaven en aquesta zona a la resta del Pla parcial.

L'Ajuntament es comprometia a: a) Negociaria amb la Generalitat de Catalunya la modificació del Pla parcial que es confeccionaria després de l'aprovació del Pla general urbà de Mollet, b) L'Ajuntament faria gestions amb la Generalitat de Catalunya per incloure la construcció d'un centre d'EGB en aquella zona, c) S'obtindria l'Era del Sindicat que seria enjardinada com a parc i d) Adquiriria un

local de 1.550 m² en el carrer Sta. Cristina en el qual s'ubicarien equipaments culturals, per al desenvolupament d'activitats associatives.

En el marc de la campanya de les municipals de 1983 el Comitè Local del PSUC i el Grup Comunista al Parlament de Catalunya plantejàvem estudiar que la part nord de Gallecs fos qualificada com a parc natural dintre del Pla director territorial de Catalunya. L'objectiu de la proposta era que fos compatible l'explotació agrícola, amb la cura d'una sèrie d'animals que estiguessin en perill d'extinció i per altre costat aprofitar totes les masies que hi havia a Gallecs perquè poguessin ser reconstruïdes i fossin d'ús públic i utilitzades tant per experiències escolars de colònies com per altres usos lligats a la natura.

9. Debat sobre la seguretat ciutadana a la ciutat

Avui dia seria difícil fer un debat sobre la seguretat ciutadana i la situació dels cosos de seguretat i de la Policia Municipal, no perquè no sigui possible, sinó perquè ens hem acostumat al fet que alguns temes és millor parlar-los en espais més reservats com poden ser la Junta de Portaveus o en la Comissió Informativa sense perdre el valor essencial de la informació.

En canvi el primer Ajuntament democràtic va fer un debat obert sobre la situació de la Policia Municipal i de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil.

En el Ple del mes d'abril de 1980 l'Isidre Carpio donava compte de les gestions realitzades en matèria d'ordre públic des de l'abril de 1979.

Feia un any del nou Ajuntament democràtic i tota l'estructura municipal tenia dèficits i la Policia Municipal no podia ser menys. La Policia Local estava composta per 16 persones, 2 vehicles (en mal estat) i tres motos (amb més de 12 anys de servei).

Calia canviar els hàbits emprats de passar d'un sistema autoritari a un sistema democràtic.

La situació de la Policia Nacional era difícil atès el caràcter provisional amb greus problemes d'infraestructures i una plantilla curta per les necessitats que tenia Mollet en aquells moments. La Guàrdia Civil tenia una caserna però desenvolupava el seu treball en altres poblacions de la comarca properes a Mollet.

Aquesta era la situació que teníem a l'abril de 1979. Durant aquell any es va haver de treballar de valent millorant les infraestructures de la Policia Municipal augmentant el parc mòbil, augmentar la professionalitat i la formació, ja que calia una policia democràtica, en definitiva un canvi de mentalitat adaptant-se a la nova realitat social i política, calia una policia de barri més propera al ciutadà, oferint una major seguretat.

En canvi el tema de la Policia Nacional era més complex i de difícil solució. S'havien fet reunions amb el Govern Civil i amb el cap superior de la Policia perquè aquesta tingués a la nostra ciutat uns locals dignes, per poder donar uns serveis a la població (renovació de carnets d'identitat, passaports) i l'acció policial per a la seguretat de la població. El tema del local no tenia solució ja que no teníem patrimoni excepte Can Gomà, però totes les forces polítiques havíem decidit que fos un espai cultural per a la ciutat, havíem fet gestions per aconseguir un local de lloguer, però la resposta dels propietaris de locals era "*si és per a la Policia no*".

Aquesta situació es va agreujar, el local on estava ubicada la Policia Nacional va passar a mans dels seus propietaris cosa que va ocasionar el desallotjament de la Policia Nacional i per tant aquesta es traslladava a Granollers fins que tingués resolta la situació d'ubicació definitiva.

L'Ajuntament li havia ofert uns locals per comprar ubicats al carrer Dr. Fleming i segons la Jefatura Superior de la Policia Nacional no podia fer front a les despeses que li demanaven, aproximadament 6 milions de pessetes.

Alguna gent va aprofitar per criticar l'Ajuntament i crear una sensació d'inseguretat a la ciutat amb una intencionalitat clara de desprestigiar l'esquerra, però aquesta responsabilitat era exclusiva del Ministeri de l'Interior del Govern Central que no posava les infraestructures necessàries per afrontar aquella situació.

L'Ajuntament i els partits d'esquerres que conformàvem el govern de la ciutat teníem la responsabilitat de mantenir la llibertat i la seguretat dels nostres ciutadans i ciutadanes perquè sense llibertat no hi havia seguretat i sense seguretat no hi havia llibertat, per això dins les dificultats que teníem, la Policia Municipal va haver de cobrir amb molta professionalitat el buit que deixava la Policia Nacional.

Cal recordar fets com el del 31 de març de 1982, el policia Josep Mª Soriano Facundo i el caporal Abel Rodríguez Gómez van realitzar una actuació valenta i

decidida que va culminar amb la detenció d'un atracador que moments abans havia assaltat la sucursal d'una entitat bancària. El caporal Abel Rodríguez Gómez va resultar ferit per arma de foc, sense que ell en cap moment fes ús de la seva arma reglamentària perquè cap ciutadà sortís ferit a causa de la concurrència que hi havia en aquells moments al voltant de l'entitat bancària.

La Corporació va reconèixer l'actuació dels dos policies municipals i va concedir la medalla d'or de la vila de Mollet del Vallès al caporal Abel Rodríguez Gómez i la medalla de plata de la vila de Mollet del Vallès al policia Josep Mª Soriano Facundo.

Anys després, en concret a l'any 1998 em va tocar portar de nou la Policia Local, la plantilla havia augmentat de personal, s'havia incorporat gent jove i ja no era aquella policia que vam trobar al 1979 ja que sens dubte molts d'ells van entendre el canvi que s'estava produint a la societat, encara que amb alguns vam tenir problemes, però tot havia canviat. Va ser una nova experiència que no tenia res a veure amb les regidories de serveis personals que jo havia portat com eren Cultura i Esports. Aquesta era i és una regidoria més complexa, perquè sempre has d'estar pendent que no passis res i no sempre tens la comprensió de la ciutadania, cosa comprensible per altre costat, ja que aquesta vol solucions immediates i com a administració moltes vegades no tens les solucions legals per resoldre els problemes que et plantejaven i et plantegen.

Haig de dir que la Policia Municipal globalment va ser un bon col·lectiu professional i que actualment també té bons professionals malgrat les dificultats que troba moltes vegades en la seva feina.

10. El cas de l'expedient al sergent de la Policia Municipal

Mesos després d'aquell debat sobre la seguretat ciutadana a la ciutat sortia a la llum el cas de l'expedient al sergent de la Policia Municipal que va obrir de nou una altra crisi municipal entre el PSUC, PSC-PSOE, i CDC. L'alcaldesa Anna Bosch va fer un decret a principis d'octubre de 1980 que obria un expedient disciplinari al sergent cap de la Policia Local Miguel Nuñez per determinar suposades faltes administratives i suspendre'l preventivament de les seves funcions en la Policia Local.

Els fets eren varis. En primer lloc l'Alcaldia va tenir coneixement el 30 de setembre de 1980 que des d'abril existia una arma que tenia el cap de la Policia Local sense

que fos de la seva titularitat. En segon lloc havien arribat a coneixement de l'Alcaldia suposats maltractaments a joves que havien estat detinguts i incomunicats.

Tot això suposava una falta administrativa molt greu. L'alcaldesa Anna Bosch va obrir un expedient disciplinari i va fer un escrit a la població explicant el perquè d'aquell expedient *“obro aquest expedient disciplinari per a comprovar la veracitat de les esmentades informacions i en cas necessari exigir les responsabilitats administratives corresponents”*.

Més endavant deia *“entenc que hauria estat una greu irresponsabilitat per a l'Alcaldia conèixer que poden haver-hi comportaments irregulars de la Policia Municipal i no utilitzar els mitjans que la Llei estableix per a clarificar-ho. Hem estat elegits per a formar part de l'Ajuntament democràtic i en concret els qui som d'esquerres, vàrem prometre que anàvem a l'Ajuntament a acabar amb la corrupció i amb els abusos d'autoritat que havien existit durant molts anys. Vàrem dir que amb nosaltres entrava a l'Ajuntament l'honestedat i l'eficàcia”*.

Malgrat tot, no tots els regidors van estar d'acord amb la posició de l'alcaldesa i per això ella lamentava l'oposició d'alguns regidors ja que en el fons ella pretenia aclarir si els fets eren certs, utilitzant els canals reglamentaris.

Els regidors que no hi estaven d'acord eren els regidors del PSC-PSOE i CIU que van treure al novembre de 1980 un butlletí amb la caràtula del butlletí informatiu municipal amb un titular que deia *“nosaltres també som Ajuntament”*, en definitiva era un butlletí paral·lel al butlletí municipal de l'Ajuntament, on explicava la seva posició davant el conflicte que havia esclatat amb l'expedient del sergent de la Policia Municipal.

En aquest butlletí paral·lel es deia que en cap òrgan decisiu s'havia parlat de l'expedient i es deia que la informació feta per l'Alcaldia a la ciutadania era un fulla del PSUC pagat per tota la ciutadania, criticava també el fet que fos per decret l'obertura de l'expedient i per tant negava la possibilitat de participar-hi ja que ells també tenien tasques de govern i finalment manifestaven que *“els expedients a membres de la Policia Municipal és molt complex i delicat. Nosaltres no defensem ni acusem a ningú, el que sí afirmem és que el reglament de funcionament intern de la Policia s'ha d'aplicar a tothom igual, sense diferències”*.

Cal dir que aquest afer als membres del Grup Municipal del PSUC ens va agafar per sorpresa, l'Anna Bosch havia fet un decret i a posteriori va informar al Grup

Municipal, nosaltres òbviament consideràvem que si els fets eren certs calia prendre les mesures oportunes i per tant aclarir aquella situació sobretot per la persona del sergent de la Policia Municipal.

Entràvem en una nova crisi municipal i aquesta vegada era forta per les acusacions que feien els nostres socis en el govern de la ciutat.

Si bé al cap d'un temps vam solucionar el trencament tant amb el PSC-PSOE com amb CIU el conflicte del sergent va durar fins al final de legislatura.

El Miguel Núñez, exsergent de la Policia Municipal, va presentar una querella contra l'Anna Bosch per calúmnies, prevaricació, coaccions i injúries al rei. El Ple del mes de febrer de 1983 aprovava una resolució encara que amb una sèrie de retrets per part de CIU.

El Ple manifestava la seva preocupació pel fet d'haver estat acceptada a tràmit la querella presentada i confiava en el fet que la justícia es fonamentés en el principi d'independència i eficàcia i que resolgués amb rapidesa una situació que podia posar en dubte l'honorabilitat de l'alcaldesa i de l'Ajuntament que representava.

Josep Serra en nom de CIU va manifestar que l'honorabilitat de la alcaldessa es decidia sempre per les seves actuacions i recordava la situació viscuda sobre els 25 milions que va denunciar CIU en el seu dia. Finalment CIU creia que era un tema personal i que no es podia demanar suport institucional quan en el seu dia no s'havia demanat assessorament a l'hora de prendre una decisió en obrir l'expedient al sergent.

Al marge del debat que tenia l'Ajuntament, es va fer un dinar on dinou alcaldes del Vallès van expressar la seva solidaritat amb l'Anna Bosch i la Rosa Martí, alcaldessa de Parets. Entre els assistents hi havia l'Antoni Farrés, alcalde de Sabadell, que representava la Federació de Municipis de Catalunya.

També des del Comitè Comarcal del PSUC es treia una nota expressant que el PSUC tenia un respecte per les institucions sortides de les urnes i per la Corona i que l'Anna Bosch com a militant del PSUC sempre havia mantingut una actitud de respecte per les institucions democràtiques i per la Corona, per la qual cosa consideràvem calumnioses les acusacions que es feien contra l'alcaldesa de Mollet.

Finalitzàvem expressant el nostre suport a l'Anna Bosch davant d'aquells que pretenien desprestigiar persones que havien jugat i jugaven un paper important en el procés democràtic.

El PCC i l'AV de Plana Lladó també van expressar la seva solidaritat, el punt més àlgid va ser quan es va crear una Comissió de Solidaritat d'entitats culturals i ciutadanes a favor de l'Anna Bosch.

Al final del mandat, el 18 d'abril de 1983 onze regidors del PSUC i dels independents vam proposar que l'Ajuntament assumís les despeses que es poguessin derivar de l'esmentada querella presentada per Miguel Núñez.

Aquesta proposta, més enllà del fet que a l'Ajuntament li corresponia defensar a qualsevol membre de la Corporació sobre qualsevol querella, creïem que era un suport a la persona Anna Bosch que va actuar com a alcaldessa en aquell moment.

L'Isidre Carpio, estant-hi d'acord, creia que hi havia una qüestió numèrica, ja que no es consignava la partida encara que això sent veritat no era el més important, ja que podíem aprovar consignar una quantitat per al següent pressupost i tot arreglat, per això jo vaig expressar respecte al tema que *“el més important que podíem fer era l'aprovació política i posteriorment l'Ajuntament en la mesura de com anessin els esdeveniments fer front a les quantitats econòmiques”*.

Els socialistes van presentar una esmena que deia *“la Corporació prèvia petició de la interessada designarà els serveis jurídics i es farà càrrec de totes les despeses de defensa jurídica”*. Aquesta esmena no va ser aprovada, perquè enteníem que no era una petició de la interessada, sinó que ella, equivocada o no, havia actuat en nom de la institució i com a tal l'Ajuntament havia de donar el seu suport a la persona que representava la màxima autoritat municipal.

Indubtablement el tema Núñez havia sigut un factor polèmic que havia dividit els partits polítics i per això més enllà del fet que al final calia una solució, no tothom estava d'acord en tot allò que es proposava, encara que hi havia una bona voluntat, fent un debat més distès per part de totes les forces polítiques. Al final es va aprovar la proposta presentada pels onze regidors.

11. La crisi del V Congrés i el trencament del PSUC

El PSUC a les primeres eleccions democràtiques va treure 564.574 vots, teníem aleshores 40.000 militants. El PSUC era un partit nacional català, basat en els principis del marxisme, del leninisme i d'altres aportacions de la pràctica i el pensament revolucionari.

A la I Conferència Nacional es va proposar per part de la direcció treure el terme leninisme dels Estatuts del Partit i canviar-lo pel de marxisme revolucionari, això va suposar un gran debat entre els detractors i els que hi estaven d'acord. Per als que veníem de formacions que en el nostre ideari hi havia el marxisme revolucionari no ens era cap problema, ja que enteníem que hi havia hagut altres aportacions importants en el pensament marxista com el mateix Trosky o Rosa Luxemburg entre altres.

Però els debats sobre les bases ideològiques del PSUC no van acabar a la I Conferència, al poc temps s'encetava un nou debat a l'entorn de l'eurocomunisme. A principi de gener de 1981 la gent del PSUC fèiem el nostre V Congrés sota un tens debat ideològic que va portar a la situació que Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general, i Gregorio López Raimundo, president del partit, sortints, no es presentessin a la reelecció dels seus càrrecs i van ser substituïts per Francesc Frutos com a secretari general i Pere Ardiaca com a president.

El debat de fons era la confrontació entre una estratègia eurocomunista i una concepció estratègica clàssica, en definitiva ortodoxa.

En aquell debat calia sumar la insatisfacció de molts militants per la situació econòmica, política i social que hi havia en aquells moments i les posicions que mantenia la direcció del partit davant aquella realitat frustrant.

La insatisfacció, l'estratègia eurocomunista del Partit, crítica amb les formes i els estils de fer política dins del PSUC, va portar a la situació que un sector que volia un canvi de la concepció eurocomunista canalitzés tot aquell malestar introduint una esmena que va treure el concepte eurocomunista dels Estatuts del partit i fins i tot una de les esmenes plantejava *"que la confrontació entre els països socialistes i l'imperialisme és una de les principals manifestacions de la lluita de classes a nivell internacional"*, això trencava amb la concepció eurocomunista de partit independent i, per tant, amb una actitud davant la política internacional que partia de la pròpia realitat i independent dels plantejaments de la Unió Soviètica.

Alguns de nosaltres estàvem més en una visió crítica de l'eurocomunisme, de l'insitucionalisme del partit, que no pas dels plantejaments del nucli ortodox que després va formar el PCC.

Antoni Gutiérrez Díaz en el llibre *El PSUC i l'Eurocomunisme* diu referent a la insatisfacció de molts militants “*allò greu és que a vegades confonem l'actuació afortunada o desafortunada de la direcció del Partit amb una estratègia eurocomunista, que és una altra cosa, és una concepció de fons. Per alguns militants els Pactes de la Moncloa i la falta de realitzacions concretes en els ajuntaments, la infravaloració que es va fer de les associacions de masses després del 15 de juny de 1977, són qüestions que es confonen erròniament amb l'estratègia eurocomunista*”.

Temps després el Partit Comunista d'Espanya (PCE) també viuria la seva crisi, primer amb la marxa d'Ignacio Gallego que va crear un nou partit comunista de caràcter prosoviètic i després l'expulsió de Santiago Carrillo i els seus seguidors que posteriorment molts van acabar en les files del Partit Socialista Obrer Espanyol.

La crisi del PSUC també va arribar a Mollet, l'Anna Bosch, Ramon Bellavista, Carme Coll i Domingo Miguel alienats amb les posicions eurocomunistes del Partit presentaven la seva dimissió a l'Ajuntament davant els mitjans de comunicació. Ells havien signat un document públic en què demanaven un nou congrés extraordinari.

El Comitè Local del PSUC va criticar aquest posicionament, criticàvem la seva tasca a l'Ajuntament com a negativa. Davant la seva posició es van fer diverses reunions, fins i tot amb els socialistes; en aquesta reunió, van assistir-hi Àngel Rodríguez, Josep Lluís Millán i jo mateix, vam oferir arribar a acords per fer un nou govern, cosa que ells no van acceptar, era lògic, el PSUC tenia una debilitat molt forta, calia esperar i sense pactar amb nosaltres podrien tenir l'Alcaldia. Nosaltres creïem que la crisi del PSUC no tenia perquè afectar la institució municipal, però les coses estaven molt complicades i havíem de trobar una solució.

A final de gener de 1981 manteníem una reunió amb el secretari de Política Municipal del PSUC, Guillem Sánchez, per trobar una solució al conflicte, al final es retiraven les dimissions que s'havien presentat en funció d'arribar a acords entre ells i els membres del Comitè Local i es feia una crida al Partit Socialista “*a la reconstrucció de la unitat de l'esquerra*” incorporant-se al govern de la ciutat i apostàvem per incrementar les bones relacions amb la CUI (Candidatura Unitària Independents d'Esquerres).

Vàrem treure un comunicat amb clau d'unitat. El comunicat tenia diferents punts, es plantejava que la gestió municipal havia estat globalment positiva, tot i que hi havia aspectes importants en els quals hi havia deficiències com era el mètode de treball dins el Grup Municipal que calia millorar. L'autonomia del Grup Municipal es definia d'acord amb les resolucions del Comitè Executiu del nostre partit, la política informativa del qual feia falta discutir respecte als continguts i calia dotar l'Ajuntament de mitjans tècnics per realitzar-la. Per últim calia potenciar la participació ciutadana de la qual era important cercar noves formes, de comú acord amb les entitats i tenint en compte les seves necessitats i possibilitats.

La crisi del PSUC es va traslladar a la institució municipal, estàvem dèbils. En el Ple del mes de febrer el Grup Municipal del PSUC va explicar la retirada de la dimissió presentada per l'alcaldeessa i els tres regidors, l'ambient era tens. El PSC com CIU van aprofitar la crisi produïda en el nostre Grup Municipal per posar en qüestió el treball fet i la capacitat de tirar endavant els projectes que la ciutat necessitava. Àngel Cuní deia *"nou persones volen manar-ne onze, i les onze li imposen un criteri i vostè no el compleix"* dirigit-se a l'alcaldeessa Anna Bosch.

El PSC-PSOE a través del seu portaveu Isidre Carpio va plantejar un vot de censura a l'Alcaldeia malgrat que en aquells moments el vot de censura no estava legislat. L'Antonio Sánchez de la CUII donava suport al que ell deia *"una moció de censura moral"*.

El Grup Socialista va presentar una moció que deia el següent:

"Davant la situació preocupant i provocada per l'equip de Govern municipal, llur màxima representació la té l'Alcaldeessa Anna Bosch, i després de valorar seriosament i responsablement les actuacions de l'Alcaldeia tot allò agreujat per la seva irresponsabilitat de jugar amb els interessos dels molletencs davant pressions i estratègies per obtenir la supremacia en el seu propi partit.

Ens veiem en l'obligació de presentar un vot de censura a l'Alcaldeia i esperem que per primera vegada ens doni mostres democràtiques acceptant el resultat del mateix.

La votació va donar 13 vots a favor de la moció presentada pels socialistes, 1 absència i 7 vots en contra.

Als pocs dies l'Executiva Local del PSC-PSOE va treure un comunicat de premsa que qualificava d'ineficax l'equip de Govern del PSUC, i acusava el PSUC de realitzar una política partidista i titllaven l'Anna Bosch d'antidemocràtica per no acceptar les decisions de la majoria referent al vot de censura.

La qüestió és que el PSUC, el partit que tenia una presència en el teixit social català, amb una llarga història de lluita contra el franquisme, amb 34 alcaldies i 536 regidors i regidores i amb una influència en el moviment obrer i en els sectors intel·lectuals i artístics, entrava en una profunda crisi que va produir un enorme impacte dins la societat catalana.

A l'any 1982 el PSUC es trencava a partir de l'expulsió de 12 membres del Comitè Central a conseqüència dels permanents enfrontaments. Es va produir una escissió al PSUC i es va formar el Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC).

En el VI Congrés del PSUC es recuperava de nou el concepte eurocomunisme i Antoni Gutiérrez Díaz i Gregorio López Raimundo tornaven a la Secretaria General i a la Presidència del partit.

12. El cop d'estat del 23-F

Encara estàvem interioritzats en els nostres debats quan el 23 de febrer de 1981 a les sis de la tarda quan s'anava a votar la investidura del candidat a la Presidència del Govern espanyol Leopoldo Calvo Sotelo guàrdies civils armats i sota el comandament del tinent coronel Tejero van entrar en l'hemicicle protagonitzant un cop d'estat.

Jo venia d'una reunió de Barcelona i encara no tenia coneixement del que estava passant fins que vaig arribar al local del PSUC ubicat al carrer Berenguer III, 53 i allà em van explicar els fets. La situació era gravíssima, la jove democràcia estava de nou en perill, tants anys de lluita perquè ara quatre bojos anessin a acabar amb el somni de tantíssima gent.

Allà vam decidir tancar el local i anar a casa meva per debatre com afrontar aquella situació, ens vam trobar la Maruja Miguel, Àngel Rodríguez, Manolo Corral i altres companys que ara no recordo. La primera mesura va ser posar-nos en contacte amb l'Anna Bosch i els altres regidors que estaven a l'Ajuntament per rebre ins-

truccions del que calia fer, la consigna era que tothom estigués a l'ajuntament, i així ho vam fer, ens vam traslladar cap a l'ajuntament Àngel Rodríguez i jo mateix.

Allà hi era tothom, comunistes, socialistes, nacionalistes, progressistes, per un moment deixàvem les nostres divergències polítiques per sumar esforços a favor de la democràcia. Al voltant de les dotze de la nit va arribar a l'ajuntament Xavier García que era membre del Comitè Central del PSUC per informar-nos de com anaven els esdeveniments i les propostes de la direcció del PSUC, L'Anna Bosch li va preguntar amb energia “*si la direcció deia d'agafar les armes per defensar la democràcia*”, era un acte d'admirar, amb aquell gest, ens deia a tots els presents que si fos necessari havíem de lluitar fins al final per defensar allò que havíem conquerit.

Aquella mateixa nit vam fer un ple extraordinari davant l'intent de cop d'estat aprovant un manifest que deia el següent:

Davant els greus esdeveniments en el Congrés dels Diputats l'Ajuntament Ple es pronuncia en els següents termes:

- a) Manifesta la seva condemna davant d'aquells que utilitzant la violència pretenen la desestabilització del país, relegant la voluntat popular manifestada plebiscitàriament per un Estat democràtic.*
- b) Manifesta tot el seu recolzament a S.M. el Rei, a les institucions democràtiques, així com a les forces que donen suport lleial a la Constitució, al Rei i a les institucions.*
- c) Fa una crida als ciutadans de Mollet del Vallès a estar en una actitud amantent, de calma i de confiança en les institucions democràtiques i amb una voluntat ferma i decidida de mantenir-les.*
- d) Insta als ciutadans de Mollet del Vallès que en tot moment donin suport i la força moral als seus representants municipals, els quals romandran en les seves responsabilitats en defensa de la Constitució i les institucions democràtiques.*

Aquest manifest va ser aprovat per tots els membres assistents en la nit del 23-F, mentre les notícies corrien, a València el general Milán del Bosch treia els tancs al carrer. Va ser de matinada quan el rei a través de la televisió informava al país que el cop d'estat havia fracassat.

Al dia següent el dia 24 de febrer de 1981 van sortir al carrer milers de persones a tota Espanya donant suport a la democràcia. A Mollet es va convocar una reunió urgent amb les entitats, els sindicats i els partits per donar suport al manifest que la nit anterior vàrem aprovar. Després d'haver discutit la greu situació creada per l'intent de cop d'estat van adherir-se al manifest. I en segon lloc es demanava al Govern de Madrid que exigís responsabilitats als culpables per evitar que fets com aquells poguessin tornar-se a produir.

Les entitats de la ciutat que van donar suport a aquell manifest van ser les següents: Acadèmia Mollet, AV. de Can Pantiquet, AV. Centre, AV. Estació de França-Can Mulà, AV. la Rosaleda, AV. Lourdes, AV. Plana Lladó, AV. Zona Sud, CCOO, UGT, C.B. Mollet, C.F. Lourdes, Club Petanca Mollet, Club Patí Mollet, Col·legi Àngel de la Guarda, Col·legi Diví Mestre, Col·legi Lestonac, Col·legi Federico Garcia Lorca, Col·legi Sant Jordi, Col·legi Princesa Sofia, Formació Professional, Gremi Flequers, Gremi Pastissers, Guarderia Guirigall, Guarderia Mainada, Guarderia Quitxalla, Irmandade a Nosa Galícia, Institut Nacional de Batxillerat, Penya Barcelonista, Moviment Comunista de Catalunya (M.C.C.), Partit Socialista de Catalunya (PSC-PSOE), Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), Convergència i Unió (CIU), Nacionalistes d'Esquerra (NE), Candidatura Unitària Independent d'esquerres (CULI.).

Enrera quedaven aquelles imatges que la ciutadania espanyola i catalana i arreu del món havia vist gràcies a la valentia professional dels periodistes que aquella tarda estaven en el Congrés de Diputats seguint la investidura del Sr. Leopoldo Calvo Sotelo com a president al nou Govern de l'Estat, ja que el govern d'Adolfo Suárez havia acabat per la dimissió d'aquest com a president del Govern espanyol.

Al cap d'un any dels esdeveniments del 23-F l'Ajuntament en Ple manifestava la seva satisfacció perquè els pobles d'Espanya i les seves institucions es refermaven, rebutjant tot intent de retornar enrere i demanàvem que les accions judicials contra els colpistes fossin exemplars.

13. Els pressupostos municipals de 1981

Sembla que aquest any 1981 no va ser un dels més bons: la crisi del PSUC, el cop d'estat del 23-F, el PSUC continuava governant en minoria l'Ajuntament amb les dificultats que això comportava.

Al dia següent el dia 24 de febrer de 1981 van sortir al carrer milers de persones a tota Espanya donant suport a la democràcia. A Mollet es va convocar una reunió urgent amb les entitats, els sindicats i els partits per donar suport al manifest que la nit anterior vàrem aprovar. Després d'haver discutit la greu situació creada per l'intent de cop d'estat van adherir-se al manifest. I en segon lloc es demanava al Govern de Madrid que exigís responsabilitats als culpables per evitar que fets com aquells poguessin tornar-se a produir.

Les entitats de la ciutat que van donar suport a aquell manifest van ser les següents: Acadèmia Mollet, AV. de Can Pantiquet, AV. Centre, AV. Estació de França-Can Mulà, AV. la Rosaleda, AV. Lourdes, AV. Plana Lladó, AV. Zona Sud, CCOO, UGT, C.B. Mollet, C.F. Lourdes, Club Petanca Mollet, Club Patí Mollet, Col·legi Àngel de la Guarda, Col·legi Diví Mestre, Col·legi Lestonac, Col·legi Federico Garcia Lorca, Col·legi Sant Jordi, Col·legi Princesa Sofia, Formació Professional, Gremi Flequers, Gremi Pastissers, Guarderia Guirigall, Guarderia Mainada, Guarderia Quitxalla, Irmandade a Nosa Galícia, Institut Nacional de Batxillerat, Penya Barcelonista, Moviment Comunista de Catalunya (M.C.C.), Partit Socialista de Catalunya (PSC-PSOE), Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), Convergència i Unió (CIU), Nacionalistes d'Esquerra (NE), Candidatura Unitària Independent d'esquerres (CUII.).

Enrera quedaven aquelles imatges que la ciutadania espanyola i catalana i arreu del món havia vist gràcies a la valentia professional dels periodistes que aquella tarda estaven en el Congrés de Diputats seguint la investidura del Sr. Leopoldo Calvo Sotelo com a president al nou Govern de l'Estat, ja que el govern d'Adolfo Suárez havia acabat per la dimissió d'aquest com a president del Govern espanyol.

Al cap d'un any dels esdeveniments del 23-F l'Ajuntament en Ple manifestava la seva satisfacció perquè els pobles d'Espanya i les seves institucions es refermaven, rebutjant tot intent de retornar enrere i demanàvem que les accions judicials contra els colpistes fossin exemplars.

13. Els pressupostos municipals de 1981

Sembla que aquest any 1981 no va ser un dels més bons: la crisi del PSUC, el cop d'estat del 23-F, el PSUC continuava governant en minoria l'Ajuntament amb les dificultats que això comportava.

Al gener d'aquell any l'Agrupació Local dels Socialistes treia al carrer un document anomenat "*La política municipal vista pels socialistes*" on feia un repàs del treball fet pels socialistes a l'Ajuntament. Feien una valoració dels conflictes municipals que es centraven en el tema de Gallecs i la Policia Municipal, la ruptura dels pactes municipals, la revisió del Pla General, la participació ciutadana i apostaven perquè la política informativa a la ciutadania no fos una decisió unilateral d'una persona o un partit i per això demanaven que la política informativa fos aprovada per un Ple municipal.

En la presentació del document afirmaven que la informació sempre és subjectiva "*tots quan informen ho fan segons el seu criteri i això deixa de ser objectiu per convertir-se en subjectiu*". Amb aquella informació a la població esperaven que aquesta pogués valorar les diferents interpretacions i valoracions que havien sortit al carrer i que cada ciutadà i ciutadana tragués les seves conclusions lliurement.

En l'apartat d'anàlisi global de la situació municipal plantejaven una crítica molt dura contra el PSUC qualificant-lo de sectari, partidista, antidemocràtic i autoritari i dient que el PSUC tenia una concepció unitària que passava per la supeditació i subordinació dels altres als plantejaments del PSUC.

En funció de l'anàlisi de la situació municipal "*un consistori amb problemes, desunit, trencat i pugnes constants*", es plantejaven una alternativa socialista que es basava en: a) Elaboració del pressupost ordinari que permetés les millores d'infraestructures a realitzar, així com disposar del suport financer per portar a terme aquells compromisos presos amb la ciutadania molletana, b) Estudi de possibilitats dels pressupostos extraordinaris, que haurien de donar sortida a aquelles obres i projectes de grans dimensions (adquisició de terrenys, projectes d'adequació del parc de Can Mulà, i plaça Pau Casals), c) Elaboració d'una política viable i popular del moviment associatiu que donés sortida als problemes plantejats en el marc de la participació ciutadana, d) Elaboració i implantació d'una política informativa que fos objectiva, com a criteri fonamental que possibilités la informació correcta al ciutadà i que fos assequible a tots els sectors de la població, e) Estudi i alternativa definitiva en els problemes supramunicipals en què Mollet es veu immers (ACTUR, riera de Caldes, sistema hospitalari, escombraries, transport radioactiu).

Això agreujava encara més les relacions entre els diferents partits que continuava crispada, s'hi sumava també que el grup de CIU al Ple del 2 de març de 1981 va presentar una moció d'urgència anul·lant qualsevol acord (anterior a aquella moció)

Al gener d'aquell any l'Agrupació Local dels Socialistes treia al carrer un document anomenat "*La política municipal vista pels socialistes*" on feia un repàs del treball fet pels socialistes a l'Ajuntament. Feien una valoració dels conflictes municipals que es centraven en el tema de Gallecs i la Policia Municipal, la ruptura dels pactes municipals, la revisió del Pla General, la participació ciutadana i apostaven perquè la política informativa a la ciutadania no fos una decisió unilateral d'una persona o un partit i per això demanaven que la política informativa fos aprovada per un Ple municipal.

En la presentació del document afirmaven que la informació sempre és subjectiva "*tots quan informen ho fan segons el seu criteri i això deixa de ser objectiu per convertir-se en subjectiu*". Amb aquella informació a la població esperaven que aquesta pogués valorar les diferents interpretacions i valoracions que havien sortit al carrer i que cada ciutadà i ciutadana tragués les seves conclusions lliurement.

En l'apartat d'anàlisi global de la situació municipal plantejaven una crítica molt dura contra el PSUC qualificant-lo de sectari, partidista, antidemocràtic i autoritari i dient que el PSUC tenia una concepció unitària que passava per la supeditació i subordinació dels altres als plantejaments del PSUC.

En funció de l'anàlisi de la situació municipal "*un consistori amb problemes, desunit, trencat i pugnes constants*", es plantejaven una alternativa socialista que es basava en: a) Elaboració del pressupost ordinari que permetés les millores d'infraestructures a realitzar, així com disposar del suport financer per portar a terme aquells compromisos presos amb la ciutadania molletana, b) Estudi de possibilitats dels pressupostos extraordinaris, que haurien de donar sortida a aquelles obres i projectes de grans dimensions (adquisició de terrenys, projectes d'adequació del parc de Can Mulà, i plaça Pau Casals), c) Elaboració d'una política viable i popular del moviment associatiu que donés sortida als problemes plantejats en el marc de la participació ciutadana, d) Elaboració i implantació d'una política informativa que fos objectiva, com a criteri fonamental que possibilités la informació correcta al ciutadà i que fos assequible a tots els sectors de la població, e) Estudi i alternativa definitiva en els problemes supramunicipals en què Mollet es veu immers (ACTUR, riera de Caldes, sistema hospitalari, escombraries, transport radioactiu).

Això agreujava encara més les relacions entre els diferents partits que continuava crispada, s'hi sumava també que el grup de CIU al Ple del 2 de març de 1981 va presentar una moció d'urgència anul·lant qualsevol acord (anterior a aquella moció)

sobre les remuneracions dels membres del consistori i que tots els regidors i regidores inclosa l'Alcaldia cobrarien 23.000 ptes. al mes. Això era una manera més de seguir ofegant l'Equip de Govern minoritari del PSUC.

Jo en aquest ple vaig dir *“que la qüestió econòmica no era allò fonamental, ja que buscaríem formes per ajudar la gent que estava a dedicació completa i que el que em preocupava era que s'intentava acabar amb l'Equip de Govern del PSUC i el que calia era que fessin una nova majoria, perquè el que s'estava fent era que cada vegada estàvem més lluny uns i altres de la vida municipal”*. Malgrat les meves paraules la moció va ser aprovada amb els vots del PSC-PSOE i CIU.

L'Agrupació Socialista al mes d'abril de 1981 a través d'Isidre Carpio i Montserrat Tura va presentar als mitjans de comunicació un Programa d'actuació municipal per al curs 1981-1982 amb un intent de deixar l'oposició i entrar en un govern d'esquerres.

El PSC-PSOE havia presentat a l'Equip de Govern del PSUC el Programa d'actuació municipal. En el Ple del mes d'abril passàvem a aprovació una proposta de criteris i propostes per a la confecció del Pressupost de 1981 i el Programa d'actuació per a aquell mateix any.

La Carme Coll en nom del Grup Municipal del PSUC expressava que s'havien recollit moltes de les propostes dels socialistes. Malgrat tot l'Isidre Carpio en nom del Grup Socialista ja estava d'acord que el PSUC assumís el seu programa, però creia que encara no s'havien recollit moltes propostes i per això ells presentaven una esmena a la totalitat a la proposta presentada pel Govern de la ciutat. Aquesta esmena va ser aprovada pels regidors del PSC-PSOE i CIU.

Darrere d'allò el que s'intentava era que l'Anna Bosch dimetís d'alcaldesa. Amb una roda de premsa ella va dir als mitjans de comunicació *“imposar un alcalde d'una altra formació política a aquestes altures suposaria no respectar la voluntat popular lliurement expressada en les urnes”*.

La idea que proposàvem la gent del PSUC era recompondre una Comissió de Govern amb la participació de tots els grups presents a l'Ajuntament, en canvi tant convergents com socialistes demanaven la dimissió de l'Equip de Govern del PSUC i que es plantegés un nou cartipàs municipal.

Un mes després, a final de maig es passava l'aprovació del Pressupost de 1981. En aquest Ple eren absents els membres del Grup Municipal socialista que ja havien manifestat que no assistirien a cap ple més.

L'Àngel Cuní de CIU va fer una reflexió acusant el PSUC de no haver respectat les regles de joc i que despreciàvem els resultats electorals ja que la suma del PSC-PSOE i CIU era superior als regidors que tenia el PSUC.

En aquella mateixa reflexió, manifestava que la situació era ingovernable i s'hi afegia la retirada dels socialistes dels plens municipals, per això exigia la dimissió de l'Alcaldia i de tot l'Equip de Govern.

L'Anna Bosch va replicar aquelles paraules dient que aquell pressupost feia molt de temps que s'estava treballant tots plegats i que les esmenes presentades per PSC-PSOE i CIU havien estat recollides. En definitiva si no s'aprovava el pressupost era responsabilitat seva. CIU es va abstenir i l'Ajuntament quedava bloquejat en no tenir la majoria absoluta per a la seva aprovació.

La situació era tan difícil que l'Anna Bosch va demanar una reunió amb el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, per donar-li a conèixer la situació creada en funció del fet que el Pressupost no s'aprovava.

El PSUC defensava que s'aprovés el pressupost i potenciar un nou equip de govern unitari, en cas contrari la situació podia degenerar-se en un problema greu a escala institucional i de molt difícil solució.

L'Executiva Local del PSC-PSOE s'havia ratificat en no assistir als plens municipals mentre continués a l'Ajuntament una situació que ells qualificaven d'"antidemocràtica" per part del PSUC.

Aquesta situació va comportar que l'Anna Bosch fes a mitjan juny de 1981 un article d'opinió on expressava *"que l'herència que havíem tingut del règim anterior és que tot estava per fer, que s'havia respost a aquell difícil repte realitzant projectes i inversions a partir de les necessitats de la ciutadania"*.

Continuava dient que *"l'Ajuntament no es pot aturar i que el pressupost municipal de 1981 es caracteritzava per una alta inversió en obres al voltant de 400 milions de pessetes sobre un total de 800 milions"*, feia una crida a seguir treballant tots els

regidors responsablement “*del contrari els electors estarien en el seu dret d'exigir-nos responsabilitats*”.

El 26 de juny l'Alcaldia va convocar un Ple per aprovar els pressupostos. En aquest nou ple eren absents els regidors del PSC-PSOE i CIU i en Pere Sentís i per manca de quòrum la sessió es va donar per conclosa.

Dos dies després en plena revetlla de Sant Pere es tornava a convocar un nou Ple extraordinari i en aquest cas van assistir-hi tots els regidors. En Pere Sentís va intervenir en primer lloc fent una crida que les direccions dels partits s'asseguessin a negociar els responsables municipals, en segon lloc va demanar la paraula l'Antonio Sánchez, la seva reflexió anava en el sentit que calia aprovar els pressupostos per donar satisfacció a les necessitats socials de la ciutat.

Tant l'Isidre Carpio com l'Àngel Cuní posaven l'accent en el fet que era culpa de l'Equip de Govern ja que no es buscaven acords polítics a causa de les postures autoritàries i antidemocràtiques per part del PSUC. De nou el pressupost no va poder aprovar-se per no tenir la majoria absoluta.

En finalitzar el Ple algú del públic va dir que no sortia cap autoritat municipal i a partir d'aquí van començar els insults, l'Anna Bosch era colpejada i es va iniciar una batalla campal, entre els militants del PSUC que assistien al Ple contra les persones del públic que no volien deixar sortir els regidors i regidores de la Corporació.

Aquells fets degradava encara més la institució i els seus representants. Les converses entre els tres partits majoritaris van ser molt difícils, el pacte no satisfieia a ningú, però hi havia una voluntat absoluta d'arribar a acords i desbloquejar aquella situació.

Després de llargues negociacions entre els partits a final de juliol de 1981 s'aprojava el Pressupost municipal i la crisi municipal que havia sigut molt forta amb atacs personals inclosos. En el Ple del 16 de juliol d'aquell any es donava compte del decret de constitució del nou Govern de la ciutat amb la incorporació del PSC-PSOE i CIU.

Tornàvem a fer un nou Equip de Govern entre el PSUC, PSC-PSOE i CIU, un pacte que donava l'Alcaldia al PSUC i es creava una Comissió de Govern composta per dos membres de cada partit junt a la pròpia Alcaldia com un organisme col·legiat.

14. L'agermanament amb la ciutat italiana de Rivoli

El nostre país havia estat aïllat durant l'etapa franquista. En entrar els nous ajuntaments democràtics un dels seus objectius era establir relacions internacionals per conèixer altres experiències, que sense aplicar mimèticament el que feien, ens servissin d'orientació per al nostre treball municipal. Aquesta política de relacions internacionals es va promoure en tots els ajuntaments de Catalunya i Espanya i avui dia podem dir que els ajuntaments espanyols i catalans juguem un paper important en projectes de solidaritat amb països d'Amèrica Llatina i formem part de moltes xarxes europees en el terreny cultural i econòmic.

Partint de la base que era important potenciar les relacions internacionals vam anar a Itàlia a principi de juliol de 1982 una delegació formada per l'Anna Bosch, l'Isidre Carpio, Benigno Iglesias, Carme Coll i jo mateix.

Els italians havien guanyat la guerra contra el feixisme, una cosa ben diferent a nosaltres, que el dictador s'havia mort en el seu llit.

Els en aquest sentit portaven quaranta anys d'experiència democràtica i per a nosaltres era una bona escola, havíem estat invitats a participar en la commemoració del "Coll de Lis", festa en record de la mort de més de 2.000 partisans en defensa de la llibertat i lluitant contra el feixisme durant la segona guerra mundial. En aquesta trobada hi havia també delegacions d'Eslovènia, França i Alemanya que feia més temps que assistien a aquella commemoració.

Nosaltres érem els més joves en tot, en edat i per les nostres joves institucions i en aquest sentit érem el centre de la gent, ja que per ells érem joves "partisans" que havíem lluitat contra el franquisme i no els faltaven raons, alguns dels que estàvem allà havíem començat de molt joves a lluitar contra la dictadura franquista.

Vam tornar a Mollet molt impressionats pel que feien, però sobretot per la rebuda que havíem tingut. Aquestes primeres visites a Rivolí em van permetre tenir una gran amistat amb Carlo Mastrí que va ser regidor i actualment és el president de la Associazione Comitato per la Resistenza Colle del Lys i amb Pino Superbo, sindicalista a la ciutat de Torino.

Un dels primers resultats d'aquestes relacions entre les dues administracions va ser la participació d'un grup de joves de Mollet en un campament internacional de treball que es va celebrar al mes següent a Rivolí, amb l'objectiu d'acotar una zona dedicada a un parc natural i la neteja de boscos, però també per establir contactes entre els joves de les dues ciutats i participar d'activitats culturals.

Al febrer de 1983 una delegació de l'Ajuntament de Rivoli encapçalada pel vice-sindico Carlo Matri visitava la nostra ciutat i així tornaven la nostra de juliol de 1982.

Vam mantenir diverses reunions de treball amb la delegació italiana i es va concretar l'intercanvi no sols de les dues administracions sinó també intercanvis culturals, esportius i juvenils ja que s'enhavia de l'agermanament no era un tema estrictament institucional, sinó de tota la població.

Després d'un procés de sis anys iniciat a Madrid en el marc d'una Assemblea del Consell de les Ciutats Unides d'Europa, el 28 de febrer de 1987 signàvem a Mollet el protocol d'agermanament entre les dues ciutats.

En aquest acte tan important també van assistir-hi delegacions de la ciutat francesa de Montelimar, de la ciutat alemanya de Ravensbruck. També van assistir-hi representants de l'Ajuntament d'Humilladero de Màlaga.

Es van fer diverses activitats, entre elles es va inaugurar l'avinguda Rivoli al barri de Can Borrell.

Des de llavors, els intercanvis han estat constants a tots els nivells. Hi ha hagut èpoques menys intenses que altres, però s'ha mantingut la relació durant aquests anys, s'han fet intercanvis amb representants del món de l'ensenyament, culturals, de joves i això ha anat acostant les nostres respectives ciutadanes.

Els agermanaments entre ciutats han estat una via de construcció de l'Europa de les ciutats, de l'Europa dels ciutadans, de l'Europa de la cultura i dels joves ja que molt sovint tant les administracions locals com la ciutadania han quedat marginades d'aquest procés de construcció europea.

Crec que aquest ha de ser un camí per anar consolidant aquesta Europa de futur i acostar els pobles i els ciutadans en l'intercanvi social i cultural.

15. La recuperació de la Font de la Plaça Prat de la Riba

Aquesta font havia estat dissenyada a l'any 1921 per l'arquitecte Domènec Sugrañes. Va ésser enderrocada als voltants de l'any 1960 per un dels ajuntaments franquistes, i substituïda per una font, tipus estany, que no tenia cap element de valor artístic històric.

Amb l'entrada del nou Ajuntament democràtic l'AV del Centre va promoure una campanya popular, que l'Ajuntament va assumir, així el 10 de gener de 1983 l'alcaldeessa Anna Bosch va signar un acord amb l'AV del Centre en el qual l'Ajuntament es feia càrrec de les obres per recuperar la font de la Plaça.

El 10 d'abril de 1983 es va inaugurar la Font modernista de la plaça Prat de la Riba, així recuperàvem un símbol de la nostra història enderrocada pel franquisme. En aquella inauguració, van assistir-hi el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Marx Cahner, el diputat i fill de Mollet Marcel Planellas, familiars d'en Domènec Sugrañes, entitats culturals i els membres del Consistori.

Fou un acte festiu on van col·laborar amb actuacions la Societat Coral El Clavell, el Ball de Gitanes de Mollet i la Cobla Principal de Terrassa.

Com no pot faltar en actes tan importants com aquell es van realitzar diferents parlaments en aquella plaça plena de gom a gom i en un ambient emocionant. Vàrem parlar la Conxita Manils en nom de l'AV de la Zona Centre, jo mateix com a regidor de Cultura, l'Anna Bosch com a alcaldessa de la ciutat i va tancar l'acte el conseller de la Generalitat de Catalunya, Marx Cahner.

Tots vam fer menció al paper dels ajuntaments democràtics en la recuperació dels símbols d'identificació del nostre país i la recuperació cultural que sense el paper actiu de les entitats i les associacions difícilment hagués estat possible.

16. Final d'etapa del primer Ajuntament democràtic

Finalitzava la legislatura del primer Ajuntament democràtic i calia fer balanç de la feina feta per aquells regidors i regidores, molts d'ells i elles lluitadors antifranquistes que havíem entrat a l'Ajuntament amb molta il·lusió per canviar-lo, per fer més justa la nostra ciutat.

No havia estat pas un camí fàcil, segurament per la manca d'experiència i maduresa política, havíem viscut moments d'enfrontaments i trencaments de pactes entre

els partits polítics que teníem representació en el si de la Corporació. L'Anna Bosch en el seu discurs de comiat reconeixia les dificultats que hi havia hagut en les relacions entre els partits al llarg d'aquelles quatre anys i finalitzava dient “*caldria recuperar-les definitivament. Perquè el poble sortiria guanyant*”.

Els debats havien sigut apassionats, en definitiva l'objectiu de tots era aconseguir el millor per Mollet encara que tinguéssim diferents punts de vista.

També el moviment associatiu, cultural, esportiu, les organitzacions sindicals i empresarials havien tingut un protagonisme en aquells primers anys de construcció del Mollet democràtic.

Aquest primer mandat havíem creat les bases per tenir una administració més adient als temps actuals, més eficaç ja que ens havíem trobat una administració insuficient per tirar endavant els projectes de ciutat, indubtablement l'estructura administrativa i tècnica va jugar i ha de jugar un paper important en el desenvolupament de la ciutat.

Per això era necessari modernitzar-la i dotar-la de mitjans suficients. L'edifici de Correus va assumir una part important dels serveis administratius.

Havíem aprovat el Pla general d'ordenació urbana amb l'objectiu de planificar, regular i controlar el creixement i la transformació de la nostra ciutat. El Pla general situava un creixement de població màxim de 80.000 habitants davant la proposta de 200.000 habitants que s'havia situat abans de l'aprovació del Pla general de 1982.

En el marc del Pla general s'havia buscat una solució al més adient possible per Gallecs, això era el que pensàvem, ja que 24 anys després encara queda per resoldre la part central de Gallecs al nord de la B-30, en canvi al sud de la B-30 es trobava una solució a través d'un conveni amb la Generalitat de Catalunya que suposava la construcció d'habitatge, equipaments esportius i escolars, centres comercials i la realització d'una sèrie d'obres com l'eliminació de l'abocador d'escombraries, la construcció de la ronda nord de Can Pantiquet a la carretera de Santa Perpètua, la recuperació per a ús públic de Can Borrell i Can Basora, el parc i el pont del cementeri.

S'havia creat una xarxa de serveis en condicions, s'havia urbanitzat i asfaltat molts carrers de la ciutat, es va dotar de llum a molts carrers que no en tenien, s'havien

solucionat els problemes d'aigua adequant la xarxa perquè a totes les cases hi arribés l'aigua.

Havíem potenciat una política cultural integradora que recuperava les nostres tradicions culturals. S'havia treballat conjuntament amb l'AV del Centre en la recuperació de la font de la plaça de Prat de la Riba.

S'havia potenciat i facilitat la pràctica esportiva, s'havien signat diversos convenis amb entitats esportives de la ciutat per potenciar les escoles esportives, s'havia construït instal·lacions per a la pràctica esportiva com la pista d'hoquei, el camp de futbol de la Zona Sud...

Aquella legislatura havíem donat un salt endavant en matèria d'escolarització. Quan vam entrar a l'Ajuntament sols hi havia 3.500 nens i nenes escolaritzats i havíem passat a 4.500 amb capacitat per 5.000 nens i nenes escolaritzats en les escoles públiques.

S'havia treballat fort en inversions escolars, amb quatre nous parvularis: Sant Vicenç, Gallecs, Lourdes i Zona Sud. S'havia construït el col·legi Federico García Lorca al barri de Lourdes i s'estava construint un nou col·legi a la Zona Sud.

En matèria de sanitat i serveis socials s'havia creat el departament de Planificació Familiar, el Gabinet Psicopedagògic, el servei de desratització, desinfecció i desinsectació, la creació dels casals dels avis de Lourdes, Plana Lladó i Can Pantiquet.

Iniciàvem una política informativa per a la ciutadania amb la creació de Ràdio Mollet i el Gabinet d'Informació que havia realitzat diferents campanyes d'informació i la realització del *Butlletí Informatiu*.

Havíem sigut un dels primers ajuntaments en exigir al Ministeri de Treball i de la Generalitat de Catalunya subvencions per a l'ocupació a través del "*Empleo Comunitario*" ja que el tema de l'atur era una de les preocupacions més importants que teníem i calia buscar fórmules per ajudar les famílies que tenien problemes seriosos a causa de l'atur.

Al final d'aquella etapa els protagonistes també feien valoracions. L'Anna Bosch, alcaldessa i del PSUC, deia: "*Hem esmerçat molts esforços, satisfets perquè no ha estat endebades el treball realitzat. En aquesta etapa, l'Ajuntament i el poble junts*

hem aconseguit que Mollet sigui una ciutat agradable amb rostre més humà". L'Isidre Carpio del PSC-PSOE indicava: "Els ajuntaments en aquesta primera etapa han servit per reforçar la democratització del país. Hem fet de l'administració local un centre de responsabilitat, debat, creació i execució de projectes" i l'Àngel Cuní de CIU manifestava: "Hem hagut d'aprendre la mecànica de funcionament de l'Ajuntament i malgrat aquests inconvenients és evident que per al nostre país la gestió dels ajuntaments ha estat positiva".

El 20 de maig de 1983 fèiem l'últim ple municipal per aprovar l'acte de la sessió anterior, cosa que va ser ràpid. L'Anna Bosch va demanar la paraula per fer una valoració i acomiadar-se de tots els membres del Consistori, va començant dient: "Ara amb aquest ple d'avui finalitza el mandat d'aquest ajuntament per deixar pas a la nova corporació democràtica elegida pel poble", va fer menció als alcaldes republicans, en Feliu Tura i en Josep Fortuny. Del primer va recordar la seva lluita per la democràcia i del segon que va donar la seva vida per ella.

L'Anna Bosch expressava el canvi que Mollet havia tingut en aquells quatre anys i en la nova etapa que anàvem a començar feia una crida a seguir treballant de valent per traduir-se en una societat més justa i solidària.

Capítol III

1. Les eleccions municipals de 1983

El PSUC, el partit guanyador de les eleccions municipals de 1979, ens trobàvem en una situació ben diferent, per un costat el PSUC s'havia trencat i havia nascut el Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC) on hi havia gent honorada i lluitadora com la Maruja Miguel o Manolo Fernández, una persona amb una llarga lluita política i sindical per la democràcia del nostre país.

Per altre costat, les eleccions generals d'octubre de 1982 van donar una àmplia majoria als socialistes perquè la ciutadania volia uns nous aires al Govern de l'Estat i els socialistes eren els que millor van entendre aquesta necessitat de canvi.

A nosaltres la crisi dels comunistes amb el trencament del PSUC ens va passar factura quedant a la mínima expressió en nombre de parlamentaris.

Els ciutadans i ciutadanes de Mollet també van fer una aposta pel canvi, el PSC-PSOE treia 11.174 vots, un 57,68%, CIU 3.252 vots, un 16,79%, AP 1.879 vots, un 9,70%, PSUC 1.249 vots, un 6,45%, ERC 457 vots, un 2,36%, i el PCC 335 vots, un 1,73%.

Els socialistes estaven eufòrics, no era per menys, havien guanyat les eleccions generals per una majoria aclaparadora i amb aquells números podien tenir l'Alcaldia mesos després a les eleccions municipals de 1983, mentre nosaltres amb aquells números també ens quedàvem a la mínima expressió en nombre de regidors i regidores.

A la vegada nosaltres fèiem un canvi de cap de llista encara que hi havia una continuïtat d'una part de l'equip. En el procés per elegir de nou l'Anna Bosch per encapçalar la candidatura del PSUC no ens havíem posat d'acord amb ella, ja que

no tothom hi estava d'acord, sobretot en el tarannà amb què havia portat la gestió municipal, les relacions amb els altres partits i la pròpia crisi nostra que havíem tingut en l'àmbit local després del V Congrés del PSUC, on ella havia jugat un paper destacat.

Tot això feia que tinguéssim la necessitat de fer canvis, sobretot en el nucli dirigent que fins aquell moment havia portat el pes de la gestió municipal. L'Anna Bosch, fidel com sempre als seus posicionaments, no va acceptar cap modificació i això va portar al Comitè Local a fer un canvi de cap de llista proposant que fos la Carme Coll. La proposta de la Carme Coll era fruit d'un sopar que vam mantenir en Xavier García, jo mateix amb Joan Sanjuan, aleshores alcalde de Martorelles, i la Carme Coll.

En aquest context polític, tant general com intern, vam anar a les eleccions municipals de 1983, teníem una experiència curta però intensa i a la vegada estàvem acostumats a lluitar amb l'adversitat.

Com a partit enteníem que s'havia treballat molt, però quedava molt per fer i fèiem una crítica d'una part de la gestió feta durant aquells quatre anys, sobretot pel trencament del Pacte de Progrés i les dificultats dels dos últims anys de mantenir un govern d'esqueres.

Crèiem que la ciutadania no coneixia suficientment el treball fet per l'Ajuntament i si bé s'havia mantingut una relació amb les entitats de forma natural i permanent no s'havien constituït organismes de participació de forma regular.

Malgrat això l'actuació municipal en el seu conjunt havia sigut eficient i productiva i s'havia complert àmpliament el programa del PSUC.

Analitzàvem que l'Ajuntament havia superat l'etapa de ser un instrument inoperant tal com ens el vam trobar els regidors i regidores l'any 1979.

En funció d'això per la nova etapa ens marcàvem 4 objectius centrals del nostre treball a l'Ajuntament: a) Una ciutat més humana, b) Un Ajuntament més eficaç, c) Una ciutat amb els més desafavorits, i d) Superar la situació de crisi econòmica i combatre l'atur.

La campanya va ser forta, ens hi jugàvem molt i la confrontació dialèctica entre socialistes i comunistes va pujar de to. En el marc de la campanya vam fer un acte

electoral al Cinema Avinguda amb els parlaments de Josep Lluís Millán, jo mateix, Carme Coll, Rafael Ribó, Carlo Mastri, vicealcalde de l'Ajuntament de Rivoli, i presentava l'acte Àlvar Blanco.

Va ser un acte emotiu, malgrat la nostra situació, el cinema estava ple, hi havia il·lusió i era curiós que mentre la gent ens demanava que parléssim en castellà, quan Carlo Mastri va iniciar la seva intervenció en italià la gent va aplaudir moltíssim, teníem el suport del Partit Comunista Italià (PCI), en definitiva el suport d'una part de l'esquerra europea.

Havien passat quatre anys i de nou tornàvem a votar, el 8 de maig de 1983 la ciutadania escollia les persones que havien de representar-les als ajuntaments. Els resultats a Mollet donaven la victòria al PSC-PSOE, però en menor quantia referent als obtinguts el 28 d'octubre de 1982 a les eleccions generals, nosaltres quedàvem com a segon partit i en aquest cas molt per sobre dels resultats trets aquell 28 d'octubre, també per primera vegada entrava Aliança Popular (AP) a l'Ajuntament de la mà de José Palenzuela Orellana.

CANDIDATURES	VOTS	PERCENTATGE	REGIDORS/ES
PSC-PSOE	6.323	40,76%	9
PSUC	3.822	24,64%	6
CIU	3.575	23,04%	5
AP	983	8,34%	1

Fons municipals

Les eleccions municipals havien deixat en moltes poblacions la necessitat de fer pactes, al PSUC volíem intentar un pacte global amb el PSC-PSOE, aquesta també era la voluntat del PCE a nivell d'Espanya, però no era exactament el que els socialistes volien. La direcció del PSOE en paraules d'Alfonso Guerra "*els pactes entre socialistes i comunistes si no estan morts estan a la UVI*", el PSC-PSOE en funció d'aquests criteris preferia acords locals.

En canvi CIU estava disposada a donar suport al PSUC per tenir alcaldies com Badalona, Cornellà, Mollet, Molins de Rei i Sant Joan Despí.

A Mollet davant aquells resultats on ningú tenia la majoria suficient per fer govern i en funció del context general vam iniciar converses entre les diferents forces majo-

ritàries. Es van fer diferents reunions entre el PSC-PSOE i el PSUC per veure la possibilitat de fer un govern d'esquerres.

Nosaltres consideràvem que no tenia perquè ser alcalde el de la llista més votada sobretot quan a Catalunya no s'havia arribat a un acord general entre les forces d'esquerres.

Pensàvem que el candidat socialista no tenia els requisits per garantir la governabilitat institucional. Aquesta posició que manteníem la gent del PSUC dificultava la relació, i si hi sumàvem també que el PSC-PSOE ens ofería el mateix pacte que nosaltres li vam oferir a l'any 1979, és a dir ens donaven les mateixes regidories que ells havien tingut, això ens situava a les dues forces en les antípodes.

Vist amb el temps ells pensaven que no pactaríem amb CIU i per tant mantenien una posició inflexible encara que nosaltres tampoc ens quedàvem enrere, era com si les esquerres locals haguessin perdut el nord, és evident que les relacions entre 1979-1983 no havien sigut bones entre comunistes i socialistes, també durant la campanya els socialistes van acusar el PSUC de corrupció per utilitzar material propietat de l'Ajuntament i organitzar actes culturals i utilitzar-los políticament i això també marcava aquell moment de les negociacions.

Mentre negociàvem amb els socialistes, també manteníem reunions amb CIU per fer un govern estable, aquí les coses eren diferents, el diàleg era cordial, els posicionaments eren més flexibles, en el fons a CIU li interessava arribar a acords i posar contra les cordes els socialistes i nosaltres veient les actituds dels negociadors socialistes creïem que podríem posar-li difícil als socialistes i si calia arribar a acords amb els convergents.

La direcció nacional del PSUC havia manifestat que en tot el territori català no es podia arribar a acords amb CIU, nosaltres trencàvem aquest criteri i en el Comitè Central del PSUC va haver-hi opinions contràries sobre l'acord amb CIU, també va haver-hi opinions diferents en funció de la realitat local. Al final ens van deixar que féssim el que l'organització local creïés convenient tenint en compte que mai pactaríem amb CIU.

Al final no va haver-hi un acord global entre comunistes i socialistes i a partir d'aquí el diferencial local tirava endavant, en paraules de Jordi Solé Tura que s'havia presentat com a cap de llista del PSUC a Barcelona *"ja es veia venir des del moment en què no hi ha hagut un pacte global com proposàvem nosaltres"*.

Els socialistes molletans van treure un full a la població criticant el fet que el PSUC i CIU pactessin per treure-li l'Alcaldia als socialistes, més endavant es deia que aquell acord era un frau a l'electorat, ja que aquest havia donat el seu vot majoritari als partits de l'esquerra i ara es veurien governats per un partit de dretes com era CIU gràcies als interessos del PSUC.

El 23 de maig de 1983 el Ple municipal votava qui havia de ser l'alcalde durant aquella legislatura. Es va constituir la mesa d'edat, en Valeriano Monton era el de major edat i Ferran Jiménez el de menor edat.

Les dues candidatures per ocupar l'Alcaldia eren la Carme Coll i Isidre Carpio. La Carme Coll va tenir 11 vots, del PSUC i CIU i l'Isidre Carpio 9 vots del PSC-PSOE i hi havia un vot en blanc que era el del regidor d'AP.

En conseqüència la Carme Coll era nomenada alcaldessa de la ciutat. Va demanar la paraula i a part d'agrair la confiança dipositada en la seva persona, feia una crida a aconseguir una estabilitat municipal a partir del funcionament democràtic, era necessari que els tres partits majoritaris representants a l'Ajuntament poguessin arribar a acords per governar, per fer possible l'aplicació d'un programa progressista i per poder tirar endavant totes les coses que Mollet necessita.

En el seu discurs va continuar insistint en el funcionament democràtic de l'Ajuntament i de respecte mutu *“crec que les diferències entre els partits que componen la Corporació, no ens haurien de portar mai, a trencaments, ni situacions sense sortida, perquè les diferències s'han de discutir sense crispacions i que les resolucions que es prenguin siguin acceptades per la majoria”*.

Va reafirmar la necessitat d'una interrelació entre ciutadania i institució a partir d'un projecte de participació on qualsevol ciutadà pogués fer aportacions, per tal que la ciutadania sentís seu l'Ajuntament i que l'Ajuntament fos sensible a les aportacions dels ciutadans i ciutadanes.

Amb l'elecció de l'Alcaldia iniciàvem la segona legislatura municipal no sense crispacions, malgrat que l'alcaldesa en el seu discurs havia fet una crida al diàleg i a discutir els temes sense crispacions.

La Carme Coll com a nova alcaldessa feia un repàs de la legislatura que havíem finalitzat, on expressava la situació com ens havíem trobat l'Ajuntament després

d'un període de funcionament vegetatiu sense assumir cap responsabilitat per resoldre els problemes que tenia Mollet.

Parlava del treball a realitzar sobretot creant una xarxa d'infraestructures: la construcció d'una biblioteca municipal, finalitzar les obres del teatre de Can Gomà, unes noves naus per al magatzem municipal i la brigada d'obres, posar en funcionament una escola d'arts plàstiques i en el terreny urbanístic l'expropiació del pla de les Pruneres, la urbanització de la plaça Pau Casals, posar en funcionament les contrapartides derivades del Conveni sobre la zona de Gallecs.

Ella apostava per enfortir una nova organització administrativa de l'Ajuntament, un consistori obert a partir de potenciar la participació ciutadana en les tasques de gestió municipal, amb això es reconeixia el dèficit que s'havia tingut en l'etapa 1979-1983, però també apostava per tal que els regidors, estiguessin al govern o l'oposició, tinguessin tota la informació per a la seva gestió. Ella deia que això *“era un principi democràtic que pensava portar fins a les últimes conseqüències”*.

El fet que rebéssim els vots de CIU per conservar l'Alcaldia, com en el cas de Cornellà, podia portar els socialistes a excloure el PSUC de la Diputació i la Corporació Metropolitana. En aquest sentit les negociacions van ser dures referent a aquests organismes supramunicipals.

En el cas de la Diputació de Barcelona el PSC-PSOE va retirar que el PSUC tingués la vicepresidència primera i en funció de les propostes que feien els socialistes els diputats del PSUC es van quedar a l'oposició.

L'Executiva Nacional del PSC-PSOE va anunciar que faria tot el possible per tal que les alcaldies de Mollet i Cornellà tornessin als socialistes, això anava acompanyat del fet que el PSOE demanava aquestes dues alcaldies a canvi de la d'Estepona.

A Mollet el PSUC convocava una reunió per discutir el programa d'actuació municipal amb CIU i PSC-PSOE. El PSC-PSOE no va assistir-hi ja que per ells era indispensable que el PSUC els tornés l'Alcaldia, mentre allò no es portés a efecte els socialistes havien expressat que no es reunirien *“perquè aquests no tenen responsabilitat política per reunir-nos”*.

El primer Ple municipal es va realitzar el 10 de juny per aprovar el cartipàs municipal, el règim de sessions del Ple, la Comissió Municipal Permanent i la constitució

de les diferents comissions informatives. El desenvolupament d'aquest Ple va ser agre i calent i fins i tot el públic assistent responia segons el color de la intervenció. Es van crear 4 àrees de funcionament:

Comissió d'Urbanisme. Urbanisme i Obres Públiques. Serveis.	El president era en Ferran Jiménez Ferran Jiménez (PSUC). Josep Lluís Millán (PSUC).
Comissió d'Hisenda.	President: Valeriano Monton
Hisenda.	Valeriano Monton (CIU)
Comissió de Governació.	President: Àngel Cuní
Governació. Treball i Foment. Protecció Civil.	Àngel Cuní (CIU). Àngel Rodríguez (PSUC). Josep Lluís Millán (PSUC).
Comissió d'Humanístiques.	President: Josep Torrecillas
Sanitat i Serveis Socials Ensenyament Joventut Cultura i Esports	Tomas Sesma (CIU). Àlvar Blanco (PSUC). Josep Serra (CIU). Josep Torrecillas (PSUC).

La Comissió Permanent es composava de 4 PSC-PSOE, 2 PSUC, 2 CIU més la presidenta de la Corporació. Els representants eren: Isidre Carpio, Benigno Iglesias, Antonio Pèrez i Francesc Brunés pels socialistes, pels comunistes Ferran Jiménez i jo mateix i pels convergents Àngel Cuní i Valeriano Monton. Aquesta composició va durar fins al juliol de 1985 ja que un Decret de l'Alcaldia a partir de la Llei de règim local que determinava l'existència obligatòria de la Comissió de govern en els ajuntaments de més de 5.000 habitants, nomenava els membres de la Comissió de Govern composta per: Àlvar Blanco, Àngel Cuní, Ferran Jiménez, Valeriano Monton, Tomas Sesma i jo mateix i declarava extingida la Comissió Municipal Permanent.

En el transcurs entre l'elecció de l'Alcaldia i aquell primer Ple, la Carme Coll havia ofert al PSC que entrés en el govern municipal, òbviament els socialistes no havien volgut entrar-hi perquè això suposava acceptar que l'Alcaldia no els corresponia a ells.

L'Isidre Carpio en nom del Grup Socialista va demanar la paraula dient “*que el PSUC havia fet un pacte amb la representació de la burgesia expressada per CIU*”. Ell creia que nosaltres pel fet d’haver pactat amb CIU no podíem fer un programa d’actuació que pogués ser progressista i menys d’esquerres.

Jo vaig parlar en nom del PSUC per explicar perquè havíem accedit a l’Alcaldia reiterant una vegada més que el cap de la llista més votada, no necessàriament havia de ser l’alcalde i que defensaríem un programa d’actuació progressista i d’esquerres que es veuria reflectit en els pressupostos d’aquell mateix any.

El debat que vam tenir va ser agre i tens, això va fer que jo em dirigís a l’Isidre Carpio recordant-li que el periodista Vinader estava a Londres no gràcies al PSUC sinó als socialistes i això sí que és un ultratge a la llibertat. Aquesta intervenció que jo feia era en resposta a la que ell havia fet, dient que el PSUC havia fer un ultratge a la llibertat.

En aquest Ple renunciava al càrrec la regidora del PSC-PSOE M. Dolores Garrido del Castillo que tornava al seu lloc de treball d’assistent social a l’Ajuntament i ocuparia el seu lloc el 6 de juliol Antonio Mendoza.

2. El debat sobre les alcaldies

Durant tot el mes de juny es rumorejava a través de la premsa un acord entre el PSUC i el PSC-PSOE perquè els socialistes recuperessin les alcaldies de Mollet i Cornellà.

L’organització local del PSUC va fer un comunicat dient que seria difícil que el PSUC donés suport a un possible govern socialista.

Aquesta situació també creava neguits a CIU expressats a través del seu portaveu Àngel Cuní i per tant ens tocava convèncer-los que l’acord aniria endavant.

Però aquest debat no quedava tancat, a principi d’octubre d’aquell any va haver-hi una reunió d’àmbit municipal del PCE on assistien membres del PSUC i un dels temes va ser parlar de la situació d’Estepona i Montilla a Andalusia i de Cornellà i Mollet a Catalunya.

Julio Anguita va plantejar que la direcció del PCE havia d'intervenir en aquell assumpte, mentre que Francisco Pla, responsable de Política Municipal del PCE considerava que això era un assumpte del PSUC i el PSC-PSOE i que el PCE no podia immiscir-se en la política d'un altre partit.

Jordi Solé Tura que era present com a membre del PSUC i tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona va manifestar que el PSUC no podia acceptar aquelles propostes d'intercanvis ja que les circumstàncies eren diferents a Catalunya que en altres parts de l'Estat.

Al novembre de 1983 el Comitè Central del PCE va adoptar una resolució recomanant al PSUC que cedís les alcaldies de Cornellà i Mollet si el PSOE feia el mateix en aquells casos en què retenien alcaldies que corresponien al PCE.

En Jordi Cunill, responsable de Política Municipal del PSUC, manifestava que el PSUC sols estava disposat a discutir les renúncies de Cornellà i Mollet si els socialistes estaven a la vegada disposats a revisar la seva negativa a negociar globalment.

A final de novembre s'acabava el debat sobre l'intercanvi d'alcaldies, el PSOE havia rebutjat la possibilitat de tornar al PCE les alcaldies que aquest reclamava i també per no haver-se produït un acord global, el PSUC es veia lliure del compromís a renunciar a les alcaldies de Cornellà i Mollet.

3. La lluita per la pau, la solidaritat, contra el militarisme i per la llibertat dels pobles del món

L'Ajuntament no està mai aliè durant tot el període democràtic als esdeveniments mundials i sobretot a aquells que d'una manera directa ens afectaven i ens afecten. Els ajuntaments són petits estats que tots junts formen un gran estat i són els més sensibles a la desmilitarització mundial, a defensar la pau al món, a la independència dels pobles per decidir el seu futur sense cap tutelatge mundial.

Mollet sempre ha sigut una ciutat solidària i a favor de la pau. El tema de l'OTAN va ser un element central en el debat municipal en aquella època.

Els socialistes van presentar a l'octubre de 1981 una moció al Ple municipal sobre l'entrada d'Espanya a l'OTAN responnent a la sensibilitat veïnal i la necessitat que es convoqués un referèndum per consultar tal decisió.

El PSUC va presentar una altra moció, que era una esmena a la totalitat presentada pels socialistes. Nosaltres ens fèiem nostre el manifest del Comitè antiOTAN de Mollet i manifestàvem clarament la nostra oposició a l'ingrés d'Espanya a l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord.

Els motius eren que el món vivia uns moments difícils per la pau, a causa de l'augment de la tensió entre els blocs militars i per l'increment d'armament nuclear, per això l'entrada d'Espanya a l'OTAN suposava el creixement d'un dels blocs militars i la ruptura del difícil equilibri mundial.

L'entrada d'Espanya a l'OTAN representava una important disminució de la nostra sobirania nacional i ens veuríem obligats a participar en conflictes bèl·lics. El PSUC rebutjava la nuclearització del nostre territori i reclamàvem la pau i la neutralitat d'Espanya davant qualsevol conflicte.

Per tot allò ens pronunciàvem contra l'entrada d'Espanya a l'OTAN i reclamàvem del Govern espanyol la convocatòria d'un referèndum perquè fos la ciutadania de totes les nacionalitats i els pobles d'Espanya que decidís. Aquesta esmena va ser aprovada amb 11 vots, 4 abstencions i 5 no.

A l'octubre de 1983 també es presentava al Ple una moció que explicava que mai des de la Segona Guerra Mundial fins aquell moment no s'havia estat a un nivell de perill tan alarmant per a la pau i mostràvem la nostra preocupació davant la carrera armamentista.

En funció d'allò ens manifestàvem contraris al fet que el territori espanyol hi hagués instal·lacions d'armes nuclears, a favor de reduir els pressupostos militars per a invertir en el sector civil, dissolució dels blocs militars, l'eliminació de les bases militars, la prohibició de les armes atòmiques i de destrucció massiva.

I el més important, es declarava Mollet com a zona desnuclearitzada als efectes militars de residus radioactius i de centrals nuclears.

Aquella declaració s'emmarcava dins els actes que se celebraven a Mollet en la segona edició de la Setmana per la Pau. Des de l'Àrea de Cultura havíem potenciat la idea d'una Setmana per la Pau on hi havia diferents activitats com cinefòrums, debats, projeccions de documentals, era un instrument perquè la ciutadania prengués part activa en els actes i així s'anés conscienciant.

Eren uns moments de molta sensibilitat i consciència social i l'administració local no podia estar al marge d'aquell moviment que cada vegada era més ampli i actiu a favor de la pau i el desarmament i la no-entrada d'Espanya a l'OTAN. A Mollet el Comitè antiOTAN que agrupava diferents partits i entitats ciutadanes va acordar fer un referèndum local sobre l'OTAN.

El 31 de març de 1985 Nacionalistes d'Esquerres, MCC, PCC, PCOC, PSUC, CCOO, les Associacions de Veïns de Can Pantiquet, Centre i Plana Lladó, Comitè Antinuclear i Ecologista, Coordinadora de Dones, Coordinadora Unitària de Treballadors (CUT) convocaven un referèndum a la nostra ciutat.

L'equip de Govern PSUC i CIU, s'adheria a aquella convocatòria de referèndum i feia una crida als ciutadans i ciutadanes a exercir el seu dret a vot i facilitava els mitjans tècnics necessaris per al bon funcionament d'aquell referèndum que se celebrava a final de març.

Al mes d'abril d'aquell any es va fer el referèndum, hi van participar un 17,4% del cens electoral, l'organització havia mobilitzat més de 100 persones repartides en 24 taules instal·lades en tots els barris de Mollet durant tot el matí.

3.062 persones es van mostrar contràries al fet que Espanya entrés a l'OTAN i 36 a favor, hi va haver 27 vots en blanc i 1 nul. També es preguntava si s'estava d'acord amb la permanència de les bases nord-americanes a l'Estat espanyol.

El resultat va ser 3.048 persones en contra, 31 a favor, 46 vots en blanc i 1 nul.

En aquell context de lluita per la pau vam assistir una delegació de 5 persones a unes jornades per la Pau a la ciutat italiana de Collegno a prop de Rivoli. En aquesta delegació molletana hi anava l'Àngel Cuní, 2 membres del moviment pacifista i ecologista, un representant de CCOO i jo mateix.

En nom de la delegació molletana vaig participar en l'elaboració d'un document per la pau, cal dir que va ser molt difícil posar-nos d'acord. Hi havia dos blocs, un eren els italians, iugoslaus i nosaltres els catalans i l'altre bloc eren els representants de la Unió Soviètica, Bulgària, Hongria i Txecoslovàquia.

Malgrat les dificultats dels debats es va arribar a un principi d'acord que manifestava la necessitat de cercar acords internacionals per tal que no es tornés a repetir una situació similar a la viscuda durant la Segona Guerra Mundial.

El document invitava les superpotències a buscar un conjunt d'iniciatives per tal de paralitzar la cursa d'armaments i el desmantallament de les armes nuclears.

4. La Lluita contra l'atur per la independència i la realització personal

La crisi econòmica dels anys 80 va ser molt greu, l'atur estava en quotes molt altes, a l'any 1985 la taxa d'atur se situava en un 25% de persones de les quals més del 75% no tenien cap tipus de prestació. Aquesta realitat ens portava, a pesar de no tenir competències i recursos econòmics, a lluitar contra l'atur, ja que era un dels factors primordials en la gestió diària del nostre ajuntament.

Cal dir en justícia que les diverses administracions durant aquests 24 anys han treballat per col·locar les polítiques d'ocupació al centre de totes les polítiques socials, en la mesura que és la condició principal per garantir la independència de les persones.

Però és evident que aquells anys van ser molt més durs que avui dia, les taxes d'atur actuals no tenen res a veure amb les dels anys 80.

Durant aquells anys es van intensificar les relacions entre l'administració central, autonòmica i municipal, era una nova situació, la crisi econòmica estava expulsant del mercat de treball moltes persones que l'única força per viure que tenien eren les seves mans.

A final de 1980 es va aprovar un Pla d'urgències contra l'atur a quatre comarques de Catalunya (Barcelonès, Baix Llobregat, Vallès Occidental i Vallès Oriental), a la nostra comarca van subvencionar 132 milions de pessetes. A Mollet van arribar 18 milions de pessetes "*para el empleo comunitario*" que donava treball a 54 aturats i aturades durant 3 mesos. Teníem 2.000 persones en atur.

A principi de novembre de 1980 l'Ajuntament aprovava una moció demanant als Ministeris de Treball i Hisenda que en els pressupostos de l'Estat de 1981 es consignessin partides suficients per poder atendre les necessitats de treball comunitari a Catalunya. També s'acordava que el sector públic fos un motor en la creació de llocs de treballs.

Al mateix temps es criticava al govern de la UCD, ja que no feien res per solucionar la situació i en canvi els ajuntaments (on la UCD no tenia representació o quasi nul·la) havíem de fer front a aquella lacra sense tenir cap competència en la matèria.

Al març de 1981 els alcaldes i alcaldesses van mantenir una reunió amb el conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya, Sr. Joan Rigol, per saber si hi havia continuïtat dels fons per al treball comunitari ja que els contractes eren de tres mesos i estaven a punt d'acabar-se i la situació era delicada.

Al final va haver-hi un segon Pla d'ocupació que donava feina als aturats i aturades però a la vegada servia per millorar diferents instal·lacions esportives, escolars i fanals i tanques de la ciutat.

Durant 1982 es va posar en marxa un Pla d'acció contra l'atur (PACAM), l'objectiu era adjudicar diferents obres a empreses constructores locals a canvi de contractar un nombre determinat de persones en atur. Aquesta proposta que havia estat discutida amb els sindicats i empresaris locals no hi havia hagut acords respecte a les persones a contractar, ni a la temporalitat del contracte. L'Ajuntament proposava 20 persones durant 6 mesos.

L'Ajuntament a través del Butlletí municipal va treure un escrit que criticava a les empreses de Mollet per no haver acceptat una oferta que suposava aproximadament uns 100 milions de pessetes i que tampoc havien volgut solucionar el problema a 20 famílies que no rebien ni el subsidi d'atur. Malgrat aquesta situació es van poder adjudicar a altres empreses de fora de la ciutat amb el compromís d'acceptar la contractació de persones en atur.

Posteriorment es va seguir fent diferents plans d'ocupació en el marc dels programes de col·laboració INEM-Corporacions locals. A l'any 1984 teníem 3.500 persones en atur i per tant calia seguir treballant per rebaixar les taxes d'atur, encara que no fos una competència municipal.

A l'octubre de 1984 arran de les dificultats econòmiques i d'atur en què ens trobàvem, l'Ajuntament aprovava sol·licitar que l'administració central adoptés la resolució de traspasar a la Generalitat les competències de l'INEM en matèria d'atur, així com el seu patrimoni perquè la Generalitat pogués portar a terme eficaçment les actuacions traspassades. Donàvem també suport a les accions que CCOO i UGT duïen a terme per aconseguir aquell objectiu.

En aquest mateix any es va arribar a un acord amb Teneria Moderna que va suposar la contractació de 9 joves durant un any i també es va arribar a un acord amb l'empresa CORVIAM per a la contractació de 50 persones en atur en les obres del sector sud de Gallecs.

Entre 1981 i 1985 s'havien contractat 366 persones en contractes de 3 i 6 mesos a partir de diferents programes amb la Generalitat de Catalunya, l'INEM i el propi Ajuntament.

Malgrat els esforços per part de l'Ajuntament també ens trobàvem amb la realitat del mercat, empreses com Mansar o Fredehagen Ibèrica eren l'exponent d'una situació de profunda crisi econòmica. En la primera, els treballadors van estar 40 dies tancats a l'empresa per no perdre el seu lloc de treball i van demanar a l'alcaldeessa Carme Coll que fes de mitjancera en aquell conflicte.

En el cas de Fredehagen Ibèrica l'empresa va presentar un expedient de suspensió temporal que havia estat admès per la Delegació de Treball.

Al febrer de 1984 els treballadors de Fredenhagen Ibèrica es tancaven en les oficines de l'empresa com a mesura de pressió per cobrar els dos mesos salarials que l'empresa els devia.

La direcció de l'empresa condicionava el pagament de salaris a l'acceptació per part dels treballadors de l'expedient de suspensió temporal de contractes. Els treballadors consideraven innegociable el cobrament de salaris.

El trencament de la negociació va comportar que els treballadors es tanquessin a l'empresa i no deixessin sortir als directius de l'empresa, això va crear moments de tensió. A la matinada els treballadors van deixar marxar als directius a causa de la intervenció de la Guàrdia Civil i de l'alcaldeessa com a mediadora que es va comprometre a fer el possible perquè la Generalitat de Catalunya prengués les mesures corresponents al problema.

Episodis com aquells, de tancament d'empreses i d'expedients de suspensió temporal de contractes en aquella època es van viure molt sovint. L'atur creava angoixa, es creaven greus problemes de caràcter social, acompanyats de nous fenòmens com la droga i un augment de la delinqüència.

El PSUC en la seva VIII Conferència Local a l'octubre de 1985 manifestava que la situació de crisi econòmica i social que patia el país i en concret Mollet estava duent canvis importants en la consciència social i que apareixien nous factors desconeguts fins aleshores com era el cas de la droga, que a Mollet tenia una gran incidència, fent d'aquell fenomen un problema social en l'àmbit familiar, laboral i cultural ja que aquella situació estava portant a un augment de la delinqüència i això comportava una situació d'inseguretat entre la població, acompanyada de valors conservadors. Davant d'aquesta nova realitat social era important buscar solucions.

En aquest sentit la Conferència Local del PSUC feia una crida a lluitar contra la droga entenent que el tema era complex i que les solucions no es donarien a curt termini, però era necessari prendre consciència del problema que teníem. Aquesta lluita passava per un ampli ventall ciutadà amb un caràcter subcomarcal.

Malgrat tot, també hi havia moments gratificants com la capacitat de 35 joves de crear-se la seva pròpia empresa, havien creat una cooperativa juvenil, denominada MAVA, dedicada a l'embalatge de productes. Aquella iniciativa constituïa un exemple en la recerca de fórmules que possibilitessin un lloc de treball i sobretot per als joves que era el col·lectiu que més problemes tenia per incorporar-se al mercat de treball.

Cal dir també que un dels objectius de la lluita contra l'atur era crear instruments fixes i amb un contingut integral de la seva actuació en el terreny de la formació, l'orientació i la inserció laboral, en definitiva per ajudar l'aturat o l'aturada a incorporar-se al mercat del treball. Des d'aquest punt de vista, els socialistes van portar al Ple municipal de novembre de 1989 la creació de l'Empresa Municipal per a la Formació Ocupacional i l'Ocupació (EMFO) que va ser aprovada per unanimitat.

Es creava una empresa municipal per a la gestió directa de les activitats de promoció ocupacional i la dinamització econòmica de la ciutat i del seu entorn.

Al maig de 1990 es donava a EMFO la gestió directa dels programes de Promoció ocupacional de 1990, en definitiva la gestió de l'Escola Taller de Can Lladó, cursos de formació professional ocupacional, projectes d'autoocupació i el Pla d'ocupació juvenil.

Malgrat que EMFO naixia amb el suport de tot els grups municipals van aparèixer algunes divergències sobretot en dues qüestions. La primera, la forma de gestionar

del seu primer gerent Manel Monlleó, la seva forma de fer va derivar en problemes amb els alumnes que realitzaven els cursos, amb els professors i professores, i fins i tot amb els proveïdors, el deute econòmic de l'empresa adquirida a l'any 1991, tota aquesta situació creava un malestar entre els grups municipals. A final de juliol de 1993 Manel Monlleó presentava la seva dimissió al capdavant de l'empresa EMFO.

En segon lloc, en el Ple del mes de maig de 1990, CIU va posar de manifest quin era el paper de l'oposició en els mecanismes de control com en el cas d'EMFO, ja que era evident que mancava un sistema per establir la participació de tots els grups municipals en el desenvolupament de l'activitat de l'empresa EMFO i d'altres organismes autònoms de l'Ajuntament. Aquesta qüestió es va resoldre durant el període 1995-1999 amb la participació de tots els grups municipals en el Consell d'Administració d'EMFO.

Amb l'arribada del nou gerent Antonio Maset les coses es van anar calmant, les relacions dels grups municipals de CIU i IC amb l'empresa EMFO van canviar creant-se un clima més propici al diàleg i a buscar solucions a les dificultats que podia tenir EMFO amb un problema tan complex com és l'atur. En aquest període es van consolidar els diferents serveis als aturats i aturades i es va participar en diferents programes europeus.

Actualment amb la gerent Maria Nadal Sau l'empresa ha establert diferents serveis treballant paral·lelament amb la ciutadania i amb les empreses. Els serveis són els següents:

- * Servei d'Assessorament al ciutadà per facilitar-li tot el procés de recerca de feina.
- * Servei de Formació millorant l'ocupabilitat dels ciutadans i professionalitzant-los a través de la formació.
- * Servei d'iniciatives empresarials per facilitar la promoció de les PIMES i a l'assessorament als emprenedors i emprenedores.
- * Borsa de Treball gestionant l'oferta i la demanda per aconseguir la inserció laboral d'aquells col·lectius en situació d'atur al món laboral.

S'han fet diverses edicions de Mollet ciutat emprenedora amb la idea de promoure l'esperit emprenedor com a instrument de creació d'activitat econòmica i d'ocupació.

5. Les zones d'urgent reindustrialització (ZUR)

Al maig de 1985, el Consell de Ministres d'acord amb la Generalitat de Catalunya declarava una zona d'urgent reindustrialització a l'àrea de Barcelona.

Les zones d'urgent reindustrialització intentaven pal·liar els efectes derivats de la reconversió industrial, compensar la pèrdua de llocs de treball, concentrar les inversions i optimitzar-les i aprofitar millor les obres d'infraestructures.

Les empreses que s'instal·lessin a la zona d'urgent reindustrialització tindrien beneficis, en concret una subvenció fins al 30% de la inversió aprovada, bonificacions del 99% dels impostos municipals entre altres beneficis.

D'aquesta proposta de zona d'urgent reindustrialització a l'àrea de Barcelona onze municipis quedaven exclosos dels 38 municipis proposats per la Generalitat de Catalunya. Entre aquests onze municipis hi havia Mollet del Vallès.

Aquella situació va crear força malestar perquè ningú entenia quins criteris s'havien utilitzat per seleccionar uns municipis i excloure'n d'altres.

Dies després l'Ajuntament de Mollet a través de la seva Comissió Municipal Permanent demanava una audiència amb el conseller d'Indústria i Energies, Joan Hortalà, amb l'objectiu de fer el màxim possible per entrar a la ZUR o almenys si no era possible que es prenguessin mesures substitutòries ja que la nostra ciutat patia d'un alt índex d'atur.

El conseller d'Indústria i Energia justificava els criteris de selecció, els motius eren dos: 1) perquè el sòl industrial no estava preparat per a la seva utilització immediata i 2) es tractava de poblacions que tenien menys de cinquanta treballadors afectats per la reconversió dels electrodomèstics de la gamma blanca.

Davant d'això, es va manifestar l'alcaldeessa Carme Coll discrepant de les opinions del conseller d'Indústria i Energia, Joan Hortalà, dient que *“el que hauria de tenir en compte és que Mollet té l'índex d'atur de les poblacions més alt i que és una de les capdavaneres de tot Catalunya”*. La Comissió Executiva Local del PSC va fer públic un comunicat que rebutjava els criteris de selecció, ja que a Mollet es trobava també una indústria Domar-New Pol, afectada per aquella reconversió de la línia blanca.

També van expressar el seu rebuig l'alcalde de la Llagosta, José Luís López, i Simón Rosado de CCOO que manifestaven que calia trobar solucions viables al problema de la inclusió del Vallès Oriental a la ZUR.

Les diverses pressions, entre elles, les del Grup Municipal de CIU que fins i tot va mantenir una reunió amb el conseller per explicar-li la importància del fet que Mollet formés part de la ZUR.

Tot això, acompanyat amb les pressions del Baix Llobregat per incloure els ajuntaments no inclosos de la seva comarca va fer que al final Mollet i altres ajuntaments s'integressin dins la ZUR. El Butlletí Oficial de l'Estat publicava al juny un reial decret pel qual es declarava zona d'urgent reindustrialització el cinturó industrial de Barcelona i entre les poblacions que en formaven part hi havia Mollet del Vallès.

Aquesta va ser una gran notícia per al municipi i l'alcaldessa va proposar al secretari de l'Agrupació d'Empresaris del Besòs la constitució d'una comissió formada per l'Ajuntament, els sindicats i l'esmentada agrupació empresarial. La funció de la comissió era dinamitzar el foment de noves empreses i nous llocs de treball.

Damar va ser una de les primeres empreses que s'instal·lava a Mollet després de la inclusió de la ciutat a la ZUR. Es va instal·lar en les antigues naus de la desapareguda Texlene i va contractar 38 persones de Mollet per incorporar-les a l'empresa.

6. La seguretat ciutadana i els comerciants

Durant aquell període la seguretat ciutadana va ser un dels problemes forts que teníem en l'Ajuntament i la ciutat a causa de la situació de crisi econòmica, les drogues i en concret de les accions delictives d'un grup de joves.

La situació era molt delicada, i això va provocar el malestar dels comerciants que es veien indefensos, per molt que es feia des de la Policia Local i des de la mateixa Regidoria, però en la mesura que no hi havia solucions satisfactòries, un centenar de comerciants es van manifestar davant l'Ajuntament per reclamar solucions al problema de la delinqüència.

Els comerciants, si no es trobava una solució a la inseguretat, estaven disposats a eradicar els delinqüents per la força, tal com s'havia practicat a la població veïna de

la Llagosta. L'Àngel Cuní, regidor de Seguretat Ciutadana, va mantenir una reunió amb els comerciants i ell en nom de la Corporació no estava d'acord amb els mètodes que volien dur a terme els comerciants, però calia trobar un acord equilibrat, perquè els comerciants i Ajuntament treballessin en la mateixa direcció.

L'Ajuntament i els comerciants van acordar demanar una reunió al governador civil, Ferran Cardenal, per exigir la presència de la Policia Nacional a la ciutat. L'alcaldeessa Carme Coll va fer gestions amb el jutge degà de Granollers per aconseguir l'agilització dels processos judicials que es requerien contra els delinqüents habituals.

La reunió demanada amb el governador civil es va fer i els comerciants van presentar un document amb 1.500 signatures expressant la preocupació de la ciutadania referent a la inseguretat ciutadana a la ciutat.

Ferran Cardenal, referent a la petició que la Policia Nacional fos més present a la ciutat, va dir que en funció de la Llei de plantilles de cossos i seguretat de l'Estat es podia generar la possibilitat que s'instal·lés una comissaria a Mollet.

Sens dubte aquella reunió no va ser del tot satisfactòria i la conclusió era que havia de ser l'Ajuntament qui prengués les mesures oportunes, coordinant els diferents esforços entre la Policia Local i la Guàrdia Civil i així es va fer.

7. Les hisendes locals en permanent discussió

Durant aquests vint-i-quatre anys el tema de les hisendes locals ha sigut un tema pendent en la mesura que l'aportació financera de l'Estat als ajuntaments segueix sent baixa i aquesta ha estat una reivindicació permanent per part dels ajuntaments, ja que aquests són l'administració més propera als ciutadans i ciutadanes.

Un editorial d'un diari nacional al 1983 en el seu titular deia: *“els municipis amb l'aigua al coll”*, un dels paràgrafs deia: *“hi havia la petició per part dels ajuntaments que sigui qui sigui el govern de dretes o d'esquerres estigui disposat a concedir de veritat poder autèntic als ajuntaments, és a dir un poder que els correspongui amb un percentatge en els pressupostos generals que els permeti de veritat ser una administració eficient i no la imatge trista i pobrissona que la majoria de municipis ofereixen”*.

A l'octubre de 1983 l'Ajuntament en Ple debatia la proposta del govern sobre mesures urgents de finançament de les corporacions locals que preveia reduir també la participació dels municipis en els pressupostos generals de l'Estat.

Enteníem que calia mantenir la participació percentual dels municipis per tres motius: a) per garantir la cobertura econòmica per mantenir serveis que obligatòriament havien d'assumir els ajuntaments, b) perquè en els 4 anys a la nostra ciutat s'havien incrementat serveis i això havia generat una despesa difícil de mantenir, c) hi apostàvem per un increment que se situés en el 10% dels impostos directes de l'Estat no cedibles a les CA. I per últim sol·licitàvem al govern una dotació pressupostària per al sanejament de les hisendes locals.

Aquesta resolució que havia pres el Ple era una preocupació del conjunt del municipalisme català i espanyol. En la segona Assemblea de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies es demanava que en els pressupostos generals de l'Estat per a 1984 el percentatge de participació dels ajuntaments s'elevés al 8% enfront del 6% que proposava el Govern.

La FEMP sol·licitava que en un terme de 4 anys es passés del 8% al 10% per anar-ho solucionant i assegurar en conseqüència la continuïtat dels serveis que oferien a la ciutadania.

El Govern Central a través del Butlletí Oficial de l'Estat de 22 de desembre de 1983 indicava que els pressupostos de l'Estat cobrien el dèficit real de les entitats existents a 31-12-1982. L'Ajuntament de Mollet aprovava a principi de febrer de 1984 acollir-se a aquella mesura avaluant el dèficit real en 98.260.414 ptes.

Malgrat que els ajuntaments i en concret Mollet ens havíem agafat a la Llei de sanejament de les hisendes locals, criticàvem els criteris restrictius que el Govern aplicava provocant diferències importants entre el que demanàvem nosaltres i el que realment acceptava l'Estat. En el nostre cas si havíem avaluat un dèficit de 98.206.414 ptes., per l'Estat el dèficit era de 19 milions de pessetes.

La mateixa Federació de Municipis de Catalunya feia un informe que assenyalava que de mantenir-se aquells criteris s'acabarien desvirtuant totalment els objectius de la Llei de sanejament de les hisendes locals.

A l'any 1985 tornava la discussió a partir del fet que el Ministeri d'Economia i Hisenda havia manifestat la seva intenció de congelar per a 1986 les aportacions que l'Estat concedia als municipis a través dels Fons de Cooperació Municipal.

Aquella mesura suposaria, segons nosaltres, augmentar la pressió fiscal per part dels ajuntaments per mantenir l'equilibri financer dels seus pressupostos o bé procedir a una reducció progressiva a la prestació dels seus serveis.

També aquella mesura podia afectar encara més als ajuntaments com Mollet que s'havien acollit a la Llei de mesures urgents i que havien portat a terme una política de control de la despesa i de rendibilitat dels recursos municipals.

No serà fins a la primavera de 1988 quan el Govern socialista i la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP) després d'un període llarg de negociació arribaven a un acord definitiu sobre la llei de finançament de les hisendes locals que es posaria en vigor l'1 de gener de 1989.

L'acord dotava els ajuntaments d'un sistema de finançament estable i suposava augmentar el marge de maniobra dels municipis.

S'introduïen canvis en alguns tributs, com era la contribució territorial urbana i rústica, l'actual impost de béns immobles (IBI) i les plusvàlues en el sentit que al ciutadà li fossin deduïdes de la quota imposable de l'impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF) i això permetia als ajuntaments augmentar la recaptació a través d'aquestes dues figures impositives "*sense que això significués un augment real de la pressió fiscal dels contribuents*" en paraules de Manel Mas, alcalde de Mataró, aleshores coordinador de la Comissió d'Hisenda de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP).

No tothom va estar d'acord amb aquella Llei, l'Associació Catalana de Municipis (ACM) va criticar l'acord assolit entre la FEMP i el Govern de l'Estat. També els alcaldes d'Esquerra Unida-Esquerra Catalana rebutjaven el projecte de llei reguladora de les hisendes locals perquè consideraven que quedava molt per sota de les reivindicacions econòmiques i d'autonomia municipal fetes per la FEMP.

Malgrat això el president de la FEMP el socialista Tomás Rodríguez Bolaños aleshores alcalde de Valladolid qualificava l'acord d'altament satisfactori.

8. Els debats a l'entorn de la línia fèrria Barcelona-Puigcerdà

El Ministeri de Transport, Turisme i Comunicacions havia encetat un pla d'estudi sobre la rendibilitat de les línies fèrries. L'estudi ho feia per trams de línia:

Montcada-Les Franqueses, Les Franqueses-Ripoll, Ripoll-Sant Joan de les Abadesses, i les Franqueses-Granollers.

Aquests trams assenyalats eren anomenades línies altament deficitàries, és a dir que els ingressos no cobrien ni el 23% de les despeses de manteniment d'aquestes línies i que per això serien objecte d'estudis econòmics i socials, a petició del govern.

L'alcalde de Joan de les Abadesses, en aquella època Josep Basaganya, deia que *“si es tanqués el tram des de Montcada a Ripoll això suposaria una greu malaltia per a la comarca del Ripollès”*. L'alcaldesa de Mollet Carme Coll deia que *“qualsevol plantejament de supressió de línies de transport públic és un pas enrere”*.

Davant aquella notícia que hi hagués la possibilitat que RENFE decidís tancar aquella línia la qual cosa suposaria un greu perjudici per a Mollet i per a la nostra comarca l'Ajuntament demanava a través del Ple de març de 1984 que RENFE considerés seriosament la necessitat de mantenir la línia des d'una òptica social i que RENFE executés els programes d'inversions necessàries.

En aquest context la Generalitat de Catalunya també va fer una defensa per evitar la clausura de diverses línies fèrries a Catalunya; per al Departament de Política Territorial i Obres Públiques era incongruent tancar serveis sense que s'aprovés un Pla de ferrocarril.

El conseller Bigatà que havia mantingut una reunió amb el ministre de Transport Enrique Barón convocava els alcaldes de les localitats afectades per explicar les converses que havia mantingut a Madrid.

Al poc temps el Govern Central advocava la permanència de la línia fèrria Barcelona-Puigcerdà per raons d'Estat malgrat les xifres econòmiques que propugnaven el tancament, ja que es tenia en compte la integració d'Espanya a la Comunitat Europea i la seva naturalesa estratègica fronterera.

Però aquesta línia fèrria Barcelona-Puigcerdà sempre ha estat un motiu de reivindicació permanent, tant per part dels usuaris que s'han vist moltes vegades afectats pels dèficits de la línia, per les institucions i els partits polítics.

Seguint les diferents sensibilitats socials i institucionals al juliol de 1996 l'Ajuntament de Mollet sol·licitava de nou a RENFE actuacions en relació a la

línia ferroviària de Barcelona-Puigcerdà i a l'estació de Santa Rosa. En aquest sentit es deia que calia desdoblar la línia des de Barcelona a la Garriga, per tal que fos possible augmentar la freqüència dels trens per la línia i demanàvem que RENFE millorés l'entorn de l'estació de Santa Rosa, amb l'objectiu de fer un aparcament per als usuaris del servei i altres actuacions urbanístiques.

Al maig de 1999 ICV vam fer un acte de reivindicació de millora de la línia fèrria Barcelona-Puigcerdà on participàvem l'Imma Mayol, regidora de l'Ajuntament de Barcelona, Rafel Ribó, aleshores president d'ICV.

Aquell acte era per reclamar millores en la línia i sol·licitàvem que aquesta línia es convertís en un metro regional, a més consideràvem que es tractava d'una línia abandonada pel Govern de l'Estat i defensàvem el desdoblament de la línia.

També a l'abril de 2000 l'Ajuntament de Mollet aprovava una declaració sobre aquella línia on es reafirmava el que s'havia dit anteriorment en altres plens municipals i es deixava clar que en les últimes dècades no s'havia adequat a les necessitats i demandes de la societat. Calia també incrementar la freqüència dels trens i per això era necessari desdoblar la línia, amb una única via no podia augmentar-se la freqüència de trens, per tot això se sol·licitava al Ministeri de Foment del Govern de l'Estat que iniciés al més aviat possible l'estudi de la possibilitat de soterrament de la línia en el seu pas per la nostra ciutat.

RENFE va millorar l'estació de Santa Rosa fent un aparcament per als usuaris del servei però evidentment el desdoblament i la millora de la línia encara no ha estat possible, en tot cas el 22 de juliol de 2003 el Ministre de Foment, Francisco Álvarez Cascos es comprometia davant dels alcaldes i dels Consells Comarcals a invertir uns 332 milions d'euros a la línia Barcelona-Puigcerdà, sí és així, és una bona notícia per a tothom.

Indubtablement un país que vol guanyar amb la qualitat ambiental i de vida ha de basar-se en un nou model de mobilitat, amb la presència d'una potent eficaç i competitiva oferta de transport públic que permeti reduir de manera important l'ús del cotxe privat i per això també calen inversions en el ferrocarril com a peça clau, en definitiva cal una aposta per planificar el territori amb un creixement equilibrat, millorant la qualitat ambiental i potenciant el transport públic.

9. L'educació, un dret a l'emancipació personal

L'educació ha sigut i és un dels àmbits on més preocupació i interès hi ha, tant a l'Ajuntament com socialment i en concret en la comunitat educativa, ja que l'educació és un dret a l'emancipació personal i al desenvolupament social.

Des d'aquesta posició els diferents governs municipals de Mollet han treballat per millorar l'ensenyament a la nostra ciutat.

Al setembre de 1980 el Ple de l'Ajuntament a proposta del president de la Comissió d'Ensenyament aprovava un manifest per una escola pública, catalana, gratuïta i obligatòria, laica, democràtica i pluralista.

Volíem una escola que superés la divisió entre escola pública i privada a partir d'una reforma a fons de l'escola pública quant als seus continguts i funcionament, catalana en els seus continguts, és a dir integrada en la realitat social i cultural de Catalunya, gratuïta des de la infància fins a la universitat, obligatòria fins als 16 anys i per tant amb places suficients per atendre les demandes de la ciutadania, que fos laica però respectuosa amb totes les creences religioses i pluralista i en aquest sentit independent de qualsevol ideologia política i que fos democràtica en la seva estructura interna: en l'elecció dels responsables dels centres, en la relació entre alumnes i els professors/es i també entre professors/es i pares i mares d'alumnes.

Es feia una crida als/les mestres de Mollet per treballar per la renovació pedagògica i la normalització de la llengua catalana en les escoles de la nostra població i en especial en l'escola pública.

Amb aquest posicionament, no tothom hi estava d'acord, en Josep Serra en nom de CIU no considerava convenient que l'Ajuntament es definís sobre l'ensenyament i va aclarir que *"la Constitució garantia la llibertat d'ensenyament"*.

Tant l'Anna Bosch i l'Isidre Carpio en nom del PSUC i del PSC-PSOE van deixar clar la conveniència que l'Ajuntament com a institució representativa de la ciutat es definís sobre els principis que hauria de regir l'escola pública a la nostra ciutat. Van votar a favor del manifest els regidors i regidores del PSUC, PSC-PSOE i independents. CIU va votar en contra.

Aquell manifest aprovat per l'Ajuntament es va donar a conèixer als mestres de la ciutat i la institució municipal els demanava una especial col·laboració per avançar en el camí de la renovació pedagògica i la catalanització de l'escola.

Malgrat que el curs escolar començava amb normalitat no es podia oblidar que encara la comunitat educativa gaudia d'aules provisionals, malgrat que l'Ajuntament havia ofert un terreny per a un centre d'EGB a la zona sud, i les mancances d'infraestructures que encara perduraven en algunes escoles de Mollet.

Per això un dels objectius de la nova legislatura de 1983-1987 anava en tres direccions: a) Disposar d'unes bones instal·lacions, b) Propiciar polítiques de renovació pedagògica i c) Participació dels pares i alumnes.

L'Àlvar Blanco, aleshores regidor d'Ensenyament incidia en aquest sentit definint-lo en dues constants "*qualitat i participació en l'escola*".

Al desembre de 1984 l'Ajuntament en Ple aprovava una declaració sobre la problemàtica de l'ensenyament públic a Mollet del Vallès.

La declaració feia un balanç negatiu. En primer lloc, criticava que les subvencions rebudes per l'administració autonòmica destinades a les escoles públiques havien disminuït des de l'any 1982 en un 29% en termes absoluts, mentre que en el mateix període en l'escola privada havien augmentat.

En segon lloc, si bé s'havia aconseguit l'existència de places escolars per a tots els infants i joves, no amagàvem que l'Ajuntament havia hagut d'habilitar aules provisionals que no reunien les condicions necessàries a l'espera que es procedís per part de la Generalitat de Catalunya a la construcció de dues escoles de 20 unitats: una al barri de la Plana Lladó en terrenys de Gallecs per poder suprimir les aules provisionals de Gallecs i Cristòfol Colón i la segona se situava a la zona de la Vinyota a Can Pantiquet per així també suprimir les aules provisionals de Roger de Llúria, la Pau i els prefabricats de Sant Vicenç.

En aquest sentit la Generalitat de Catalunya fins aquells moments encara no havia adoptat cap tipus de compromís efectiu per procedir a la construcció de les dues escoles. L'any 1985 s'iniciava la construcció dels col·legis a partir del compromís adquirit pel conseller de la Generalitat de Catalunya amb l'Ajuntament de Mollet, això havia estat possible gràcies a les gestions dutes a terme a diferents nivells

davant la Generalitat de Catalunya i amb accions reivindicatives fetes per la comunitat educativa amb el suport de l'Ajuntament.

En tercer lloc, teníem manca dels recursos, tant materials com humans, que exigia l'existència d'una escola pública de qualitat. Es feia un repàs a alguns aspectes com per exemple que l'ensenyament del català no estava suficientment garantit a l'escola pública, tampoc estaven resoltes les suplències dels mestres en cas d'incapacitat laboral transitòria, mancaven mestres destinats a les aules d'educació especial, no es destinaven professors/es d'educació física, les activitats educatives de caràcter complementari com música, expressió corporal, etc., tampoc estaven incorporades als programes oficials d'activitats docents.

Per això des de la Regidoria d'Ensenyament es tiraven endavant noves iniciatives com els cursos d'animació teatral i música com instruments per ajudar al desenvolupament de la personalitat dels nens, el paper d'assessorament del Gabinet Psicopedagògic Municipal als claustres de professors, la potenciació de l'esport en l'àmbit escolar, eren aspectes que ajudaven a millorar la qualitat de l'ensenyament a la nostra ciutat amb aportació econòmica municipal.

La creació del Casal del Mestre creat per als professionals va ser un bon instrument de reflexió per part del col·lectiu de mestres a l'entorn de la renovació pedagògica. Val a dir que el Casal del Mestre va participar en diferents jornades de renovació pedagògica de tot Catalunya i va potenciar la tramitació amb la Generalitat de Catalunya d'un Centre de Recursos a Mollet, entre altres activitats.

Per últim en aquest període va produir-se la participació dels pares en l'àmbit escolar a través de les APAS o en els Consells de Direcció i la creació i posada en marxa del Consell Municipal d'Educació on estaven representats els diferents estaments implicats en l'activitat escolar.

Durant aquests últims anys l'Ajuntament presidit per Montserrat Tura ha estat reivindicant la construcció d'una altra escola pública a la ciutat i definitivament el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya ha acceptat la necessitat de l'escola i estan redactant el projecte arquitectònic de l'escola Can Besora a Can Borrell, també s'ha avançat en la construcció d'una escola bressol pública a Can Borrell i la redacció de petició d'una segona escola bressol al barri de la Riera Seca.

10. L'Institut Municipal de Serveis Socioculturals

L'àmbit d'actuació en relació a les persones era un objectiu prioritari en aquella segona legislatura, però entenem que aquella actuació calia fer-la d'una manera transversal, que el més important era que les regidories treballessin conjuntament amb objectius comuns. Sens dubte era una tasca interessant, però complexa, perquè no s'estava acostumat a treballar per objectius comuns.

A la vegada per tirar endavant els diferents programes era necessari crear un òrgan de gestió diferenciat dels serveis socioculturals i procedir a l'establiment d'un marc orgànic que garantís el desenvolupament de les activitats amb l'educació, la cultura, l'esport i l'assistència social.

Els objectius de l'Institut Municipal de Serveis Socioculturals eren: a) establir canals de participació social adequats a l'acció municipal, b) establir els criteris i continguts de les activitats i els serveis que es prestin, c) potenciar la realitat sociocultural de la ciutat, mitjançant la creació de serveis necessaris de suport a dites activitats.

Això va suposar que el Patronat de Serveis Socials aprovat el 1981 s'integrava dins l'Institut Municipal de Serveis Socioculturals. S'integraven els serveis d'atenció integral a la dona, de beneficència i assistència social, el taller ocupacional de disminuïts físics, el dispensari municipal i el gabinet psicopedagògic.

Mesos després, al maig de 1985, l'Institut Municipal de Serveis Socioculturals creava un nou servei denominat Servei de Salut Laboral, la idea d'aquest servei era fomentar l'educació per a la salut i anava adreçat fonamentalment als treballadors i treballadores.

El Servei de Salut Laboral volia, a partir de conèixer el territori, establir actuacions preventives en el marc dels riscos laborals i ambientals als quals la població estava exposada. També volia ser un instrument d'assessorament sobre riscos concrets a persones físiques o jurídiques que ho sol·licitessin.

Amb el naixement de l'Institut Municipal de Serveis Socioculturals es va potenciar el Teatre de Can Gomà dotant el local de la infraestructura necessària (grades, butaques, cortines, llum, so) i l'Ajuntament s'adheria com a soci fundador a la Xarxa de Teatres públics de Catalunya.

Es va iniciar l'Estiu Festiu que començava amb la revetlla de Sant Joan i acabava amb la Festa Major potenciant els balls, espectacles a l'aire lliure, cinema, volia ser una oferta cultural per a aquells ciutadans i ciutadanes que per motius socioeconòmics es quedaven a Mollet durant l'estiu i era important que visquessin la ciutat cultural.

Un dels aspectes culturals que més polèmica va portar va ser el concert de Barón Rojo a l'any 1984. El grup tenia fama que els seus concerts acabaven amb aldarulls i això va fer que un sector del comerç i bars de la ciutat manifestessin les seves protestes per aquell concert i el dia de l'actuació els comerciants van tancar els seus establiments.

El concert es va fer sense cap problema encara que hi havia una dotació important de la Guardia Civil i de la Policia Municipal.

Es va crear l'Arxiu Històric Municipal a partir d'un conveni amb el Servei d'Arxius de la Generalitat de Catalunya signat a l'abril de 1986.

En l'àmbit esportiu, a part de potenciar l'esport escolar, vam potenciar l'esport popular, que va donar peu a la creació d'ELLEM (Esport Lleure Mollet) que intentava ser un moviment associatiu de l'esport de lleure seguint les experiències que hi havia a Itàlia d'associacionisme esportiu no federat, la idea era aglutinar a totes les persones que una vegada allunyada de l'esport federatiu seguien practicant l'esport per cuidar la seva salut i el seu benestar. També es va fer un projecte de futura zona esportiva de la ciutat, amb un caràcter comarcal, que tindria una extensió aproximadament de 6 ha i que constaria entre altres instal·lacions d'una pista d'atletisme, 1 pista de beisbol, pavelló i piscina coberta, un camp de futbol, 4 pistes de tennis, 4 frontons, circuit i zona arborada, amb un pressupost de 600 milions de pessetes.

A partir d'aquest projecte vaig mantenir una reunió de treball amb representants de la Direcció General d'Esports de la Generalitat de Catalunya, a l'objecte de presentar el projecte de la futura zona esportiva.

També vaig mantenir reunions amb la Federació Catalana d'Atletisme per aconseguir una pista d'atletisme per a Mollet. El projecte global, no el vam aconseguir però sí la pista d'atletisme.

L'Institut Municipal de Serveis Socioculturals va tenir un paper dinamitzador i participatiu de la vida cultural i social de la ciutat. Va ser un intent saludable de tren-

car amb la visió parcial per anar a una gestió globalitzada dels serveis personals treballant per objectius comuns i integrats. A partir de la 4a legislatura l'Equip de Govern va reestructurar l'Àrea de Serveis Personals i l'Institut Municipal de Serveis Socioculturals va anant diluint-se dins de les activitats de les regidories de Serveis Personals.

11. L'urbanisme social

El Pla general d'ordenació urbana que havia sigut aprovat al març de 1982 era premiat al novembre de 1983 pel Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme en la categoria de municipis de menys de 50.000 habitants, havia estat redactat per l'equip TAU Antoni Font, Juli Esteban i Jon Montero. El premi va ser de 1.250.000 pessetes.

Durant aquell període de la segona legislatura, un dels objectius era fer de l'urbanisme una tasca que anés canviant la fisonomia de la nostra ciutat, però sense deixar de seguir millorant els serveis essencials com enllumenat, clavegueram o el subministrament d'aigua potable, així com l'asfaltat de nous carrers de la ciutat.

S'inaugurava la plaça Prat de la Riba amb la presència del president del Parlament de Catalunya, Miquel Coll i Alenton, després que dos anys enrere s'havia inaugurat la font modernista de la plaça perquè *"tot junt tingués una harmonia arquitectònica"*, en paraules de l'alcaldeessa Carme Coll.

Cal dir que a l'inici de les obres una part de la ciutadania del centre i en concret el sector comercial no hi estava d'acord, ja que pensaven que aquella obra faria perdre clients, el temps ha demostrat que no era així, Mollet i la ciutadania han guanyat un espai, de trobada, d'activitats culturals de la ciutat.

S'adquiria l'edifici de la Marineta per un preu global de 5 milions de pessetes i el Ple a la vegada acceptava una subvenció de l'INEM per un import de 2,5 milions de pessetes per a la rehabilitació de la masia que posteriorment va ser reformada com a centre cultural.

S'havia aprovat també el Pla especial de protecció del patrimoni arquitectònic i natural de la ciutat amb l'objectiu de preservar edificis urbans, rurals, industrials i residencials que s'havien construït al llarg del temps a la nostra ciutat, com podien

ser edificis com la Marineta, el Cuartelillo, l'Acadèmia Mollet, Can Gomà, les fabriques Teneria i la Farinera Morató, entre altres.

S'havia construït la plaça Pau Casals que va suposar la recuperació d'un espai important per a l'ús públic d'una zona densament poblada que conjuntament amb el parc de Can Mulà feien d'anella verda per a tot aquest sector de població entre l'estació del Nord i l'estació de França. El disseny de la plaça responia a la idea d'intercalar el joc i la diversió amb el descans i el passeig.

Un dels temes importants en aquest període va ser la compra al novembre de 1986 dels terrenys d'ITISA que estaven ubicats entre l'avinguda Llibertat, els carrers Sant Ramon i Burgos i el passatge Sant Miquel per una quantitat de 138 milions de pessetes.

Sincerament aquesta va ser una bona compra, que va servir per fer el mercat municipal, habitatge, zona de serveis i l'Ajuntament nou i que ha donat una nova dimensió a tota aquesta zona de la ciutat.

També en aquest període d'urbanisme social es van recuperar dos espais per a ús públic a diferents indrets de la ciutat: un a la Plana Lladó amb la construcció de la plaça Joan Miró, popularment coneguda com l'Era del Sindicat, i l'altre a la Zona Sud amb la construcció de la plaça de la Gavina en l'antic pati interior dels pisos d'Edimosa a partir que s'havia convertit el terreny en propietat municipal.

Un altre dels temes que va tenir una transversalitat entre la primera, segona i tercera legislatura va ser el desviament de la Nacional 152 que formava part del Pla general d'ordenació urbana aprovat pel primer Ajuntament, malgrat que calia cercar solucions tècniques perquè s'evités molèsties als veïns de la ronda Orient a partir de les justes reivindicacions de l'Associació de veïns de l'Estació de França-Can Mulà.

Després de moltes gestions davant del govern de la Generalitat de Catalunya, semblava que hi havia acords entre l'Ajuntament i la Generalitat en començar les obres de construcció de la variant de la N-152 al seu pas per Mollet.

La Direcció General de Carreteres de la Generalitat de Catalunya enviava una carta a l'alcaldesa Carme Coll, que indicava que el Consell Executiu de la Generalitat aprovava l'autorització de la pluralianualitat corresponent a l'execució de les obres.

En aquest sentit s'havien donat les ordres d'inici d'expropiació i es preveia que l'execució de les obres es faria en un màxim de 30 mesos. Aquesta va ser una gran notícia per al Govern Municipal, que després de molts anys de gestió i que semblava impossible aconseguir-ho, era ja una realitat. D'aquesta manera s'eliminaria unes de les zones més contaminades de l'interior del nucli urbà i es podria recuperar el Jaume I amb una avinguda de circulació urbana i una zona de vianants amb grans voreres.

12. El Referendum de l'OTAN

El Govern espanyol va acordar que la consulta sobre el referèndum de l'OTAN seria el 12 de març de 1986. El Govern espanyol va a donar a conèixer el text del decret de convocatòria sobre la permanència d'Espanya a l'Aliança Atlàntica.

La permanència d'Espanya a l'OTAN va ser un dels temes polítics que més divisió social va comportar en el conjunt de l'Estat espanyol i va haver-hi molta mobilització social i política per aconseguir el NO durant el procés del referèndum.

El Govern espanyol considerava convenient per als interessos nacionals d'Espanya romandre en l'Aliança Atlàntica i establia tres criteris de com havia de ser la nostra permanència:

1. La participació d'Espanya a l'Aliança Atlàntica no inclourà la seva incorporació a l'estructura militar integrada.
2. Es mantindrà la prohibició d'instal·lar i emmagatzemar o introduir armes nuclears en el territori espanyol.
3. Es procedirà a la reducció progressiva de la presència militar d'Estats Units.

En aquesta batalla política el govern del PSOE estava sol, la dreta de Manuel Fraga demanava l'abstenció davant un referèndum "*fraudulent*", ja que defensaven la integració total.

CIU a través de Miquel Roca considerava que el motiu veritable del debat del referèndum era intentar refer la credibilitat dels socialistes.

Miquel Roca en la seva intervenció en el Parlament espanyol va recordar el fullet de 50 preguntes publicat pel PSOE en la campanya "*OTAN de entrada No*" assen-

yalant que si aleshores no era possible integrar-se en l'OTAN sense estar presents a l'estructura militar, ara es preguntava *“com era possible que ara es pogués estar a l'Aliança sense pertànyer a l'estructura militar?”*.

El PCE, PSUC i Euzkadiko Ezkerra (EE) van donar suport al govern per autoritzar la celebració del referèndum deixant clar que votaven Sí al referèndum, No a la permanència d'Espanya a l'Aliança Atlàntica, mentre el CDS de Adolfo Suárez que va votar sí al referèndum deixava llibertat de vot als seus seguidors.

En l'àmbit internacional, el debat que s'estava fent a Espanya creava una situació d'angoixa en els atlantistes, l'expressió més clara va ser la de Lord Carrington, secretari general de l'Aliança Atlàntica, que deia *“la sortida d'Espanya seria un cop polític per l'OTAN”*, l'ambaixador alemany a Espanya, Guido Brunner, deia que el no *“irritaria a l'OTAN”*, Leo Tindemans, líder de la Democràcia Cristiana europea, deia que un no a l'OTAN *“suposaria una pèrdua de pes polític a Europa per part d'Espanya”*.

A partir de l'autorització del Parlament per celebrar el referèndum es va iniciar la campanya. El PCE presentava la seva campanya contra l'Aliança Atlàntica sota el lema *“deixeu-nos en pau, OTAN No”*, el PSUC va preparar 500 actes per a la campanya per a explicar la nostra posició contrària a la permanència d'Espanya a l'OTAN.

Aquella campanya tenia també com a objectiu en paraules d'Antoni Gutiérrez *“impulsar i ajudar a organitzar la majoria social que està en contra de la presència d'Espanya a l'OTAN”*. L'eslògan de la campanya del PSUC era *“Per la pau, diguem No”*.

CCOO també feia campanya a les empreses per sortir de l'OTAN. Mig milió de persones es manifestaven a Madrid a favor de la sortida d'Espanya de l'Aliança Atlàntica, convocades per la Coordinadora Estatal d'Organitzacions Pacifistes (CEOP) i la Plataforma Cívica per a la sortida d'Espanya de l'OTAN.

En l'espai socialista no tothom estava d'acord, els joves socialistes de Girona demanaven el no, així com Esquerra Socialista i la UGT.

Els socialistes també van fer una campanya activa per aconseguir el sí. El ministre de Defensa Narcís Serra argumentava *“que si guanyava el no Espanya es despen-*

jària d'Europa i que Espanya estava plenament dins del radi d'acció dels míssils de la Unió Soviètica".

Josep Mª Maravall, ministre d'Educació, en un article publicat en un diari estatal deia *"que l'abandó de l'OTAN per part d'Espanya ens tornaria a col·locar-nos en la situació anterior a 1981 en l'acord bilateral amb Estats Units, que és un desavantatge respecte a la resta dels països europeus integrats a la Comunitat"*. En definitiva plantejava que es tractava de decidir si se sortia optant per l'acord amb EU o si manteníem la permanència en les condicions que proposava el Govern.

A Catalunya, una comissió de 75 alcaldes i regidors creaven una plataforma de municipis que estaven en contra de la permanència d'Espanya a l'OTAN. Aquesta plataforma estava encapçalada per Josep Mª Campos, aleshores alcalde de Montcada i Reixach, i Sebastià Ribas, aleshores regidor de Sabadell.

L'1 de març de 1986 es feia al convent dels caputxins de Sarrià una assemblea d'alcaldes i regidors per la pau, on s'acordava treure un manifest per la pau on deixaven clar que *"la integració d'Espanya en un dels blocs militars implica avui un greu factor de desequilibri, alhora que accelera la dinàmica del bel·licisme i l'armamentisme, armamentisme que denunciem, com a una de les principals causes de la fam i la misèria al món"*.

A Mollet a final de febrer de 1986, la gent del PSUC fèiem un acte important contra l'OTAN que va comptar amb la presència de Gerardo Iglesias, secretari general del PCE, i Antoni Gutiérrez, secretari general del PSUC per a explicar quina era la proposta comunista davant el referèndum. A la conferència que es va fer al Casal Cultural, van assistir-hi 350 persones i posteriorment es va fer un dinar al Beumala al qual van assistir unes 170 persones entre militants i simpatitzants.

Gerardo Iglesias va denunciar la manipulació descarada dels mitjans de comunicació, en els quals només s'expressaven els que defensaven el sí a l'OTAN. L'Antoni Gutiérrez explicava que era absurd parlar d'apagada econòmica si sortíem de l'OTAN i deia que estava convençut que hi ha una majoria social a favor de la sortida d'Espanya de l'OTAN que *"en part està formada pel vot d'esquerres, però que en realitat és més àmplia i heterogènia"*.

A cinc dies de finalitzar la campanya del referèndum el president del Govern espanyol Felipe González demanava el vot favorable i va dir aquella frase històrica que

segurament va canviar els resultats “*si el no guanya no hi ha gestors per desenvolupar aquesta política*”.

El 13 de març de 1986 es va realitzar la votació, el sí va guanyar encara que el no guanyava a Catalunya, un 43,60% votava sí i un 50,65% votava no. A Mollet la participació havia sigut d'un 65,71%, el sí va tenir un 45,98% i el no un 50,12%.

Aquells resultats portaven a fer diferents valoracions per part dels partits polítics. A CIU manifestaven la seva satisfacció pels resultats i reafirmaven la seva estratègia que havien dut a terme durant tot el procés.

El PSC-PSOE estava satisfet amb modèstia pels resultats i manifestava que l'opinió pública s'havia decantat per refermar les tesis del Govern. En canvi culpava CIU de la derrota de les tesis del Govern central a Catalunya a causa de la indefinició per part dels dirigents de CIU.

En canvi el PSUC considerava positiu l'ampli moviment social a favor del no i se subratllava l'existència d'un sector social molt ampli per actuar a favor de la pau, el desarmament i contra la política de blocs. El PSUC demanava al Govern Central que tingués en compte en la seva política internacional l'alt nivell de vots negatius.

13. Constitució de l'Assemblea per Mollet

El PSUC dins la tradició unitària i participativa que sempre el va caracteritzar va llançar la idea de crear una Assemblea per Mollet amb un objectiu important: elaborar el programa electoral de 1987.

Enteníem que havia de ser un programa que recollís les diverses aspiracions i sensibilitats dels sectors més representatius de la ciutat, però a la vegada pensàvem que l'Assemblea per Mollet havia de ser un instrument que tingués una continuïtat al llarg del mandat municipal, actuant, supervisant, criticant i aportant idees sobre el treball i la gestió municipal.

En funció d'això vam convocar el 5 de desembre de 1986 al Casal Cultural una reunió per constituir l'Assemblea per Mollet, on van assistir unes 200 persones, per d'aquesta manera aglutinar els sectors més actius de la ciutat.

En la presidència de l'acte de presentació hi havia en Ferran Jiménez, Àlvar Yañez, Carme Coll i jo mateix. Va donar la benvinguda en aquell acte de constitució l'Àlvar Yañez que aleshores era el responsable polític local del PSUC. També va intervenir la Carme Coll com a alcaldessa de la ciutat.

En la seva intervenció va fer un repàs del treball fet a l'Ajuntament durant aquell període, va destacar la recuperació de patrimoni i que això suposava una major actuació urbanística i de creació de serveis. S'havia recuperat la Marineta, el Cuartelillo, Can Borrell, Can Basora, s'havia fet la compra del solar ITISA (enfrent del parc de Can Mulà) que anava a permetre una gran expansió de la zona cèntrica de la ciutat i de la seva àrea d'influència i el seu desenvolupament com a centre comercial.

En l'àmbit ambiental destacava el Pla de recuperació dels Pinatons, la participació en la Comissió de Defensa del Besòs i la realització d'un estudi sobre la contaminació atmosfèrica. En relació a l'ensenyament ressaltava la creació de nous col·legis i la creació del Gabinet Psicopedagògic, els programes de teatre i música, l'Escola d'Adults.

Va continuar fent el repàs recordant també el projecte presentat a la Generalitat de creació d'una pista d'atletisme i unes pistes poliesportives, així com les polítiques de foment de l'ocupació a través de les diferents subvencions d'organismes com l'Estat, la Diputació, la Generalitat o l'INEM.

Va finalitzar la seva intervenció amb unes línies generals del que seria el programa per a les eleccions de 1987 i va fer una crida a tots els assistents a participar en aquell programa electoral que havia de recollir les necessitats i aspiracions de la ciutadania.

Havíem començat bé perquè en aquella primera reunió de l'Assemblea per Mollet hi assistiren representants de la vida associativa de la ciutat. Indubtablement va ser una gran experiència en tot el procés d'elaboració del programa, però l'objectiu que tingués continuïtat es va esvaïr fruit de la pròpia crisi que després viuríem amb el cas Gallardo, allò va trencar les nostres aspiracions i les d'altres de crear un ampli moviment local a l'entorn d'un projecte que anava més enllà del propi PSUC.

14. El naixement d'Iniciativa per Catalunya

Un dels moments més importants per mi, va ser el naixement d'Iniciativa per Catalunya. La gent del PSUC entràvem en un altre espai, obert a noves realitats, noves experiències, en definitiva per fer un instrument vàlid per als canvis socials i polítics que s'estaven produint.

A principi de gener de 1987, les direccions nacionals del PSUC i PCC mantenien una reunió per anar junts a les eleccions municipals d'aquell any, encara que hi havia algunes divergències sobretot en la denominació electoral. El PSUC proposava que en aquelles localitats que el PSUC tenia l'Alcaldia es denominés PSUC-Iniciativa per Catalunya, amb la qual cosa òbviament no estaven d'acord.

També es tenia contactes amb l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerres (ENE), aquests havien condicionat la seva presència al fet que la coalició fos més àmplia i incorporés altres partits, és a dir l'Entesa propugnava que la unitat de l'esquerra catalana anés des de formacions comunistes ortodoxes, fins als socialdemòcrates i des dels federalistes fins als independentistes.

Aquesta proposta d'ampliar la coalició a altres partits no es va veure malament, malgrat que era difícil que s'ampliés el ventall. Rafael Ribó va mantenir una reunió amb Joan Hortalà, recent secretari general d'ERC, per explicar-li la proposta d'Iniciativa per Catalunya amb la voluntat que ERC s'integrés en el projecte.

Però això era difícil ja que diferents líders d'ERC s'havien oposat a la proposta del PSUC, ja que consideraven que ERC havia de seguir el seu camí en solitari.

El 23 de febrer de 1987 es va presentar públicament Iniciativa per Catalunya, naixia amb una voluntat d'articular les esquerres plurals a l'esquerra dels socialistes. Els impulsors inicials varen ser l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerres (ENE), el Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC) i el Partit Unificat de Catalunya (PSUC) i un ampli ventall de persones independents lligades als moviments socials.

Iniciativa per Catalunya naixia com una federació de partits que tenia com objectiu impulsar una alternativa d'esquerres a Catalunya i a Espanya. Amb aquest naixement donàvem un pas important, aconseguíem que l'espai comunista que s'havia trencat a l'any 1981 ara tornés a treballar junt, conjuntament amb els nacionalistes d'esquerres i diferents personalitats com era el cas d'en Pere Portabella.

Participar era un dels lemes que els impulsors van defensar més, sense participació social no hi ha canvi. Rafael Ribó en l'acte de presentació va dir *“pretenem que Iniciativa per Catalunya sigui la rèplica a la interpretació dominant que es fa a Catalunya i que permeti construir una alternativa d'esquerres que, potenciant la participació dels ciutadans doni resposta a les demandes populars”*.

Aquest naixement s'inspirava en el que havia estat a Andalusia la creació d'Esquerra Unida-Convocatòria per Andalusia. Gerardo Iglesias, secretari general del Partit Comunista d'Espanya, havia defensat la necessitat de la convergència política i social amb l'objectiu d'agrupar diferents col·lectius que treballessin conjuntament amb el Partit Comunista d'Espanya per fer un bloc alternatiu a les polítiques que estava duent el PSOE en el Govern espanyol. Andalusia era la primera experiència d'aquesta proposta.

S'inspirava també en les mobilitzacions de persones contra l'ingrés d'Espanya a l'OTAN i això evidenciava que hi havia un espai social d'esquerres que calia articular, però a partir de nous instruments, calia potenciar nous instruments que superessin el distanciament que comportava que moltes persones amb tradició d'esquerres no s'acostessin fruit de la divisió de l'esquerra comunista.

La creació d'IC era fruit també d'una situació electoral del nostre espai. A les eleccions generals de 1986 els resultats van ser estrepitosos per al PSUC, ens havíem presentat amb l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerres creant la Unió de l'Esquerra Catalana (UEC). El PCC també havia fracassat, des de la ruptura amb el PSUC no tenia cap diputat ni al Parlament de Catalunya ni a Espanya.

Al juliol de 1986 fruit dels resultats electorals dimitia l'Antoni Gutiérrez Díaz que fins aleshores havia sigut secretari general del PSUC i el va substituir en Rafael Ribó, és a partir d'aquí que s'inicia el procés que en Rafael Ribó va denominar la refundació del PSUC, això ho deia en l'aniversari de la fundació del PSUC d'aquell mes de juliol de 1986.

Referent a les eleccions municipals, les tres formacions polítiques anàvem sota les sigles d'Iniciativa per Catalunya de forma que els regidors i regidores es comprometien a votar el candidat o candidata a l'Alcaldia de la llista conjunta.

A Mollet durant el mes de novembre de 1986 vam realitzar una reunió entre una delegació del PSUC i del PCC per parlar sobre la possibilitat d'anar junts a les eleccions municipals. Després de diverses reunions el PCC proposava la unificació de tots els grups d'esquerra que volguessin anar a la candidatura, mentre nosaltres els expressàvem el desig de pactar sols amb el PCC i no amb altres partits.

En el decurs de la reunió el PCC ens va proposar signar un document on ens comprometíem a no pactar amb cap partit de la dreta, per la qual cosa ens vam negar a fer declaracions fins després de conèixer els resultats de les eleccions.

A la nostra comarca es creava a final de març de 1987 una Comissió Política Comarcal composta per Enric Alonso (PSUC), Teresa Bohigas (PCC) com a vicepresidenta, Conchi Gutiérrez (PCC), Jordi Cots (ENE) vicepresident, Josep Anton Sanchez (independent), Pere Bernal (independent), Simon Rosado (PSUC), Carme Coll (PSUC), Joan Sanjuan (PSUC), Esteban López (PSUC), Jesús Cañadillas (PCC), Jordi Pueyo (PCC) i jo mateix com a PSUC, que era el president de la Comissió Política.

15. Final d'etapa de la segona legislatura municipal

Aquella legislatura municipal havia sigut molt diferent al primer Ajuntament democràtic en el sentit que no havia tingut la conflictivitat del període 1979-1983,

havia estat tranquil·la des del punt de vista de l'estabilitat municipal, el pacte havia funcionat i la Carme Coll havia jugat un paper d'equilibri entre les dues formacions.

Durant aquest període es va construir la caserna de la Guàrdia Civil al barri de Can Pantiquet amb una aportació econòmica per part de l'Ajuntament de 15 milions de pessetes. S'instal·lava també a la ciutat l'Escola de Policia.

En l'àmbit comercial es feia un estudi del comerç. En l'urbanisme es construïa conjuntament amb la Caixa de Catalunya el Casal d'Avis de Plana Lladó, es construïen les places Pau Casals i Joan Miró, es feien obres i millores al Centre Cultural de Can Gomà i es feia el projecte de la Pista d'Atletisme.

En l'àmbit de l'Àrea d'Humanístiques es creava l'arxiu municipal, es potenciava l'esport de lleure i lligues populars amb col·laboració amb l'entitat ELLEM, s'acabava les obres de construcció de la Pista d'Hoquei i s'adequava les instal·lacions del Pavelló de Bàsquet. En l'ensenyament, se cedien els terrenys de la Creueta al costat del Centre de FP per tal d'ampliar les seves instal·lacions, es creava el Consell Municipal d'Educació i el Centre Municipal de Recursos per a la Renovació Pedagògica a Mollet.

Es creava també en la Regidoria de Sanitat i Serveis Socials el Servei de Salut Escolar, el Servei de Prevenció, Rehabilitació i Reinserció de Drogaaddictes i el Servei d'Estimulació Precoç.

En l'àmbit cultural i juvenil es feien homenatges a Martí Pol i Joan Abelló, jornades de Cant Coral, jornades internacionals de la Pau, es creava el Grup de Diables, s'organitzava la Fira d'Artesans, es creava un Centre de Documentació i Informació Juvenil i es feia un camp internacional de treball per a joves.

La política d'informació ciutadana jugava un paper important, per això es va crear l'Oficina Municipal d'Informació (OMI).

Capítol IV

1. Les eleccions municipals de 1987

En el procés de preparació de les eleccions municipals, l'Agrupació Local Socialista va viure un fort enrenou, el primer secretari de l'Agrupació Isidre Carpio presentava la seva dimissió ja que la Comissió de Llistes delegada pel Consell Nacional del PSC-PSOE havia nomenat per unanimitat Montserrat Tura, que era en aquells moments directora de l'Hospital de Palamós i en canvi l'Executiva Local del PSC-PSOE havia elegit de nou el mateix Isidre Carpio. A part de la dimissió del primer secretari també va dimitir la resta dels membres de l'Executiva local del PSC-PSOE i es va crear una gestora.

La direcció del PSC-PSOE havia fet un bon recanvi per privar-nos a la gent del PSUC de l'argument de no pactar amb els socialistes, ja no seria l'Isidre Carpio el contrincant polític, i així ho vàrem entendre, tenfem clar que amb l'elecció de la Montserrat Tura la situació variava substancialment.

Nosaltres crèiem que aquelles eleccions les guanyaríem, la nostra anàlisi era que el treball realitzat havia sigut bo, no havíem tingut excessius problemes com havia passat en la primera legislatura i el referèndum de l'OTAN a Mollet havia guanyat i això ens enfortiria electoralment i a més a més anàvem units els comunistes. Ens vam equivocar, les eleccions municipals de 1987, les guanyaven de nou els socialistes i aquesta vegada amb una llista renovada i per tant la situació no era la mateixa que s'havia donat a les eleccions de 1983.

L'ambient es va començar a crispar quan van aparèixer unes octavetes anònimes que demanaven de nou un pacte entre IC i CIU. Nosaltres no vam desmentir la idea que no pactaríem amb CIU i això crispava la política local.

CANDIDATURES	VOTS	PERCENTATGE	REGIDORS/ES
PSC-PSOE	6.296	39,23%	9
IC	4.741	29,54%	7
CIU	3.215	20,05%	4
AP	910	5,67%	1

Fonts municipals

Nosaltres per arribar a acords amb els socialistes volíem seguir mantenint l'Alcaldia, indubtablement el PSC-PSOE declarava que aquesta qüestió era innegociable. La situació molletana acompanyada a altres situacions locals dificultaven el pacte global a Catalunya entre el PSC-PSOE i IC.

Per altre costat mentre el PSUC en el context nacional volia arribar a un programa comú amb els socialistes en l'àmbit municipal, el PCC no volia pactes de govern amb el PSC-PSOE. Marià Pere, secretari general del PCC en el míting de cloenda de la Festa d'Avant deia *“donar suport a alcaldes socialistes perquè governin alguns ajuntaments no ha d'implicar per Iniciativa per Catalunya cap compromís de govern ni repartir carteres, perquè als llocs on Iniciativa per Catalunya no sigui majoria ha de defensar el seu programa des de l'oposició”*.

Mentre a Mollet continuàvem el debat, el PCC ja havia manifestat a través del seu regidor Juan Luís Gallardo que no pactaria amb CIU i per tant ja apuntava que no votaria a la nostra cap de llista, trencant així el compromís que s'havia signat entre els membres de la Federació de votar el cap de llista.

Josep Palenzuela, regidor d'Alianza Popular, havia manifestat donar el seu vot a la nostra candidata Carme Coll, cosa que nosaltres li vam agrair, però no volíem el suport d'AP.

La nit del 29 al 30 de juny va haver-hi una reunió a Barcelona entre membres de la direcció d'IC, la Carme Coll i Juan Luís Gallardo per trobar una sortida a aquella situació. No va haver-hi acords i per tant anàvem a un Ple on el regidor Juan Luís Gallardo, membre de la llista d'IC, no votaria la nostra candidata.

2. Els socialistes recuperen l'alcaldia

El 30 de juny de 1987 es constituïa de nou la nova Corporació municipal. La sala de plens estava plena, la gent volia saber de primera mà què anava a passar, hi havia molta expectació.

Iniciada la sessió es va procedir a la formació de la mesa d'edat, constituïda pel Valeriano Monton Navarro, en funcions de president de la mesa, com a regidor electe de major edat, i per l'Ezequiel Martín Pérez com a regidor electe de menor edat, actuant com a secretari. Es van presentar la candidatura de la Carme Coll en nom d'IC i la candidatura de Montserrat Tura per al PSC-PSOE.

La votació va donar 9 vots a la Montserrat Tura, candidata del PSC-PSOE, 10 a la Carme Coll, candidata d'IC, i es van abstenir Juan Luís Gallardo i el regidor d'AP. El fet que IC no tingués la majoria absoluta li donava l'Alcaldia a la llista més votada segons l'article 196 de la Llei electoral, en aquest sentit era escollida alcaldessa Montserrat Tura, era la tercera dona que era nomenada alcaldessa de la ciutat.

En l'apartat d'intervencions per part dels caps de llista, la primera en intervenir va ser la Carme Coll, que va felicitar la Montserrat Tura com a nova alcaldessa i va justificar la seva candidatura proposada per la majoria del grup municipal d'IC, dient que era fruit de donar-li continuïtat a la tasca de govern iniciada durant el seu mandat aprofitant l'experiència acumulada. Àngel Cuní de CIU va expressar que el vot del seu grup havia estat per la Carme Coll. Es tractava, deia ell, d'una posició claríssima i coherent amb quatre anys de gestió conjunta i satisfactòria amb el PSUC.

La nova alcaldessa Montserrat Tura va felicitar a tothom per haver-se pogut realitzar amb normalitat un nou acte de constitució d'un ajuntament democràtic. L'alcaldessa Montserrat Tura va afirmar comprendre l'enorme responsabilitat que suposava assumir l'Alcaldia de la ciutat de Mollet. Va expressar el seu reconeixement al treball realitzat pels dos ajuntaments democràtics.

En el seu discurs com a nova alcaldessa va manifestar també el seu desig d'ésser mereixedora de la confiança dipositada pels seus votants, però també de la resta de ciutadans i ciutadanes actuant com a alcaldessa de tots els molletans i molletanes.

En finalitzar el Ple en Juan Luís Gallardo va manifestar als mitjans de comunicació que el seu vot havia estat conseqüència de la postura presa pel seu partit, ja que no

hi havia possibilitats d'un acord previ de no pactar amb CIU. Carme Coll deia: *“Iniciativa per Catalunya estava predisposada a agafar l'alcaldia i fer posteriorment un acord amb el PSC, però com que no hi ha hagut disciplina de vot, no s'ha pogut dur a terme”*, Montserrat Tura es manifestava satisfeta i deia: *“s'ha acomplert allò que el poble volia, un govern socialista i d'esquerres, i ara els socialistes estem disposats a negociar de nou, un pacte amb IC per tenir un govern d'esquerres”*.

Als pocs dies es va reunir la Comissió Política local d'IC a la qual vam assistir tots els protagonistes que havíem estat al Ple del 30 de juny i també hi era present la secretària comarcal del PCC, Teresa Bohigas. L'ambient era tens i com a tal, així va anar la reunió, nosaltres vam retreure a Gallardo la seva actitud d'indisciplina i traïció, en canvi la gent del PCC defensava la seva posició que ningú els havia garantit que no es pactaria amb CIU.

Va ser una reunió dura i en molts moments es van perdre els papers, al final quedava clar que aquella situació portava a la Federació d'IC a Mollet al seu trencament.

Iniciàvem de nou un procés de trencament en l'àmbit de l'esquerra i això els electors i electores no ho perdonen i tard o d'hora es paga i així va ser, en les eleccions de 1991 els socialistes treien la majoria absoluta; els nostres errors estratègics i la confrontació entre el PSUC i el PCC van fer que els votants no ens donessin la confiança i perdéssim quasi un 41,08% dels vots obtinguts a les eleccions municipals de 1987 i que el PCC no tragués cap regidor.

Els socialistes havien fet una oferta a IC per entrar al govern de la ciutat, però la Comissió Política Local d'IC va acordar mantenir-se a l'oposició, amb aquesta actitud rebutjàvem l'oferta d'entrar al govern municipal.

Les relacions entre IC i socialistes es van anar distanciant i entrant en un clima de conflicte permanent. Durant aquest període jo vaig mantenir una reunió amb la Montserrat Tura a través d'en Pere Sentís que va fer d'intermediari. Els dos ens coneixíem feia molts anys, havíem estat militants en el mateix partit durant la dictadura i teníem una bona amistat, jo pensava que això era una bona carta de presentació i si bé la trobada va ser cordial, el clima polític que es vivia a l'Ajuntament no propiciava cap acostament, a la vegada érem presoners de la situació en la qual havíem iniciat la legislatura i més enllà de les bones voluntats de les parts, el cert era que estàvem allunyats.

3. Els conflictes de Ràdio Mollet i l'Escola d'Adults

Les divergències polítiques també van arribar a Ràdio Mollet des del moment en què al director de la Ràdio, Jordi Solé Flores, se li buidaven les atribucions que fins aleshores havia tingut i es nomenava cap de Programació en Francesc Nieblas. Segons Jordi Solé Flores les atribucions al cap de Programació vulneraven les competències de la direcció, en aquest sentit els sindicalistes de CCOO de l'Ajuntament donaven ple suport al director de la Ràdio.

En aquest context de confrontació, també s'hi van afegir els treballadors i treballadores i col·laboradors i col·laboradores de l'emissora municipal que van suspendre la seva programació habitual, iniciant una vaga indefinida com a protesta per la situació econòmica de l'emissora en no aprovar-se per part de l'oposició un suplement de 2 milions de pessetes per fer front a la remuneració del personal contractat i a l'augment salarial de tres periodistes contractats.

Davant de tot això IC va posicionar-se per un costat presentant una moció d'urgència sobre la situació laboral del director de Ràdio Mollet al qual li havien estat retirades les seves competències sense haver passat pel Ple municipal com es despremia segons nosaltres dels Estatuts de Ràdio Mollet. Aquesta moció no es va considerar d'urgència per part de l'Alcaldia argumentant que s'estava elaborant un estudi sobre la situació de la Ràdio.

En segon lloc vam treure un comunicat de premsa on expressàvem el nostre acord en suplementar el pressupost en l'apartat de col·laboradors i col·laboradores, però en canvi no estàvem d'acord a augmentar el salari als tres periodistes, perquè aquest era un tema que anava lligat a una discussió global del funcionament de la Ràdio i a la retirada de les competències al director sense haver-se discutit en un Ple municipal.

Al final de tot aquest debat que va afectar els treballadors i treballadores de la Ràdio, s'aproven uns criteris de reestructuració de Ràdio Mollet, i per tant, s'iniciava l'estudi sobre la forma de gestió, és a dir sobre la seva personalitat jurídica en el futur. Aquesta proposta va tenir els vots del PSC-PSOE, CIU i PP i el vot negatiu d'IC.

Es va crear una Comissió Informativa especial per a l'estudi de gestió de Ràdio Mollet composta per la presidenta de la Comissió, Montserrat Tura, pel PSC-PSOE

Ezequiel Martín i Josep Mª Garzón, per IC Joan Antoni Salom i jo mateix, per CIU Àngel Cuní i Tomàs Sesma i per AP José Palenzuela.

L'altre conflicte va ser el canvi d'ubicació de l'Escola d'Adults. L'Equip de Govern l'havia traslladada a unes noves instal·lacions, en concret al parvulari ubicat al carrer Roger de Llúria.

Els alumnes es negaven a ser traslladats i reivindicaven les aules de l'edifici del carrer de la Pau, ja que segons ells la ubicació era millor ja que estava en el centre de la ciutat.

A principi de setembre vam presentar una moció per discutir la situació de l'Escola d'Adults deixant clara la nostra posició: que es deixés de forma definitiva l'Escola d'Adults a l'edifici del carrer de la Pau. Des de l'Alcaldia no es va considerar que això fos una moció ja que ella considerava que era un prec.

Això va comportar que el públic assistent, fonamentalment de l'Escola, comencés a cridar per manifestar el seu desacord i desplegués una pancarta a la Sala de Plens que deia: *"Participació sí, imposició no. Ubicació definitiva i cèntrica"*.

De nou vàrem debatre el punt a principi d'octubre, l'alcaldesa Montserrat Tura havia incorporat un punt a l'ordre del dia a petició del grup municipal d'IC.

Les posicions d'uns i altres eren les mateixes, els socialistes exposaven els avantatges del trasllat de l'Escola i nosaltres defensàvem el manteniment del lloc on estava ubicada. Al final l'Escola d'Adults es va ubicar en els locals del carrer Roger de Llúria.

4. Cap al pacte municipal entre socialistes i comunistes

La situació política de paralització de l'Ajuntament va dur el PSC-PSOE a proposar-nos un pacte de govern, que comportava la fusió dels dos programes amb els quals ens havíem presentat a les eleccions municipals, una distribució de responsabilitats i es plantejava també la creació d'una comissió de seguiment formada per representants locals, comarcals i nacionals.

Malgrat la proposta feta pels socialistes l'alcaldesa Montserrat Tura reconeixia que el clima polític en què vivíem en aquells moments no afavoria el pacte entre les

dues formacions polítiques. Jo com a responsable comarcal d'IC assenyalava que la proposta feta pels socialistes *“era massa general, ja que s’havien de concretar moltes qüestions”*.

A mitjan novembre de 1987 la Comissió Política Local d'IC treia una resolució sobre la proposta de pacte municipal que feia el PSC. La resolució afirmava que era preocupant la ingovernabilitat municipal, l'absència de criteris de participació democràtica, la no solució d'una manera satisfactòria de problemes socials, tot això feia necessària una entesa entre les dues forces polítiques que donés confiança i seguretat a la ciutadania.

Crèiem que la proposta que ens feien els socialistes permetia un nou procés de relació política, i per això estàvem disposats a iniciar converses entre les dues forces polítiques que culminessin en un acord municipal. Finalitzàvem dient que calia una nova forma de governar l'Ajuntament basada en enfortir el diàleg, la participació, i per això era important aprofundir la democràcia local potenciant la participació ciutadana tant col·lectiva com individual i un funcionament intern obert, democràtic i informatiu.

Al desembre iniciàvem de nou les converses per arribar a un pacte de govern. En aquest sentit la Montserrat Tura deia que *“l’acord entre les forces d’esquerra a Mollet és políticament important”*, mentre la Carme Coll expressava que *“la majoria estable era necessària per realitzar els grans projectes que Mollet té pendents”*.

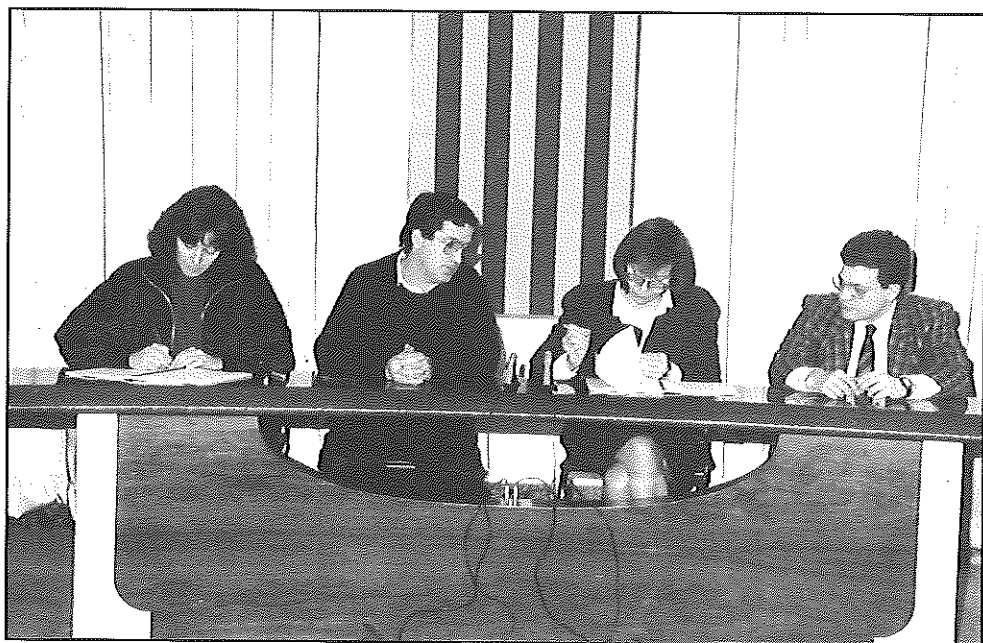
A principi de 1988 s’iniciaven de nou les converses amb els socialistes, però la situació dins IC feia allargar el procés de negociació. El problema de fons era que els membres del PSUC i Independents que érem majoria a IC, crèiem que era el grup municipal qui havia d’aprovar les responsabilitats de govern entre els seus membres, en canvi el PCC defensava que més enllà d’això li tocava una regidoria important i un lloc a la Comissió de Govern de l'Ajuntament.

Evidentment aquesta feblesa era utilitzada pels socialistes i en paraules de la Carme Coll manifestava *“que en allò que el PSC no està d’acord, intenta parilitzar-ho”*. Però el problema era dins d'IC, malgrat que la Comissió Política Nacional deixava clar que la normativa de la Federació donava autonomia als grups municipals en la distribució de responsabilitats, els membres del PCC tampoc compartien l’aplicació d’aquella normativa a Mollet.

Això va portar a la situació que l'Agrupació Local del PCC proposés al PSC l'inici de converses per arribar a un acord entre el PSC i PCC i deixant al marge el PSUC i Independents. Per nosaltres allò significava la ruptura a Mollet d'IC, per això a final de gener el Grup Municipal comunicava a l'Ajuntament que el regidor Juan Luís Gallardo havia deixat de formar part del grup d'IC i per tant per a nosaltres passava a formar part del Grup Mixt, malgrat que ell no hi estava d'acord.

Els socialistes van acordar donar resposta al PCC. Davant aquella situació, jo en nom d'IC expressava que *"la decisió del PCC trencava IC a Mollet, ja que ells tornaven a deixar al marge les opinions majoritàries"* i en segon lloc deia que teníem la intenció de pactar amb els socialistes per aconseguir un govern estable a la ciutat *"ja que un pacte amb el PCC no comportava la majoria absoluta"* necessària per governar.

Els socialistes van acceptar iniciar converses amb el PCC i fer-les extensibles al PSUC i Independents, respecte a la qual cosa jo en nom del PSUC i els independents vaig dir *"que no hi havia inconvenient de seguir parlant amb els socialistes sobre la base dels acords previs, però que no acceptàvem negociar a tres bandes"*.

En aquest sentit els socialistes van iniciar negociacions amb el PCC per un costat i per l'altre es negociava amb el PSUC i Independents. Tots els processos de negociació són difícils, sobretot si parteixes d'una situació de debilitat política com era el nostre cas.

El procés de negociació amb els socialistes era difícil, aquests havien fet la proposta d'incorporar el PCC a la Comissió de Govern de l'Ajuntament i en canvi nosaltres amb sis regidors hi teníem 2 membres. Aquella proposta, la vam qualificar d'involucionista i humiliant i per tant no acceptàvem les propostes que feien els socialistes, mentre el PCC acceptava el pacte de govern que li proposava el PSC.

Per al PCC era una bona proposta, formaven part de la Comissió de Govern de l'Ajuntament, obtenien la cinquena tinència d'alcalde i la Regidoria de Participació Ciutadana i Informació.

A mitjan febrer de 1988, al final s'arribava a un acord entre el PSC i la majoria d'IC, és a dir el PSUC i Independents. El procés s'havia perllongat durant tres mesos, havia sigut dur i fins i tot hi havien intervingut les direccions del PSC i d'IC, ja que les relacions s'havien deteriorat molt en el procés de negociació.

El 23 de febrer de 1988 se signava l'acord d'un pacte de govern a l'Ajuntament entre les forces d'esquerres. Per nosaltres signaven la Carme Coll i Xavier García i pels socialistes Montserrat Tura i Josep Ma. Garzón.

El nou cartipàs municipal quedava de la següent manera:

La Comissió de Govern estava formada per: Montserrat Tura, Josep Ma. Garzón, Ezequiel Martín i Carles Iburgüen de Toledo pels socialistes, per IC Carme Coll, Joan Anton Salom i jo mateix i pel PCC Juan Luís Gallardo.

Referent a les tinències d'alcaldia es va acordar que la primera i la quarta fossin per a la Carme Coll i per a mi mateix i la cinquena per a Juan Luís Gallardo, i la segona i la tercera per a Josep Ma. Garzón i Ezequiel Martín.

En l'organigrama municipal hi havia cinc àrees: Àrea de Serveis Personals coordinada per jo mateix, Àrea de Territori coordinada per Josep Ma. Garzón, Àrea de Règim Interior i Recursos Econòmics coordinada per Ezequiel Martín, Àrea de Seguretat Ciutadana coordinada per Carme Coll i Àrea de Relacions Ciutadanes i Política Informativa coordinada per Montserrat Tura.

S'establien 4 eixos polítics per desenvolupar el pacte en l'acció municipal: a) Mollet una ciutat activa a nivell econòmic, social i cultural, b) Defensa de l'entorn garantint la correcta utilització del territori, la salvaguarda i recuperació, c) Mollet una ciutat que vertebrés la societat i evités la marginació de determinats grups i sectors socials, d) Aconseguir una institució de govern local més participativa i arrelada i reforçada pel teixit social de la població.

Després del pacte municipal entre els socialistes i IC, es va obrir una nova etapa de relacions entre l'esquerra, en alguns moments difícils, però es va mantenir l'estabilitat en general i això va permetre avançar en la gestió municipal sobretot en una època de canvis urbanístics, i tot això era possible sobre la base de certa estabilitat, això no volia dir que sempre tinguéssim coincidències amb els temes que es portaven a Ple o en la pròpia Comissió de Govern. Per aquesta situació la gent de CIU no entenia aquella relació. Ells tenien una concepció diferent sobre com entendre les relacions polítiques en un pacte de govern, ja que nosaltres vam defensar el dret a la discrepància i votar en algun moment diferent amb els socialistes si abans no ens havíem posat d'acord, però malgrat això es van fer coses importants per a la ciutat.

Als set mesos d'haver-se fet el pacte d'esquerres a l'Ajuntament, IC duia a terme una reestructuració interna important. Xavier Alós, el regidor d'Ensenyament, passava a portar l'Àrea de Serveis Personals que fins aleshores havia portat jo, que passava a dur l'Àrea de Seguretat Ciutadana a més de ser el primer tinent d'alcalde, mentre que la Carme Coll seguia sent la portaveu del grup d'IC i passava a ocupar la Regidoria de Sanitat i Benestar Social.

També els canvis afectaven a l'organització interna d'IC, la Carme Coll passava a ser la presidenta Local d'IC amb la idea d'enfortir el paper d'ella des de fora de l'Ajuntament i amb uns objectius concrets de treball per mobilitzar la ciutadania a l'entorn de la gratuïtat de l'Autopista A-17, la reivindicació que Mollet tingués un accés directe a la Universitat Autònoma de Barcelona, la sol·licitud d'acabament de les escoles de Sant Vicenç i de Plana Lladó i la construcció d'un nou institut, tots aquests projectes pretenien canviar Mollet a partir de la mobilització de la ciutadania, nosaltres dèiem “*sense mobilització no hi ha democràcia*”.

Dintre d'aquests canvis i objectius, IC feia una valoració dels set mesos de gestió del govern d'esquerres del PSC, IC i PCC. Per a nosaltres havien estat un període d'adaptació perquè havíem hagut de treballar amb persones per a nosaltres desconegudes en el terreny del treball municipal i això havia comportat dificultats en la forma d'exercir la gestió municipal, diferent a com nosaltres volíem.

5. Mollet, RENFE i les infraestructures

Un dels problemes que avui encara no està solucionat és el soterrament de la línia fèrria Barcelona-Puigcerdà pel seu pas per Mollet, aquest ha estat un tema que ha preocupat molt l'Ajuntament i els diferents responsables polítics per l'impacte que té sobre la ciutat.

A final de 1987 a proposta del regidor d'Urbanisme Josep Mª Garzón el Ple municipal aprovava demanar a RENFE solucions per soterrar la línia fèrria Barcelona-Puigcerdà pel seu pas per Mollet. RENFE a través del seu president Julián García Valverde va comunicar a l'Ajuntament que no tenien diners per soterrar la línia. Actualment en la proposta de revisió del Pla general de nou es fa la proposta de soterrament de la línia al seu pas per Mollet, i esperem que en els propers anys pugui ser una realitat, després de tants anys de reivindicació institucional.

RENFE ha estat poc sensible a les propostes municipals, sobretot a aquelles propostes que tenen una calada important, cal recordar que l'Ajuntament en diferents legislatures municipals ha demanat que la línia de tren Papiol-Mollet comptabilitzés el transport de mercaderies i de passatgers i tingués una parada a l'estació de Cerdanyola per facilitar l'accés a la Universitat Autònoma de Bellaterra d'un elevat nombre d'estudiants universitaris del Vallès Oriental i de Mollet, potenciant a la vegada l'ús del transport públic.

A l'any 1988 com a responsable de l'Àrea vaig presentar una proposta al Ple municipal, perquè el tren Papiol-Mollet fos de mercaderies i de passatgers, d'aquesta manera tornàvem a iniciar un procés de sensibilització social i institucional buscant també el pronunciament d'altres ajuntaments per fer pressió a RENFE.

Els responsables de RENFE a Madrid van plantejar que l'única alternativa per anar a Bellaterra era anar a Barcelona i agafar els ferrocarrils catalans, o no en tenien ni idea o eren molt conscients que una proposta com aquella no era assumible per RENFE.

Diferents regidors de la comarca vàrem tenir una reunió amb el director general de Transports de la Generalitat de Catalunya, on li vam explicar la nostra reivindicació, ens va expressar el seu suport plantejant-nos que parlaria amb Madrid i a la vegada ens manifestava la seva proposta que els trens de rodalies fossin traspassats a la Generalitat per a la seva gestió i el Govern Central gestionés els de llarg recorregut.

Si difícil era que es duqués a terme el que li estàvem plantejant, que la línia Papiol-Mollet fos de passatgers, m'imagino que era molt més difícil gestionar per part de la Generalitat de Catalunya els trens de rodalies.

Ell s'havia compromès a donar-nos una resposta immediata, ja que tenia una reunió a Madrid, als pocs dies van tornar a parlar i efectivament els responsables de Madrid no tenien cap voluntat de solució.

Malgrat això com a Ajuntament hem seguit aprovant mocions en els plens municipals, de maig de 1996 i gener de 2000, per fer realitat els objectius municipals. També diferents municipis, entre els quals hi havia Mollet, havien presentat una proposta força coherent i elaborada al Ministeri de Foment amb l'objectiu de convertir la línia Papiol-Mollet en un eix important de passatgers amb connexió amb el Vallès Occidental i el Baix Llobregat.

Inicialment semblava que RENFE confirmava que la línia seria de passatgers, però amb posterioritat els ajuntaments en una reunió feta a Madrid amb el secretari d'estat d'Infraestructures no van tenir els resultats que s'esperaven.

En tot cas, cal dir que respecte a aquelles propostes que han de millorar els nostres municipis i la qualitat de vida dels nostres ciutadans, però que la solució depèn d'altres institucions superiors a la local, els processos són complexos i difícils i per tant els processos són llargs i no sabem si s'aconseguirà allò que l'Administració local es proposa en benefici de la seva ciutadania.

Però el deure institucional fa que s'hagi de seguir insistint per aconseguir els objectius plantejats, ja que les nostres reivindicacions com a institucions locals són justes.

6. L'agermanament amb Cinco Pinos

Rivolí va ser la primera ciutat amb què ens vam agermanar i calia seguir treballant amb l'agermanament amb altres ciutats, el juliol de 1988 l'Ajuntament iniciava el procés d'agermanament amb la ciutat de Cinco Pinos de Nicaragua formulada pel director general d'Assumptes Municipals i Regionals (DAMUR) depenent del Ministeri de Presidència nicaragüenc.

L'agermanament amb Cinco Pinos tenia unes característiques diferents a l'agermanament amb Rivolí, mentre aquest últim era més d'intercanvi cultural, social i ins-

titucional de dues ciutats europees amb un benestar social i econòmic, amb Cinco Pinos era més de solidaritat, de suport, d'ajuda a construir un poble, per aconseguir, si més no, les necessitats bàsiques, per seguir somiant en una vida millor que la que els va deixar el dictador Somoza. La Revolució Sandinista a Nicaragua va crear una nova esperança per a molta gent: que el món encara era possible canviar-lo. Calia ajudar-los perquè l'imperialisme nord-americà no acabés amb aquella experiència d'alliberament nacional.

L'Ajuntament el maig de 1989 aprovava un conveni d'agermanament entre els dos municipis amb la presència de l'alcalde de Cinco Pinos, Henri Maradiaga, que va aprofitar aquells dies per tenir contactes amb altres poblacions de la comarca. Cinco Pinos era un poble muntanyós fronterer amb Hondures de 59 Km² amb 7.500 habitants que vivien del cultiu.

Entenem aquell conveni com l'instrument que facilitava la cooperació, el coneixement i la comprensió dels problemes que afecten a les dues comunitats i en concret a la nicaragüenca.

En el cas de Mollet col·laboraríem en la materialització de projectes en funció de les necessitats que tingués Cinco Pinos. Durant l'any 1989 es va finançar la construcció d'un col·legi de secundària amb un cost de 10.000 dòlars.

Aquest agermanament també ha estat assumit per la ciutadania molletana, el seu valor és l'ajuda solidària amb Cinco Pinos. El paper d'Henry Maradiaga, alcalde de Cinco Pinos, una persona oberta, comunicativa i il·lusionada, també ha fet molt a favor de la causa solidària. Cal dir també que l'associació Cinco Pinos Poble Germà conjuntament amb l'Ajuntament ha fet possible aquesta major participació de la ciutadania i les entitats amb aquest poble de Nicaragua que està emplaçat al nord de Chinandega regió i a 300 Km de la capital, Managua.

L'associació Cinco Pinos Poble Germà naixia amb l'objectiu de dinamitzar la societat molletana a favor de la solidaritat amb Cinco Pinos i d'aconseguir que l'agermanament no fos exclusivament institucional sinó de tota la ciutat, és a dir que calia una organització de base forta, perquè l'agermanament tingués més sentit.

A final de 1998 l'huracà Mitch va assotar Nicaragua i sobretot la zona de Cinco Pinos deixant al seu pas molta misèria i destrucció. Davant d'aquells fets la nostra ciutat es va mobilitzar solidàriament amb Cinco Pinos, encapçalada per

L'Ajuntament i l'associació hi van participar associacions de veïns, centres educatius, comitès d'empreses i un gran nombre de persones a títol individual.

El Mitch havia fet molt mal però la ciutat de Mollet va demostrar que l'agermanament era una cosa de tothom i que en els moments de dificultat dels nostres germans nicaragüencs la ciutat es mobilitzava per ajudar-los.

A la primavera de 1999 es va iniciar a Mollet una campanya "*Reconstruïm Cinco Pinos*" amb l'objectiu de recollir fons per avançar en la reconstrucció del poble nicaragüenc. Es van organitzar activitats esportives, culturals, sopars solidaris... i tothom tenia el mateix objectiu, ajudar a reconstruir el poble germà.

A final de setembre de 2000 l'alcalde, Henry Maradiaga tornava a visitar la nostra ciutat, en aquest cas venia a acomiadar-se com a alcalde, ja que a principi de novembre d'aquell mateix any hi havien eleccions municipals al seu país i la legislació nicaragüenca obliga els alcaldes a limitar els seus mandats i aquest era el seu cas.

Però malgrat tot Henry Maradiaga era l'ambaixador de Nicaragua a Mollet i a la nostra comarca perquè a part d'acomiadar-se de nosaltres també venia a presentar diferents projectes a diferents ajuntaments i al Consell Comarcal amb la finalitat d'establir diferents programes de cooperació entre les comarques de Chinandega del Nord i el Vallès Oriental, sobretot perquè hi havia dos processos d'agermanament entre Sant Fost de Campcentelles amb Somotillo i Parets del Vallès amb Francisco del Norte.

Les eleccions municipals realitzades a principi de novembre a Cinco Pinos donaven guanyador el candidat del Partit Lliberal Constitucionalista de tendència conservadora. Indubtablement això no ens va agradar gens, ja que nosaltres mostràvem les nostres simpaties pels sandinistes, però la democràcia comporta també acceptar els resultats amb esportivitat, a més l'agermanament era amb la institució municipal i el seu poble. En aquest sentit l'Oriol Fort, regidor de Pau i Solidaritat, va deixar clar que "*Mollet continuarà col·laborant i ajudant a Cinco Pinos*".

Però el cert és que es va crear un cert recels entre les parts, ja que com deia, el govern municipal de Mollet tenia simpaties pel Front Sandinista (FSLN) i per Henry Maradiaga. Aquesta sensació, també la va tenir el nou alcalde, Jimmy Lainez, quan va venir a visitar la nostra ciutat a l'octubre de 2002, en una entrevista al diari Contrapunt deia: "*vaig tenir el pressentiment que l'agermanament no*

continuarà però la visita que vam tenir per part d'un representant del seu Ajuntament va fer desaparèixer aquelles sensacions”.

L'objectiu de la seva visita a la ciutat de Mollet era conèixer-la i mantenir diverses reunions de treball amb l'Ajuntament i amb l'entitat Cinco Pinos Poble Germà i la parròquia Sant Vicenç a més d'assistir a les primeres Jornades de Cooperació Chinandega Nord i el Vallès Oriental.

A l'any 2002 els objectius de treball per revitalitzar l'ajuda a Cinco Pinos continuaven, en aquest cas eren: l'ensenyament i el servei bàsic de subministrament d'aigua a través de la seva millora i la reconstrucció d'escoles i pous.

Els agermanaments no sols són de caire institucional, sinó també són de relació de ciutadania, a part de l'entitat Cinco Pinos Poble Germà que ha jugat un paper important en el treball solidari també des de la Parròquia van participar en un camp de treball a Cinco Pinos organitzat pel grup parroquial de la població nicaragüenca.

Aquest treball solidari per a Cinco Pinos ha fet que també hagin anat apareixent altres entitats solidàries que treballen en altres zones del món com el Camerún, és una mostra de conscienciació, malgrat que els homes i les dones del món occidental tenim problemes, els éssers humans del tercer i quart món estan molt pitjor que nosaltres, i per això més enllà de les organitzacions governamentals, la mobilització de la ciutadania a favor d'ajudar i solidaritzar-se és una mostra de la idea que un altre món és possible.

7. La vaga general del 14-D convocada per CCOO i UGT

Els sindicats convocaven una vaga general pel 14 de desembre de 1988 contra la política econòmica i social del govern socialista. Aquest era un tema que no podia deixar indiferent a ningú i menys a les institucions i calia que prenguéssim posició davant aquell esdeveniment sindical i social.

El Grup Municipal d'IC va presentar una moció al Ple municipal de suport a la vaga general de 24 hores convocada per CCOO i UGT, nosaltres pensàvem que els sindicats havien demostrat una plena voluntat de diàleg i negociació, sobretot perquè la conjuntura econòmica era bona i era del tot justa l'exigència per part dels sindicats de l'establiment de prioritats socials.

Els sindicats en les taules de negociació havien plantejat la necessitat de crear ocupació tant al govern com als empresaris. En canvi la resposta del govern no havia estat sensible a les reivindicacions dels treballadors i treballadores.

El debat municipal reflectia la posició dels partits davant la vaga general en l'àmbit nacional, mentre Montserrat Tura en nom del Grup Municipal socialista expressava que la vaga constituïa un fet d'especial gravetat que portava al país a una situació de desconcert i conflictivitat que no es corresponia en absolut amb la situació política que es vivia en els darrers anys.

Per Montserrat Tura era una convocatòria injustificable, inoportuna i desmesurada. Juan Luís Gallardo del PCC expressava la seva solidaritat amb la moció que havíem presentat i feia una crida a secundar la vaga.

Ferran Jiménez en nom d'IC criticava l'alcaldesa per la seva intervenció contra la vaga i criticava el Govern central d'introduir la por i la incertesa en els ciutadans. Tant el PP com CIU van expressar que havia faltat diàleg entre el govern i els sindicats i Josep Palenzuela del PP deia estar parcialment d'acord amb els sindicats en les seves reivindicacions, però no amb la convocatòria de vaga pel cost elevadíssim que tindria per al país. La moció no es va aprovar.

Jo com a membre del Grup Municipal d'IC estava d'acord amb la vaga general, i un dels meus problemes és que era el responsable de Seguretat Ciutadana de l'Ajuntament, en el debat jo vaig demanar la paraula manifestant que a pesar d'estar d'acord amb la vaga, també havia de garantir la seguretat de la ciutadania i que si hi havia crítiques per la meva actuació en el cas que hi hagués negligència fossin a partir del 15 de desembre, però no abans com algú havia insinuat en el transcurs del debat.

En els dies propers a la vaga, jo em vaig assabentar que l'Alcaldia estava donant instruccions a la Policia Municipal sobre la seva actuació, cosa que em va molestar ja que era una mostra de desconfiança respecte de la meva responsabilitat.

Em vaig posar en contacte amb l'alcaldesa i li vaig expressar el meu malestar ja que jo enhavia de aquesta era la meva responsabilitat i tal com havia expressat en el Ple ella em podia destituir si hi havia actuacions que no fossin ajustades a la meva responsabilitat, també li vaig dir que si continuava donant instruccions jo dimitiria del càrrec.

La Montserrat Tura va tenir clar que jo assumiria amb totes les conseqüències la meua responsabilitat, al final jo vaig assumir la direcció de la Policia Municipal. Cal dir que aquell 14 de desembre de 1988 no va haver-hi incidents importants a la nostra ciutat, i es va poder mantenir el pacte, ja que si les coses haguessin anat malament s'hauria creat una crisi important al si de l'equip de govern, sobretot per les posicions que cada grup mantenia respecte a aquella vaga.

8. Gallecs, un territori en discòrdia (2a part)

El debat sobre Gallecs sempre estava present, però segurament no amb la intensitat respecte al debat produït quan es va discutir el Pla general d'urbanisme. Gallecs continuava sent un tema no resolt i les temptacions d'urbanitzar-lo sempre eren presents i avui dia encara ho és.

Las alcaldesses de Mollet i Paret i els alcaldes de Lliçà d'Avall, Polinyà, Palau de Plegamans, Santa Perpètua de Mogoda i Montcada i Reixac van mantenir una reunió per demanar a la Generalitat de Catalunya la seva inclusió al Pla d'espais d'interès natural (PEIN) com a mesura de protecció i preservació de l'espai de Gallecs. La Generalitat de Catalunya no va acceptar incloure Gallecs dins del Pla d'espais d'interès natural.

La proposta d'incorporar Gallecs al PEIN va tenir el suport de l'Associació Ecologista del Vallès, el seu representant Antoni Sánchez va donar suport a la iniciativa dels alcaldes.

Mentre els alcaldes/alcaldesses feien aquesta proposta, un any i mig després la polèmica va tornar a sorgir amb força. El president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, en el debat de política general l'any 1990 celebrat en el Parlament de Catalunya va afirmar que l'empresa General Elèctric Company (Gec) Alsthom s'instal·laria a la zona de Gallecs entre Mollet i Santa Perpètua de Mogoda situada al nord de la B-30, propietat pública de l'Institut Català del Sol.

L'alcaldessa Montserrat Tura va criticar aquelles afirmacions queixant-se del fet que *“les converses i negociacions es duguin a esquenes de l'Ajuntament que és el legítim representant de la ciutat de Mollet”*.

En funció de la posició manifestada pel president, Jordi Pujol, l'Ajuntament va realitzar un Ple per manifestar, en primer lloc la nostra preocupació perquè una instal·lació d'aquelles dimensions s'havia portat a esquenes de l'Ajuntament.

En segon lloc vam dir que era l'Ajuntament de Mollet qui havia de decidir el futur de Gallecs i reiteràvem la necessitat de fer un Pla per a la protecció i la recuperació de Gallecs amb l'objectiu de mantenir Gallecs verd i iniciàvem la tramitació per canviar la qualificació urbanística de sòl urbanitzable no programat a sòl no urbanitzable de protecció especial.

Aquesta proposta va tenir el suport dels grups municipals del PSC-PSOE i IC, mentre que CIU s'abstenia.

A part del fet que s'instal·lava la Gec Alsthom entre Santa Perpètua de Mogoda i Mollet, va sortir a la palestra la proposta de la Federació de Comerciants que s'instal·lés en els terrenys de Gallecs la Fira de Barcelona, ja que aquells terrenys eren una bona alternativa per acollir la Fira.

La proposta de la Federació de Comerciants venia al cas, perquè la Fira de Barcelona s'havia quedat petita per al volum de salons i exposicions. Fins aquells moments dues ciutats pugnaven per acollir la seva ampliació.

La Federació de Comerciants veia el projecte com un efecte dinamitzador, sobretot per a la petita indústria, el comerç i el sector de serveis. Aquelles declaracions de la Federació van tenir resposta tant per IC com pel grup ecologista Cànem defensant Gallecs com a espai verd i agrícola i la creació d'un parc natural.

Amb la majoria absoluta, els socialistes a principi de 1993 van iniciar una campanya ciutadana denominada Gallecs temps de diàleg amb l'objectiu d'aconseguir que Gallecs fos definitivament, un espai rural, natural i d'oci. Van repartir una postal per tal que els ciutadans que ho desitgessin poguessin enviar-la als consellers de Política Territorial, d'Agricultura i de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, amb la petició d'incloure els terrenys de Gallecs dins del Pla d'interès natural i la Generalitat acceptés la proposta municipal de canviar la requalificació d'aquell terreny en sòl no urbanitzable.

Per als socialistes era fonamental el diàleg entre institucions per tal d'aconseguir que Gallecs esdevingués un parc natural ja que era un desig de la ciutadania.

Jo crec que la proposta era bona, la ciutadania participava enviant les postals i l'Ajuntament ofería un diàleg per trobar una sortida, sols hi havia un problema, el PSC estava disposat a oferir la reserva d'una part reduïda de Gallecs a l'entorn de l'A-7 per a activitats de centralitat econòmica, empresarial i de serveis, no contaminants sempre que la Generalitat garantís definitivament que la resta del territori fos un espai rural, natural i de lleure.

Davant aquella posició nosaltres conjuntament amb altres partits com ERC i altres col·lectius estàvem a favor de convertir Gallecs en parc natural i en funció dels diversos posicionaments demanàvem un referèndum sobre Gallecs.

En aquest sentit la Carme Coll havia sol·licitat al Grup Municipal Socialista que s'iniciés un gran debat ciutadà per resoldre el tema de Gallecs. Paral·lelament es creava la Taula per al referèndum a Gallecs formada per IC, ERC, Partit Humanista, CCOO, UGT, Cànem i altres entitats.

La Taula pro Referèndum iniciava una campanya "*Salvem Gallecs*" que consistia en una recollida de signatures per a demanar el referèndum per tal que la ciutadania molletana decidís quin hauria de ser el futur d'aquell territori.

En poc temps van recollir dues mil signatures perquè a Gallecs no es construís res. La posició d'IC en aquest tema era clara, volfem i volem avui dia que Gallecs sigui un pulmó verd del Vallès i que sigui un parc natural i agrícola.

Davant aquella campanya, l'alcaldesa Montserrat Tura va enviar una carta a les entitats de la ciutat per explicar-los quina era la posició del seu govern sobre el futur de Gallecs en els últims anys.

Reiterava la posició del seu grup d'utilitzar com a base per a la negociació la construcció d'una reduïda parcel·la de terreny a Gallecs d'empreses no contaminants, la finalitat de l'equip de govern era que Gallecs es convertís en un parc natural.

Mentre uns i altres a Mollet ens anàvem discutint, des de posicions legítimes on cada part mantenia els seus arguments, la Generalitat de Catalunya a través de l'Institut Català del Sòl (INCASOL) que era el propietari dels terrenys mantenia una actitud bel·ligerant negant-se a qualsevol modificació com era la incorporació de Gallecs al PEIN, fet que havia demanat l'Ajuntament.

9. Les transformacions urbanístiques de la ciutat

L'anterior equip de govern format pel PSUC i CIU havíem comprat ITISA (l'antiga fàbrica de Can Mulà), ara el nou govern d'esquerres portava al Ple municipal l'aprovació d'un Pla especial d'espais lliures públics i equipaments comunitaris.

Promoció del Sòl Municipal de Mollet (Promosol), que s'havia creat a l'any 1987 amb capital exclusivament municipal amb la finalitat de gestionar i explotar el patrimoni municipal del sòl, es feia càrrec de la gestió i la promoció dels terrenys d'ITISA amb l'objectiu d'elaborar un projecte d'urbanització de l'illa i l'elaboració del nou mercat municipal. Aquell projecte va suposar la creació d'un nou centre urbà que ha donat a l'entrada sud de la ciutat una nova imatge.

Els partits PSC-PSOE, IC i CIU vam fer en aquell moment una valoració molt positiva. L'alcaldesa Montserrat Tura creia que el projecte era molt important *“el pla pretén fer compatible la creació d'un nou mercat municipal amb espais residencials, administratius i zones d'ús públic”*, la Carme Coll com a portaveu del grup municipal d'IC manifestava que *“Mollet ha d'adquirir una certa capitalitat de subcomarca i el sector terciari hi ha de tenir un pes econòmic fonamental”* i Àngel Cuní indicava que *“l'illa de Can Mulà representa un nou centre que li dona la perspectiva de futur d'una gran ciutat”*. El regidor del PCC Juan Luís Gallardo es va abstenir en la votació.

Un altre projecte de transformació de la ciutat va ser l'eix cívic Jaume I, la proposta era fer de Jaume I un nou paisatge urbà, basat principalment en la vegetació i complementat en els elements d'il·luminació i d'altres peces de mobiliari urbà, reforma de voreres i donar especial importància al transport públic i l'aparcament.

En definitiva el que es pretenia era potenciar l'activitat econòmica sobretot la comercial, crear nous espais de passeig i de lleure i protegir i millorar el medi ambient.

L'alcaldesa Montserrat Tura en la seva presentació del punt davant del Ple va plantejar que la proposta era aconseguir un acord entre els diferents partits que configuraven la Corporació municipal, per anar a la Generalitat per a negociar part de la inversió que calia fer un cop acabada la nova N-152 i que Jaume I havia de ser una via de comunicació entre els diferents barris.

Per en Ferran Jiménez d'IC, el projecte era un tema important i per tant donava suport a la proposta però era convenient que fos discutida amb els veïns de Jaume I.

L'Àngel Cuní va demanar deixar el punt sobre la taula ja que no s'havia consultat amb els veïns. Malgrat tot CIU estava d'acord en la doble circulació de vehicles, en la construcció de voreres de gran amplada, però discrepava en la resta de temes i per això es va abstenir en aquest punt.

En aquest període també es va dur a terme la urbanització de l'illa de vianants del Centre que va comportar certa polèmica amb els comerciants de la zona Centre. En Joan Ros, comerciant del carrer Barcelona, va manifestar que per ell el problema estava en el fet que *“des d'un principi s'havia dissenyat el projecte com a zona per a vianants i no com a zona comercial que és el que realment és”*, en canvi Josep Mª Garzón, regidor d'Urbanisme, creia que fonamentalment amb la construcció de la zona per a vianants es pretenia *“potenciar el comerç de la zona centre i crear una zona d'oci i de passeig per a la població en general”*.

Malgrat aquest debat, tothom reivindicava la idea d'una illa per a vianants. Josep Mª Garzón del PSC-PSOE reivindicava pel seu partit el fet que *“el PSC-PSOE va iniciar converses amb els comerciants del carrer Barcelona i Caietà Ventalló perquè presentessin una idea a l'Ajuntament”*. Ferran Jiménez d'IC va dir que *“el personalment va portar les converses amb els comerciants abans que el nostre mandat finalitzés a l'anterior legislatura”*, i per acabar Joan Ros va dir que *“en contra del que diguin els polítics la idea va partir dels comerciants del carrer Barcelona. Després com sol passar, es posen ells les medalles”*.

Sigui com sigui la qüestió és que l'Ajuntament va invertir per fer una illa de vianants per potenciar el comerç i el passeig de la població en una zona prou impor-

tant de la nostra ciutat, i avui dia podem dir que els objectius pels quals es va realitzar aquella important obra conjuntament amb la remodelació de la plaça Prat de la Riba s'han complert satisfactòriament.

També es van urbanitzar carrers com Can Mollet, Sant Roc, es va fer la urbanització de places com Amical Mathausen, Blanchard i Padrón, la urbanització del Parc Lluís Companys i la reordenació i urbanització de la Rambla de Mollet com un espai central que Mollet necessitava des d'un punt de vista social i urbanístic.

10. El conflicte de l'adjudicació del Servei Municipal de recollida d'escombraries

L'Ajuntament havia aprovat la normativa per la qual s'havien de regir les empreses per presentar-se a l'adjudicació de la concessió de la recollida d'escombraries.

El 15 de gener de 1991 es va procedir a l'obertura de les pliques presentades per les empreses. S'havien presentat tres empreses: Francisco Sánchez Martínez SA, Fomento de Obras y Construcciones SA (FOCSA) i Contractes Municipals SA (COMUSA).

La proposta que es portava al Ple municipal era l'adjudicació a FOCSA amb un pressupost de 147.892.898 milions de pessetes i la duració de la concessió era de vuit anys.

La Sala de Plens era plena de treballadors de COMUSA que van assistir-hi per saber quin era el seu futur, si continuarien amb COMUSA o passarien a FOCSA i ja corrien els rumors que si passaven a FOCSA molts es quedarien al carrer.

L'alcaldesa Montserrat Tura va argumentar en la presentació del punt a debatre, que la proposta que es presentava a l'aprovació plantejava un sistema de recollida d'escombraries nou a l'Estat espanyol, que tenia un menor impacte ambiental i era molt positiu des del punt de vista de la salubritat pública, i es basava en la utilització d'uns contenidors hermètics que no necessitaven transvasament amb la qual cosa s'eliminava la meitat de la contaminació bacteriana produïda per aquella via.

Però com en tots els debats importants, les posicions ja estan establertes abans d'anar al Ple, ja que en les comissions informatives que és on es debaten prèviament

els punts, tothom ja pren posició a l'espera que en el marc del grup municipal corresponent ratifiqui la posició establerta en la comissió informativa.

Per això a la proposta presentada es proposaven dues esmenes a la totalitat: una presentada per Valeriano Monton i una altra presentada per mi mateix, ja que segons el Reglament de funcionament de les Corporacions locals, no podia fer-ho un partit polític com a tal, ja que com a grup érem presents a la comissió informativa i no s'havia presentat cap vot particular respecte al tema en qüestió i per això havíem de fer-ho a títol individual.

Les dues esmenes adjudicaven la gestió del Servei Municipal de recollida d'escombraries a COMUSA. IC plantejava que l'oferta de COMUSA era molt millor que la presentada per FOCSA i que si bé FOCSA presentava un valor econòmic total inferior que el que presentava COMUSA, entenem que la proposta de neteja viària era sensiblement inferior, tant en nombre de personal, com en mitjans tècnics i de maquinaria respecte a la proposta de COMUSA.

Entenem que aquella reducció comportaria un servei de neteja viària insuficient i referent a la recollida de residus sòlids urbans la proposta de FOCSA establí un volum màxim de recollida de 16.000 tones/any i creiem que aquell volum màxim no garantia la suficient prestació del servei, perquè en breu termini s'ultrapassaria aquell volum, cosa que implicaria la revisió a l'alça de la concessió.

El debat va ser llarg, les posicions estaven confrontades, els socialistes consideraven que la millor oferta era la de FOCSA i segons IC i CIU era la de COMUSA. Al final del debat l'alcalde expressava que el debat produït era lògic, ja que el tema era difícil.

Ella va proposar deixar desert el concurs si no s'acceptava la proposta de FOCSA. Tant IC com CIU no hi estàvem d'acord i es va passar a votació l'esmena meua, ja que en Valeriano Monton va retirar la seva. La votació va donar 12 vots a favor que la gestió la portés COMUSA i 9 en contra.

A principi de juliol de 1992 l'equip de govern socialista presentava al Ple una proposta perquè l'Ajuntament es presentés en un recurs contenciós administratiu contra l'acord d'haver adjudicat la concessió dels serveis municipals de recollida d'escombraries a COMUSA.

El contenciós administratiu havia estat interposat per l'alcaldesa Montserrat Tura, els regidors Josep Mª Garzon, Carles Pascual de Ibarqüen, Diego Cabrera i Ezequiel Martín.

La proposta de l'Equip de Govern era designar el lletrat Pere Maria Comas perquè assumís l'assistència de la Corporació. L'Alfècia Monte de CIU va presentar una esmena que era canviar de lletrat, la seva proposta era Manuel José Silva. Aquesta proposta va ser aprovada amb els vots de CIU i IC, això va ser possible perquè els regidors que havien presentat el recurs no podien votar per ser part implicada.

Per als socialistes el recurs havia estat interposat a causa d'una contractació irregular que es referia al fet que hi havia hagut una comissió de tècnics que van fer una proposta i el Ple municipal va decidir acceptar una opció diferent a la proposada pels tècnics i que les condicions de la concessió que havia establert el Ple van ser oblidades pel mateix Ple.

Els socialistes manifestaven que la seva posició no era contra COMUSA, sinó que pretenien dilucidar si una decisió democràticament determinada per un Ple era correcta o no, per als interessos de la ciutat.

Per a l'oposició, CIU i IC, era una situació rocambolesca i esquizofrènica, ja que si s'arribava a anul·lar la concessió suposaria un enrenou per la inversió feta i s'hauria de pagar una suma important de diners per indemnitzar l'empresa COMUSA. Per a CIU el que calia era retirar el recurs.

Els regidors d'IC defensàvem el valor democràtic de la presa de decisió objecte del recurs i dèiem que es va fer pels interessos públics de la ciutat. També crèiem que si s'arribava a anul·lar la concessió, suposaria indemnitzar l'empresa.

Iniciàvem així el contenciós, en què els regidors i regidores de CIU i IC esperàvem que l'equip de govern que havia interposat el recurs no tingués èxit. A mitjan 1994 la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya desestimava el recurs presentat pel Grup Municipal Socialista, ja que la Sala Contenciosa Administrativa considerava que el Ple de l'Ajuntament tenia la facultat d'adjudicar els serveis a l'empresa concessionària que fos convenientment ajustada sempre als principis generals del dret.

El Grup Socialista va treure una nota pública decidint acatar plenament la sentència i per tant decidia no presentar recurs.

11. L'Ajuntament pel dret a l'autodeterminació

El Parlament de Catalunya havia aprovat una resolució sobre el dret a l'autodeterminació. El Grup Municipal de CIU presentava una moció el 15 de febrer de 1990 per adherir-se a la resolució aprovada pel Parlament de Catalunya.

A més de la moció presentada per CIU se'n presentaven dues més: una d'IC i una altra del PSC. Referent a la d'IC, dèiem que si bé els acords eren els mateixos que en la presentada per CIU que eren donar suport a la resolució aprovada pel Parlament de Catalunya, en canvi la introducció d'explicació de motius era diferent.

La moció d'IC explicava que Catalunya formava part d'una realitat nacional diferenciada en el conjunt de l'Estat espanyol, i manifestàvem l'acatament al marc institucional vigent, resultat del procés de la transició política, però això per a nosaltres no significava la renúncia del poble català al dret a l'autodeterminació i en conseqüència entenem que en el moment que es cregués convenient es podria incrementar les quotes d'autogovern fins allà on es considerés convenient i adequar la regulació dels drets nacionals a les circumstàncies de cada moment històric.

En aquests temes de política general tothom manté la posició dels seus respectius partits i per tant tothom va mantenir les seves posicions. El debat que es plantejava era que Catalunya i les nacionalitats històriques continuaven sent un problema històric d'una Espanya que tenia i té avui dia una realitat plural i que el marc constitucional no l'havia resolt.

Els socialistes en aquest debat consideraven que no es podia votar a favor de la resolució adoptada pel Parlament de Catalunya a causa de la paraula autodeterminació en funció del marc constitucional vigent. Per ells la paraula autodeterminació estava vinculada a la construcció d'un nou Estat, per tant estava vinculada a la independència de Catalunya.

A la vegada entenien que la seva proposta d'Estat Federal garantia el ple autogovern sense necessitat prèvia de modificació de l'Estatut i de la Constitució.

CIU va acceptar la nostra proposta de motius presentada a la nostra moció i per això vam retirar-la. La moció de CIU va ser aprovada amb els vots de CIU i IC, votaven en contra PP i tres regidors socialistes i en canvi la resta del Grup Municipal socialista s'abstenia.

La moció presentada pel PSC-PSOE demanava un major desenvolupament de l'autogovern català, va comptar amb els vots del grup socialista i de CIU, tres membres del grup socialista es van abstenir i IC votava en contra perquè creïem que era una moció que ja s'havia presentat tant per CIU com per IC, segurament era així, però vist amb el temps, el més important era i és com sumar esforços per avançar perquè Catalunya tingui majors quotes d'autogovern i que els catalans i catalanes puguem decidir el nostre futur.

Avui dia els partits polítics catalans excepte el PP, estem defensant la modificació de l'Estatut, indubtablement el més important és que si hem arribat a la reflexió que cal modificar l'Estatut tots plegats, cal sumar perquè els partits d'àmbit estatal entenguin els canvis que volem per a Catalunya, sinó tornarem allà on estaven i perquè això sigui possible, cal també que el Govern espanyol estigui integrat per forces polítiques sensibles a la realitat plurinacional de l'Estat espanyol.

12. Final de la tercera legislatura municipal

S'acabava la tercera legislatura municipal, les relacions entre el PSC-PSOE i IC no eren bones, el pacte havia tingut moments de molta dificultat, en paraules de l'alcaldessa Montserrat Tura *"el pacte de govern no ha estat gens meravellós"*.

Segurament era lògic, les dues forces de esquerres lluitaven per aconseguir l'Alcaldia, la dreta del PP i el centre dreta nacionalista de CIU no tenien força suficient, la ciutat de Mollet sociològicament ha sigut sempre d'esquerres i per això la lluita entre les dues formacions polítiques, cap de les dues forces polítiques volia ser xuclada per l'altra.

Es van viure moments de tensió política fonamentalment a l'entorn de l'aprovació dels pressupostos de 1989, el 23 de març de 1989 va haver-hi una reunió entre PSC-PSOE i IC. Per part dels socialistes hi havia Montserrat Tura, Ezequiel Martín i Josep Garzón i per part d'IC Xavier Alòs i jo mateix; el debat va ser tens, IC volíem més diners per a les nostres regidories, consideràvem que no estaven ben dotades i en canvi els socialistes consideraven que sí.

A les tres de la tarda en Xavier Alòs i jo mateix abandonàvem la reunió deixant clar, que si no teníem una satisfacció econòmica per a les nostres regidories no votaríem el pressupost.

Dues hores després vaig tenir una trucada d'en Josep Garzón per acostar posicions, al final ens vam posar d'acord encara que les dues parts continuaven insatisfetes. Negociar sempre és difícil, mai ningú queda content, però el més important és saber si allò que has pactat permet seguir tirant endavant, i en aquest sentit en Xavier Alòs i jo mateix consideràvem que sí que podíem seguir treballant, ell i jo segurament érem la part més negociadora d'IC pel nostre tarannà personal, però patíem bastant, perquè ens tocava barallar-nos amb els socialistes que no era gens agradable i per altre costat els nostres companys de grup consideraven que no aconseguíem tot el que era d'esperar de nosaltres.

En els pressupostos de 1991 es va a tornar a repetir una situació semblant, els sindicats van donar a l'inici del Ple un document dirigit als diferents grups municipals on es demanava que es pactessin amb el Comitè d'Empresa els punts sobre matèria de personal que passaven al Ple.

IC i PCC van demanar a l'Alcaldia un ajornament del Ple, cosa que el Grup Socialista no va acceptar, en funció d'això IC va votar en contra de tots els punts referents als pressupostos municipals i per tant no es van aprovar en aquell moment els pressupostos de 1991.

L'Ezequiel Martín en nom del Grup Socialista va criticar la nostra actitud, ja que segons ell perjudicava tota la població. La Carme Coll expressava que IC no volia bloquejar cap situació i això no significava que IC no anés a respectar els acords mantinguts en relació al pressupost de 1991. El pressupost s'acabaria aprovant el 13 de març de 1991.

Malgrat aquesta situació, es van fer coses importants per a la ciutat, a part de l'inici de les transformacions urbanístiques, es va continuar millorant l'enllumenat públic, va haver-hi reformes a diversos col·legis de Mollet, es va fer la construcció del Centre Cívic Can Pantiquet, es va iniciar el Pretaller formatiu de fusteria i es va sol·licitar al Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya la construcció d'un pont que unís el terme municipal de Mollet pel polígon industrial de Can Prat amb el terme municipal de Martorelles. En l'àmbit cultural s'havia ubicat la Biblioteca pública de la Diputació de Barcelona a Can Mulà, s'havia construït l'Escola Municipal de Música, es va reformar i ampliar el Centre Cultural de Can Gomà i s'aprovava tenir una bandera de la ciutat, en l'àmbit de l'ensenyament l'Ajuntament havia col·laborat amb la Generalitat en la construcció de dues noves escoles: CP Sant Vicenç (1a i 2a fase) i el CP Joan Abelló (1a

i 2a), s'havia cedit també a la Generalitat els terrenys situats a Plana Lladó, al costat de la pista d'atletisme, per iniciar l'edificació del tercer institut d'ensenyament secundari.

En l'àmbit esportiu s'estava construint la Pista d'atletisme, s'havia acceptat el nomenament com a ciutat Subseu Olímpica per a les competicions de tir. Era una modalitat minoritària, però malgrat això Mollet formaria part d'aquell esdeveniment tan important per al país.

S'havien potenciat els serveis socials i es creava el Servei d'Ajut Domiciliari, basat en neteja, cura de la llar, higiene personal i compra de menjar i en matèria de seguretat ciutadana es constituïa la Junta Local de Seguretat Ciutadana amb l'objectiu de coordinar i col·laborar entre els diferents cossos de seguretat i l'elaboració de plans de prevenció contra la delinqüència, es creava també la Junta Local de Protecció Civil, es potenciava l'educació viària entre els escolars.

A l'entorn del nomenament com a ciutat Subseu Olímpica es va constituir el Comitè Subseu Olímpica amb Pasqual Maragall com a president i Montserrat Tura com a vicepresidenta i s'inaugurava l'Oficina Subseu Olímpica.

Capítol V

1. Les eleccions de 1991: La primera majoria absoluta dels socialistes a Mollet

La precampanya i la campanya de les municipals d'aquell any van ser especialment dures, en definitiva hi havia molt en joc, per als socialistes el seu objectiu era no dependre d'IC per fer de nou un govern municipal; per a nosaltres era saber quins resultats tindríem i si seria possible recuperar l'Alcaldia després dels problemes que havíem tingut amb el PCC i l'estratègia que havíem dut durant aquella legislatura; per a CIU s'obria una nova etapa ja que canviaven el cap de llista, aquest cop era Alfons Collado i calia veure quins resultats tindrien amb aquell canvi.

En aquest context, IC criticava els socialistes per la seva gestió en esports, en el tema de com s'havia dut el la gestió d'ITISA, i els socialistes criticaven IC i CIU d'haver fet ben poc durant aquells 4 anys i que havíem impedit que Mollet pogués dotar-se del sistema més avançat d'Europa de recollida d'escombraries.

CIU tampoc es quedava enrere, criticava que mai un equip de govern amb tants regidors havia fet tant poc i que votar socialista o Iniciativa era votar quatre anys més d'ineficàcia.

A les eleccions municipals de 1991 es van presentar 8 candidatures: PSC, IC, CIU, PP, PCC, ERC, CDS i PCOC. El 26 de maig es va celebrar la votació i els socialistes van treure la majoria absoluta, era la primera vegada que una força política treia a Mollet la majoria absoluta. Malgrat això, cal dir, sense desmerèixer aquell resultat tan favorable del Partit Socialista, que l'abstenció va ser alta, un 49,11% i hi va haver una participació d'un 50,89%.

CANDIDATURES	VOTS	PERCENTATGE	REGIDORS/ES
PSC-PSOE	6.813	46,71%	11
CIU	3.299	22,62%	5
IC	2.893	19,83%	5
PP	547	3,75%	—

Fonts municipals

D'aquells resultats, a part de la majoria absoluta dels socialistes, es desprenia que nosaltres havíem perdut vots i passàvem a ser la tercera força política, l'augment de CIU, la pèrdua tant del regidor del PCC que havia tingut un 1,79% de vots com del regidor del Partit Popular.

Les forces polítiques iniciaven les seves valoracions polítiques. Al PSC consideraven que la majoria absoluta els comportava l'estabilitat política necessària i treballar sense tantes dificultats com hi havia hagut sense governs majoritaris. A IC fèiem una valoració negativa dels nostres resultats ja que esperàvem uns millors resultats i s'hi afegia que l'abstenció havia donat majoria absoluta als socialistes.

A CIU la seva valoració era positiva i actuarien en conseqüència en funció d'aquells resultats fent una oposició ferma constructiva per millorar Mollet. El PP manifestava que l'abstenció l'havia perjudicat.

Els nostres resultats es podien valorar de moltes maneres, però el cert és que havíem tingut des de l'inici de legislatura un conjunt de problemes que a ulls de l'electorat no sabíem fins quin punt havien incidit. En primer lloc no ens havíem desenganxat de CIU, mentre els socialistes canviaven de cap de llista a les eleccions de 1987, nosaltres seguïem pensant que res havia canviat, en segon lloc, la crisi amb el PCC feia perdre credibilitat a l'esquerra transformadora, nosaltres havíem baixat de vots i el PCC es quedava fora de l'Ajuntament i per últim per l'estratègia poc clara que havíem tingut en el sentit de ser govern i a la vegada fer d'oposició, havíem fet una campanya com si no haguéssim estat al govern, podíem estar en desacord amb temes que els socialistes havien fet, però els aspectes positius d'aquell govern tampoc els vam reivindicar. Amb aquelles eleccions municipals perdfem tota possibilitat de recuperar l'Alcaldia.

El 15 de juny de 1991, es constituïa de nou la nova Corporació. Es va procedir com sempre en aquests casos a la formació de la mesa d'edat constituïda per en Diego Cabrera en funció de president de mesa, com a regidor electe de major edat, i en Jaume Español com a regidor de menor edat, actuant com a secretari.

Després de la constitució de la Corporació municipal es procedia a l'elecció de l'Alcaldia, podia ser candidat o candidata cada una de les persones que havien encapçalat les diferents candidatures.

IC no presentava la seva candidata, ja que les urnes havien donat la majoria absoluta als socialistes, i ells tenien la responsabilitat de governar i de tenir l'Alcaldia durant aquells 4 anys.

Nosaltres amb la nova Corporació Municipal vam dir que continuaríem defensant els ideals clàssics de l'esquerra transformadora, que volia dir: la pau, la llibertat, la igualtat i la solidaritat, que s'havien de traduir en propostes concretes.

Assumíem democràticament i d'una forma decidida el paper d'oposició que ens corresponia, ja que teníem un 20% dels vots, i demanàvem respecte al pluralisme polític tenint instruments i mecanismes per poder dur a terme la tasca d'oposició.

La Carme Coll en la seva intervenció feia constar la preocupació perquè es constituïa una Corporació amb el suport d'un percentatge inferior al 50% d'electors i electores.

Va demanar també la paraula l'Alfons Collado, que tornava de nou a l'Ajuntament. En nom de CIU, va fer una llarga intervenció, fent també referència a la gran absència registrada. Finalitzava la seva intervenció referint-se a l'estil de governar en el sentit que s'havia d'estar més a prop del ciutadà, també va explicar que ells, la gent de Convergència i Unió, creien que la societat civil hauria de tenir molta iniciativa i que aquesta havia de ser respectada, no manipulada o utilitzada pels poders públics.

En nom dels socialistes va intervenir l'Oriol Fort, ell també era nou com a regidor, va dir que el seu grup treballaria per aconseguir una ciutat segura, tranquil·la i confiada, en definitiva respectuosa, plural, integradora, fidel a la seva història, cívica i solidària com a única garantia per a la creació i consolidació d'una ciutat de benestar on es respecti l'entorn, la naturalesa.

Treballarien per buscar el màxim consens polític, ja que consideraven que CIU i IC eren també representants de la ciutadania de Mollet. Malgrat això, els socialistes consideraven millor per Mollet governar en solitari, per garantir l'aplicació del seu programa, ja que havien estat elegits democràticament per voluntat de la ciutadania molletana.

Al finalitzar les intervencions dels respectius portaveus dels grups municipals, es va passar a la presentació de candidats i candidates per a l'Alcaldia. Es van presentar Montserrat Tura i Alfons Collado.

Feta la votació la Montserrat Tura treia 11 vots i l'Alfons Collado 5 i hi va haver 5 vots en blanc que eren els d'IC. De nou la Montserrat Tura era alcaldessa de Mollet.

Montserrat Tura com a nova alcaldessa deia que *“no tothom té l'honor i l'orgull de ser alcalde de la ciutat i de ser escollit democràticament com a representant de la ciutat on viu, que s'estima i en el meu cas on vaig néixer”*.

Va dir que la nova etapa al marge de tenir una composició política diferent, mai hi havia hagut majoria absoluta. Per ella, s'iniciava un període de consolidació dels projectes i equipaments començats pels ajuntaments democràtics anteriors que havien de ser fonamentals per reconvertir Mollet en una ciutat on tots els ciutadans i totes les ciutadanes se sentissin orgullosos de viure.

Va posar l'èmfasi en tres idees globals: *a) la reactivació econòmica per fer una ciutat pròspera, b) l'equilibri ecològic per a les generacions futures, i c) la importància dels ajuntaments en la transformació quotidiana i aquest com a peça clau de l'estructura de l'Estat.*

Així finalitzava la constitució de la quarta legislatura, ara el més important era veure com es desenvoluparia, si tranquil·la o malgrat la majoria absoluta plena de tensions, el temps aniria marcant el camí.

El 20 de juny es donava compte al Ple de la formació dels grups municipals i els seus portaveus: Per al PSC Ezequiel Martín i suplent l'Oriol Fort, per CIU Alfons Collado i suplent Josep Rebull i per IC Carme Coll i suplent jo mateix.

També es donava compte de les responsabilitats del nou govern municipal socialista:

Regidoriad'Hisenda	Ezequiel Martín.
Regidoriad'Urbanisme i Infraestructures	Josep Garzón.
Regidoria de Via Pública, Trànsit i Transport	Josep Garzón.
Regidoria de Policia Local	Josep Garzón.
Regidoria de Personal, Organització i Règim Interior	Carles Ibarqüen.
Regidoria d'Ensenyament	Dolors Heredia.
Regidoria de Medi Ambient	Dolors Heredia.
Regidoria de Salut Pública i Serveis Socials	Quim Araño.
Regidoria Adjunta a l'Alcaldia i Coordinació Política	Antonio Mendoza.
Regidoria Adjunta a l'Alcaldia d'Atenció Urbana	Diego Cabrera.
Regidoria de Dinamització Econòmica	Marcel Armadans.
Regidoria de Cultura	Oriol Fort.
Regidoria de Comunicació i Relacions Ciutadanes	Oriol Fort.
Regidoria d'Esports	Josep Monrás.

Mentre en el Ple de Constitució del nou Ajuntament, govern i oposició havíem expressat bones voluntats en el sentit de mantenir una relació cordial més enllà de la divergència política, en la pràctica no era així, les relacions continuaven crispades. Al mes de setembre a l'entorn de la renovació del Consell Escolar Municipal del qual sols formaven part els membres de l'equip de govern, IC va començar a reivindicar la nostra presència tant en el Consell Escolar Municipal, com en altres consells, patronats i empreses municipals, sols érem presents a la Ràdio Municipal. Aquella proposta per part d'IC no era acceptada per l'equip de govern, cosa que va ser modificada a la següent legislatura.

L'ambient va continuar pujant de to, IC presentava al mes de desembre una querrel·la criminal contra l'alcaldesa Montserrat Tura, el motiu pel qual s'havia interposat era la presumpta contractació irregular de Montserrat Illa per ocupar un càrrec de directora de serveis, segons nosaltres no tenia la titulació adequada per ocupar aquell càrrec.

Aquest tema va crear una crisi de relacions entre les dues formacions polítiques i fins i tot personals. L'alcaldesa va manifestar als mitjans de comunicació que la nostra querrel·la es podria entendre com un intent de desprestigiar l'equip de govern democràticament escollit.

La querrel·la no va prosperar, jo crec que per part nostra va ser un error anar pel camí judicial davant d'un problema que era polític, sempre he cregut que ha de ser la llui-

ta política i no la judicial la que hem d'utilitzar davant de problemes entre forces polítiques o conflictes polítics, però quan s'arriba a aquests nivells és que falla la política i aleshores cal que tots reflexionem què està passant, ja que jo entenc que la via judicial sols s'ha d'utilitzar per altres esdeveniments que sobrepassen el marc polític.

Després d'un any de govern de la majoria absoluta socialista, tots els grups fèiem una reflexió de la gestió feta pels socialistes. Per ells havia sigut l'any de més activitat de la història municipal, s'havien acabat diferents obres: zona de vianants de Francesc Macià, el parc Lluís Companys, la xarxa de clavegueram a dos carrers (La Plana, Nelson Mandela), reformes a diferents col·legis, l'enllumenat públic, la reforma de l'Escola Àngel de la Guarda, el Centre d'Assistència de Can Lladó, Centre Cívic del Barri de Lourdes, la commemoració com a Ciutat Pubilla.

A IC la valoració que fèiem sobre aquell any era que al nostre entendre es tractava d'un govern basat sobre la prepotència, per a IC governar volia dir també escoltar la gent, donar participació, estar oberts a les crítiques, ser flexibles, acceptar que hi havia una oposició tan legítima com el propi govern.

Expressàvem també que els homes i les dones de Mollet no eren persones monolítiques i calia estar oberts a la pluralitat i la diversitat d'opinions, idees, percepcions i sensibilitats dels molletans i molletanes, aquest era el repte que havia de dur a terme l'equip de govern des del nostre punt de vista.

CIU deia que Mollet havia patit una mala gestió dels socialistes a causa de tres eixos: *a) el primer any de gestió socialista havien augmentat els impostos, b) s'havia augmentat els pressupostos però aquests no eren realistes, c) Les obres (es referien a les de Jaume I i de la Rambla Nova) havien causat un desgavell a la població ja que s'havien fet sense cap mena de programació, quedant mig poble bloquejat.*

2. La IV Assemblea local d'IC

El 5 d'octubre de 1991 fèiem la nostra Assemblea Local per valorar la nova situació sortida de les eleccions municipals que feia pocs mesos que s'havien realitzat, les propostes de treball perquè IC recuperés l'espai perdut i una nova direcció política per tirar endavant els objectius d'aquella Assemblea. La Carme Coll dimetia com a responsable política i entrava l'Antonio Escribano com a nou responsable que va ser elegit per la nova direcció.

Les aigües dins d'IC anaven remogudes, ja que els resultats electorals de les eleccions municipals havien estat un cop fort per a les nostres expectatives, havíem fet una precampanya que havia durat mig any amb l'objectiu d'assolir un repte difícil: recuperar l'alcaldia, es deia difícil perquè de fet les úniques eleccions municipals que havíem guanyat havien estat les eleccions municipals de 1979.

En l'anàlisi que es feia dels nostres resultats, no es mencionava en cap moment la crisi que havíem tingut amb la gent del PCC, ni l'actitud poc clarificadora envers la nostra actuació en el Govern municipal, en canvi sols es feia referència a la feblesa organitzativa, al fet que no havíem sabut accentuar prou el nostre perfil propi, a la falta de capacitat o al rigor de la proposta amb el nostre perfil d'esquerres i nacional i a les dificultats de penetrar a les zones de vot immigrant.

Davant d'això es plantejava una renovació de l'organització i dels mètodes de treball i la idea d'anar a una renovació dels càrrecs municipals que més anys portaven a l'Ajuntament.

Darrere d'aquella proposta hi havia un intent d'aconseguir que la gent que hi havíem estat durant la transició política i durant els primers ajuntaments democràtics fossin rellevats sota un criteri, en el document en què es presentava a l'Assemblea local es deia que *"era relativa la importància de les persones més conegudes per la població enfront del vot polític"*, des del meu punt de vista era una veritat a mitges, era cert que tenia un pes el vot polític però aleshores Mollet no era tan gran i encara les persones, i avui dia també, tenen una part important perquè els electors i electores es decantin per una opció o una altra.

En la votació per a la Comissió Política vam quedar fora Juan López Cotorruelo, Juan Antonio Vilchez, que després seria regidor pel Partit dels Socialistes de Catalunya, i jo mateix, que curiosament havia estat la persona més votada per anar de número dos en la llista d'IC en les eleccions municipals d'aquell mateix any.

Però davant d'allò calia esperar com es desenvoluparien les coses, ja que la nova direcció tenia la majoria tant en el Grup Municipal com en la Comissió Política Local i ells eren els responsables del conjunt de l'activitat que dugués l'organització a la ciutat.

La nova direcció havia treballat per aconseguir que jo no fos el conseller per IC al Consell Comarcal, cosa difícil ja que majoritàriament l'organització de la comarca

feia una aposta per la continuïtat dels consellers comarcals que hi estaven treballant des de la seva creació al 1987 fins aleshores, com era el meu cas.

Això lligat a la situació que les coses no funcionaven com ells havien previst va comportar que al cap d'un any l'Antonio Escribano i una part de la direcció local dimitís. Es va escollir en Jesús Carrasco nou president i al poc temps també em vaig incorporar a la Comissió Política Local.

3. Jocs Olímpics

Des del moment en què Mollet era proclamada Subseu dels Jocs Olímpics, la ciutat i fonamentalment la seva institució van treballar amb il·lusió per aconseguir que tot estigués a punt per a aquell esdeveniment tan important per a Catalunya i per a Mollet. El 15 de juny de 1992 Mollet va sortir al carrer per veure passar la torxa olímpica.

Hi participaven portant la torxa olímpica en Jordi Solé Tura, aleshores ministre de Cultura, Josep Monrás, regidor d'Esports i Pasqual Alemany, expresident del CP Mollet, entre altres.

La plaça Prat de la Riba estava plena de gent, a l'arribada de la comitiva, la gent va esclatar amb un fort aplaudiment, la ciutadania sentia seus aquells Jocs i per uns dies vam viure amb una profunda il·lusió, sobretot perquè Barcelona i Catalunya donaven un exemple de participació, civisme i organització davant d'aquella mobilització esportiva i cívica. El ministre de Cultura, en Jordi Solé Tura, i l'alcaldesa, Montserrat Tura, van encendre el peveter.

L'alcaldesa es va dirigir a totes les persones que hi estàvem presents i va dir: *“la ciutat es converteix en un punt de referència per als amants de la pau, la concòrdia i el diàleg en tot moment. Així l'orgull de ser Subseu Olímpica, l'orgull de poder passar a la història de l'esport universal, fa necessari que aquesta ciutat mostri amb dignitat el seu orgull”*. Acabava amb un visca Mollet, visca els Jocs Olímpics!

Des del mes de juny fins a final de setembre van passar 6.750 persones per les instal·lacions de tir, també van passar-hi la princesa Anna d'Anglaterra, el príncep de Luxemburg, el príncep Albert de Mònaco, Joan Antoni Samarach, president del COI, Carles Ferrer Salat, Olegario Vázquez, president de la Federació Internacional

de Tir, el ministre de sanitat i afers socials de Corea, el primer ministre de Sri Lanka, presidents dels comitès nacionals de Bolívia, Índia i Mònaco, entre altres personalitats. A Mollet es va donar la primera medalla olímpica a la tiradora sudcoreana Kah Soan Yeo.

El treball dels voluntaris i voluntàries va ser extraordinari, hi havien participat quasi 600 persones, mai hi havia hagut tanta participació a la ciutat com en aquell esdeveniment internacional. S'acabaven els Jocs Olímpics, Mollet havia format part de la història olímpica, va ser a Mollet on es va donar la primera medalla olímpica.

El 7 de setembre s'iniciaven els Paraolímpics a Mollet com a Subseu. Mollet i Badalona eren les úniques Subseus Olímpiques, ja que la resta de competicions es feien a Barcelona.

Les instal·lacions del TIR després de les Olimpíades han seguit funcionant per a grans esdeveniments esportius entre ells les proves de la Copa del Món de Tir de Precisió o el Campionat del Món.

4. La política fiscal i els comerciants

La política fiscal sempre ha sigut un dels temes polèmics ja que la ciutadania ha de pagar els impostos, i si aquests són alts crea malestar per molt que sapiguem que els nostres diners s'inverteixen en polítiques socials, urbanístiques, en definitiva, per millorar la ciutat.

Com cada any es discutien els impostos municipals, l'any 1992 va ser un any en què els impostos van pujar molt creant un malestar en sectors de la ciutat, un d'aquests sectors eren els comerciants ja que l'augment de l'impost d'activitats econòmiques (IAE) era molt alt per a ells.

Els comerciants van mantenir reunions amb l'Equip de Govern perquè es rebaixés l'impost d'activitats econòmiques, malgrat tot l'Equip de Govern va mantenir el percentatge a aplicar per part de l'Ajuntament.

En el Ple del 4 de desembre de 1992 on es discutien els pressupostos municipals van confluïr a la plaça Prat de la Riba una concentració de comerciants, era inusual en aquest sector de la població que es manifestessin, per altre costat, els membres de la Coordinadora d'APAS també es concentraven a la plaça per reivindicar millores en l'esport escolar i així començar l'activitat esportiva que encara no havia començat, quan de fet sempre s'iniciava entre setembre i octubre.

A l'entorn de la plaça hi havia un fort dispositiu de guàrdies civils i policies municipals. El Ple municipal anava discorrent amb normalitat encara que l'ambient era estrany, ja que se sentia l'aldarull de la gent present a la plaça, tant l'Alfons Collado com en Joan Antoni Salom van baixar a informar-se del que estava passant.

La Carme Coll va exigir que es deixés entrar a totes a les persones que estaven a la plaça; en la mesura que no vam rebre una afirmació positiva, el Grup Municipal d'IC abandonàvem la sessió municipal i posteriorment farien el mateix el Grup Municipal de CIU.

Les mesures que havia pres l'Equip de Govern referent a la presència de la Guàrdia Civil i la Policia Municipal per a nosaltres era desmesurada, per als socialistes en canvi, en paraules de l'alcaldesa Montserrat Tura, era perquè s'havien rebut amenaces d'incendiar l'Ajuntament.

Ja fora de l'Ajuntament, jo em vaig dirigir a un membre de la Guàrdia Civil perquè em donés informació de la seva presència; després de parlar amb els seus superiors, em va dir que la màxima autoritat de l'Ajuntament prohibia qualsevol tipus d'informació als regidors.

Els Grups Municipals d'IC i CIU van criticar les excessives mesures de seguretat, quan de fet la concentració dels comerciants i dels pares d'alumnes era de caire pacífic. El President de la Federació de Comerciants, en Vicenç Vendrell, estava molest ja que segons ell *“no tenien cap intenció de crear problemes en el Ple ni crear l'Ajuntament com s'havia dit”*.

El debat sobre els pressupostos municipals va ser ràpid sense la presència d'IC i CIU i es van aprovar per l'Equip de Govern.

5. El Pla estratègic de Mollet: Un model de ciutat

A la tardor de 1992 a proposta de l'Equip de Govern es va promoure el Pla estratègic de Mollet, era la primera vegada que es feia a la ciutat, sens dubte era una proposta interessant sobretot perquè pretenia establir un debat ordenat sobre el present i el futur de la ciutat, analitzant les principals amenaces, les febleses i les forteses que tenia la ciutat i amb l'objectiu d'entendre i anticipar-se al futur.

L'objectiu central del Pla era “fer de Mollet una ciutat integradora en el medi natural i socialment integradora, que vertebrí el Baix Vallès i contribueixi al seu propi desenvolupament econòmic, social, cultural i humà i al progrés del conjunt de l'àrea”.

Per afrontar aquests objectius el procés de participació era un element clau, en aquest sentit van participar-hi diferents entitats socials i econòmiques de la ciutat. Es van crear els òrgans de participació del Pla estratègic: el Consell Plenari i la Comissió Permanent.

Un Consell Plenari compost per més de 100 entitats socials i econòmiques de la ciutat i una Comissió Permanent composta per 24 persones que representaven els grups municipals de l'Ajuntament, comerciants i empresaris, sindicats, associacions de veïns, entitats educatives, esportives i culturals i personalitats com el pintor Joan Abelló o Joaquim Brustenga, rector de la Parròquia de Sant Vicenç.

Es van dividir diferents espais de treball per desenvolupar l'objectiu central del Pla i les seves línies estratègiques, presidits pels senyors Josep Gomís, aleshores conseller delegat del Govern de la Generalitat a Madrid; Francesc Martí, exdelegat del Govern a Barcelona; Ignasi Riera, aleshores diputat del Parlament de Catalunya; Jordi Solé Tura, diputat al Congrés i exministre de Cultura.

Un tema important va ser la participació dels escolars de cinquè d'EGB, l'Ajuntament va convocar un concurs escolar per tal de definir el logotip i l'eslògan del Pla estratègic, en aquest sentit van participar-hi uns dos-cents seixanta alumnes i el guanyador va ser l'alumne de l'Acadèmia Mollet Pere Navarro Rodríguez. La proposta presentada per aquest alumne era un dibuix que representava el campanar de l'església de Sant Vicenç en color negre sobre fons vermell i acompanyat de la frase "*Mollet cap el futur*".

El Pla estratègic va diagnosticar les principals mancances de la ciutat, com per exemple, una estructura comercial feble i descapitalitzada, insuficient sòl adequat per instal·lar noves indústries, insuficient oferta cultural i d'esbarjo per als joves entre altres mancances, però també donava possibles solucions a les febleses que tenia la ciutat que van i han de servir per tirar endavant projectes que han de millorar la ciutat.

Al final dels treballs del Pla estratègic es recollien més de 100 actuacions per fer possible un altre Mollet, es van determinar 4 línies estratègiques per transformar la ciutat: 1) Millorar la projecció de la ciutat i de les seves infraestructures d'accessibilitat, 2) Modernitzar l'economia de la ciutat i del Baix Vallès, 3) Millorar les oportunitats socials de la població i potenciar la seva identificació ciutadana, i 4) Cohesionar internament la ciutat amb el seu medi natural per potenciar la qualitat de vida i la promoció econòmica.

Amb aquell Pla estratègic, crec que en general tothom podria sentir-se més o menys proper al projecte de ciutat malgrat que podien haver-hi propostes amb què no s'estigués d'acord, també hi havia altres propostes amb què es podia coincidir plenament.

Estic convençut que els plans estratègics són una bona eina de planificació, de gestió i d'implicació de la ciutadania en la decisió del futur de les nostres ciutats, perquè en definitiva emergeixen idees, es crea dinamisme i com no, un cert consens a l'hora de definir entre tots un desenvolupament territorial de qualitat.

Ja han passat onze anys des de l'inici del primer Pla estratègic de Mollet, segurament seria bo reiniciar un segon Pla estratègic que, amb l'experiència de l'anterior, ens porti a dissenyar el futur dels propers anys.

6. Mollet, 1000 anys d'història

La Comissió de Govern havia aprovat a mitjan novembre de 1992 commemorar el mil·lenari de la ciutat, a la vegada es creava una Comissió Ciutadana del Mil·lenari per al seguiment de les activitats a dur a terme durant l'any 1993. Es creava també un Comitè d'Honor del Mil·lenari de la ciutat de Mollet.

El Comitè d'Honor estava format per: Sa Majestat el Rei d'Espanya Joan Carles I com a president, el Molt Honorable Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya, com a vicepresident i els vocals Montserrat Tura, alcaldessa de Mollet del Vallès; Carme Alborch, ministra de Cultura; Joan Guitart, conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya; l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard Maria Carles i Godo; Manuel Royes, president de la Diputació de Barcelona; Pasqual Maragall, alcalde de Barcelona, i Jordi Terrades, president del Consell Comarcal del Vallès Oriental.

Durant l'any 1993 Mollet celebraria diferents actes commemorant els 1000 anys d'història de la ciutat, ja que data de 993 el primer document en què es mencionava l'existència de Mollet. Aquesta celebració va tenir una àmplia acceptació entre les entitats de la ciutat participant durant tot aquell any en diverses activitats culturals i esportives.

S'iniciava l'activitat a l'entorn de la Festa Major d'Hivern. El 22 de gener començaven els actes de commemoració amb una missa presidida pel cardenal Narcís Jubany, exbisbe de Barcelona.

Aquell mateix dia es presentava el llibre Notes, que estava dedicat quasi de forma íntegra al Mil·lenari de Mollet; en la presentació de Notes, l'historiador Joan Galtes va dissertar sobre la significació del Mil·lenari. El diumenge 24 de gener s'estrenava amb la sardana "*Mil·lenària*", lletra del poeta local Joan Aliguer i música de Jaume Boix.

Sense desmerèixer cap de les activitats dutes a terme per les entitats ciutadanes, l'acte més important mediàticament va ser la visita a la ciutat al mes de novembre

de 1993 dels reis, Joan Carles I i Sofia, per presidir l'acte central de la celebració del Mil·lenari de Mollet. L'acte es feia al Teatre Municipal de Can Gomà.

Aquella tarda de novembre hi havia molta gent al carrer per veure arribar els reis d'Espanya, fins i tot la gent d'ERC quan arribava per Jaume I els van escridassar. Els reis van ser rebuts a Can Gomà pel president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, i l'alcaldeessa de Mollet, Montserrat Tura.

El teatre municipal de Can Gomà estava ple, hi havia unes 300 persones totes elles representants de la vida associativa, cívica, econòmica i cultural de la ciutat i els grups municipals representats a l'Ajuntament.

En el torn de paraules l'alcaldeessa Montserrat Tura va agrair la gentilesa que el rei acceptés la presidència d'honor del Mil·lenari i va dir que honrava a la ciutat amb la seva presència en convertir un senzill mil·lenari *"en un aconteixement històric"*.

Va parlar també l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya Jordi Pujol fent menció al fet que Mollet era un exemple de convivència i cohesió i va afirmar que no és pot oblidar la història dels pobles ja que si no, és un arbre sense arrels. *"Les arrels d'un poble és la consciència de la seva història"*, va dir.

El rei Joan Carles I iniciava la seva intervenció afirmant que el coneixement de la història i del present del nostre poble reforçava la nostra identitat i facilitava la participació de tots els ciutadans en unes celebracions que deixaran de bon segur *"una petjada inesborrable en aquesta ciutat"*.

Més endavant va dir que *"identitat i participació aglutinen a un poble, compromís en si mateix i amb la resta dels espanyols en la defensa de la llibertat, del benestar i d'una societat més justa"*.

Després de l'acte els regidors i regidores de la Corporació vam tenir una petita trobada amb els reis i ens vam fer la foto de rigor, els més alts junt amb el rei eren en Josep Rebull i Joan López Cotorruelo que fins i tot, aquell dia portava corbata, no perquè ell en tingués ganes, sinó perquè el vam forçar, tant la seva dona com jo mateix.

El 23 de gener de 1994 es va fer un acte de cloenda dels actes del Mil·lenari al Teatre Municipal de Can Gomà. L'acte s'anomenava *"Vinguts d'arreu"*, volia ser un

homenatge als homes i dones vinguts d'altres llocs d'Espanya i del món i que amb el seu treball havien contribuït a fer de Mollet el que érem.

A aquest acte es van adherir els presidents autònoms de la Rioja, Aragó, València, Illes Balears, Galícia, Castella la Manxa, Andalusia, Principat d'Astúries i de les Illes Canàries.

7. El model industrial afecta l'estabilitat laboral

IC va presentar al Ple del mes de febrer de 1993 una moció d'urgència davant l'anunci fet per Electrolux expressant la decisió de tancar la factoria de Domar-New Pol. La crisi de Domar responia a una concepció de la política industrial del nostre país que donava com a resultat una baixa competitivitat de les nostres empreses, dedicades als acabats i a la comercialització dels productes fets a altres països i sobretot al tercer món i no a la fabricació del seu propi producte.

Davant aquella situació lamentàvem tots els regidors i regidores la possibilitat de tancament de l'empresa, que suposaria la pèrdua de llocs de treball i que comportaria un greu problema social per a les famílies i per a la ciutat, ja que si bé l'empresa estava ubicada a Martorelles molts treballadors i treballadores eren de la nostra ciutat.

Per això demanàvem l'obertura de negociacions que portessin al manteniment de l'empresa Domar i el manteniment de llocs de treball.

Instàvem a la Generalitat de Catalunya a buscar solucions que garantissin l'ocupació a l'empresa i que informessin a l'Ajuntament de totes les gestions i negociacions per impedir el possible tancament de l'empresa. L'empresa no va tancar però es van fer jubilacions anticipades i indemnitzacions, reduint el nombre de treballadors i treballadores.

L'empresa Domar i altres empreses durant molts anys han basat la seva política industrial, en baixos salaris, precarietat laboral, poca qualificació i poca inversió en investigació i innovació i això avui dia ja no és sostenible al nostre país, per això cal una nova política industrial per accelerar l'adaptació de les nostres indústries als canvis estructurals que s'estan produint, cal potenciar que la formació i l'educació són prioritàries i reforçar les relacions entre món educatiu i el món del treball, vinculant les necessitats formatives a les necessitats empresarials.

I és per això que des del meu punt de vista cal una concertació amb el sector industrial de la ciutat i el seu entorn per potenciar una nova política industrial per a la ciutat i el seu entorn, perquè malgrat que a la nostra ciutat el sector serveis és el més important quant a activitat econòmica i d'assalariats, el sector industrial encara juga un paper important en la dinamització econòmica de la ciutat.

Per això cal fer una aposta per potenciar de forma real polítiques industrials del Baix Vallès perquè les empreses ubicades a la ciutat i al seu entorn siguin més competitives i tinguin uns recursos humans més preparats.

En definitiva s'hauria de fer una aposta per impulsar una política industrial que tingui en compte la qualitat dels productes i serveis, amb un fort component tecnològic i per tant invertint en R+D, en formació i en medi ambient, si realment volem que les nostres empreses siguin competitives en una Europa ampliada, del contrari ens podem seguir trobant malauradament fent mocions com la que vam presentar IC amb el suport de PSC i CIU referent a l'empresa Domar o altres empreses que a posteriori han viscut situacions similars.

8. Les finances locals i la Generalitat

En aquell mateix Ple de febrer de 1993 vam debatre la situació de les finances locals i el paper de la Generalitat de Catalunya, ja que el govern de Catalunya sovint ha sigut poc sensible envers els ajuntaments.

El que es demanava per part del consistori molletà era que en els pressupostos de la Generalitat per a 1993 es tingués en compte la situació de les hisendes locals a causa de la reducció de les inversions municipals i d'un increment dels nivells d'endeutament.

En aquest sentit es demanava de nou, la creació del Fons de Cooperació Local i es criticava que en els pressupostos autonòmics dels darrers anys s'estava dotant amb zero pessetes la participació dels ajuntaments en el Fons de Cooperació Local i que els volums de les subvencions als ens locals eren extremadament baixos.

Aquest plantejament no era nou, des dels primers ajuntaments democràtics havíem millorat els serveis, s'havia incrementat la inversió per millorar la qualitat de vida dels nostres convilatans i convilatanes, havíem assumit despeses que pertocaven a altres administracions, en canvi l'aportació econòmica tant de la Generalitat com de l'Administració central ha sigut sempre minsa, en definitiva creïem que ambdues administracions no havien fet una opció municipalista.

També en el marc del debat tornava a sortir la reivindicació històrica dels ajuntaments que era que a l'Estat. li hauria de correspondre el 50% dels recursos recaptats, a les comunitats autònomes i als ajuntaments, el 25% a cadascuna, és a dir que de 100 pessetes que l'Estat recaptava 50 haurien de ser per a l'Estat, 25 per a les comunitats autònomes i 25 per als ajuntaments. Cal dir que en aquells moments el repartiment que hi havia era d'un 65% per l'Estat, el 23% per a les comunitats autònomes i el 12% per als ajuntaments, de fet actualment això no ha variat gaire referent als ajuntaments.

Anys després aprovàvem altres propostes com la Declaració del Pacte Local que anava en la línia de reiterar el paper dels ajuntaments per tenir més competències i recursos, malauradament aquestes no van ser les úniques reclamacions.

Aquest plantejament de tenir més competències i recursos ha sigut defensat històricament pel municipalisme ja que sempre hem entès que les administracions locals

són l'administració més propera al ciutadà i la institució que rep més intensament la demanda social.

9. El conflicte de col·legi Diví Mestre

Iniciàvem l'any 1994 amb un conflicte important com era el del col·legi Diví Mestre, que va suposar una confrontació entre els pares i mares i els grups municipals de l'oposició amb el Govern Municipal Socialista.

El problema de fons venia del fet que s'havien detectat uns problemes d'aigua a la teulada de l'edifici principal del col·legi. Al mes d'octubre es va fer evident la importància d'aquelles goteres.

Es va acordar per part del Govern Municipal fer les obres durant les vacances de Nadal, quan es va iniciar les obres es va fer evident que l'estat de la coberta en el seu conjunt requeria d'una actuació més àmplia.

Les coses s'havien complicat i el tema era complex perquè canviar la coberta de l'edifici i que l'escola estigués a la vegada en funcionament tenia les seves dificultats.

El Govern Municipal com a mesura de seguretat va traslladar provisionalment els alumnes de les aules que estaven afectats pel canvi de coberta, a l'entorn de 400 alumnes, els van instal·lar al carrer Granollers en 10 barracons per als alumnes de tercer a vuitè, mentre els de 1r i 2n d'EGB haurien de seguir les classes al col·legi Salvat Papasseit. Els pares i les mares dels alumnes no van estar d'acord amb aquest trasllat sobretot per les distàncies.

El dimecres 19 de gener al Teatre Municipal de Can Gomà es va celebrar una assemblea de pares i mares dels alumnes del Diví Mestre a la qual van assistir 200 persones per escoltar les explicacions del Govern Municipal.

Els pares i les mares no van sortir conformes amb les propostes que els plantejaven i al dia següent els pares no van deixar entrar els alumnes a l'escola, posteriorment es van desplaçar en manifestació a la plaça de l'Ajuntament, on van fer una segona reunió amb l'Alcaldia. El transport era un dels problemes que més preocupava la gent i per això defensaven en aquest sentit que les aules prefabricades es col·loquessin a la Rambla de la Unió darrere del col·legi Salvat Papasseit.

En la mesura que no hi havia acords els ànims s'anaven caldejant, a l'inic dels treballs de muntatge de les aules prefabricades per acollir els alumnes del col·legi Diví Mestre, al costat del col·legi Princesa Sofia, davant d'això un grup de pares i mares es va oposar a tirar endavant les obres. L'Ajuntament va demanar la presència de la Policia Municipal i de la Guàrdia Civil per tal de continuar les obres, això va provocar tensions i incidents entre els pares i les forces de seguretat amb un resultat de quatre detinguts, davant aquells fets el Govern Municipal va lamentar els incidents que s'havien produït.

L'Ajuntament va posar en marxa un servei especial gratuït de transport per tal de traslladar els alumnes del col·legi del Diví Mestre.

La crisi del Diví Mestre també va comportar crispació entre els grups municipals. Al Ple municipal del mes de febrer passava el punt de la rehabilitació i planta pis del CP Diví Mestre. L'alcaldesa Montserrat Tura quan es va debatre el punt, va exposar els problemes de la coberta del col·legi Diví Mestre i es remuntava a les actuacions fetes a l'any 1985-86 per part del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Es va referir també al fet que el Departament d'Ensenyament havia establert uns criteris sobre la qualitat de l'ensenyament i el lloc on es podia realitzar l'activitat i això era el que havien fet el Govern Municipal seguint les recomanacions del Departament d'Ensenyament.

Va continuar fent esment a les obres realitzades en l'any 1986 respecte a les quals va exposar que els tècnics municipals desconeixien el projecte i que en el seguiment de les obres va detectar-se l'existència d'una biga mestra en estat de putrefacció, i no tenia coneixement de quines van ser les actuacions seguides arran de l'informe dels tècnics.

Indubtablement amb aquella intervenció estava fent referència al Govern Municipal encapçalat per la Carme Coll. Aquesta aleshores com a regidora va contestar exposant el procés que va seguir l'obra a l'any 1986 i va remarcar que l'Ajuntament havia de tenir un informe posterior a l'informe fet pels tècnics municipals on es deia que s'havia pogut disposar finalment del projecte i que les "pegues" estaven solucionades, es referia a les obres fetes a l'any 1986.

En aquest punt també vam intervenir l'Alfons Collado i jo mateix. L'Alfons Collado en nom de CIU recolzava la proposta de l'APA d'instal·lar-se al costat del Salvat Papasseit i feia una crida al diàleg amb el Consell Escolar.

Jo en nom d'IC començava dient que creia que l'Equip de Govern no havia sigut capaç de convèncer els pares i mares sobre l'emplaçament dels alumnes, també vaig fer una crida al diàleg i vaig defensar la creació d'una comissió de seguiment integrada pels grups municipals, el Consell Escolar, l'APA, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya i les escoles afectades, el col·legi Salvat Papasseit i el col·legi Princesa Sofia, ja que enhavia de la solidaritat requeria la participació de tothom. En aquest sentit l'alcaldessa Montserrat Tura va dir que no tenia cap inconvenient en estudiar la proposta.

Cal dir que al final es va crear la comissió de seguiment, més reduïda de la que jo havia proposat, que va seguir les obres i el procés educatiu. La Generalitat de Catalunya es va fer càrrec del cost de les obres de reforma del col·legi i del cost de les aules provisionals que van estar situades al carrer Granollers i l'Ajuntament per la seva part va pagar el cost del transport dels alumnes i el personal.

Aquell conflicte havia sigut un dels problemes més greus viscuts a Mollet en aquells darrers temps.

10. El Quart Cinturó i la Interpolar Sud

Les infraestructures viàries, com són el Quart Cinturó i la Interpolar Sud, que han pogut o poden afectar al nostre territori també han sigut motiu de debat en l'àmbit municipal.

En el cas del Quart Cinturó nosaltres hem mantingut diferències amb els socialistes. El Grup Municipal d'IC-EV presentàvem al Ple del mes de gener de 1995 una moció contra la construcció del Quart Cinturó ja que enteníem i entenem avui dia que això suposaria l'ocupació de terrenys de gran valor agrícola i forestal de l'entorn de l'Àrea Metropolitana i a la vegada des del punt de vista de la mobilitat de les persones i les mercaderies era i és innecessari.

Per això demanàvem al Ple el rebuig al Quart Cinturó i de l'eix accessori de la Interpolar Sud que estava prevista en el Pla de carreteres de Catalunya i que preveia el seu pas pel Vallès Oriental i que afectaria irreversiblement a part del territori de Gallecs.

Dèiem també en la nostra proposta que calia parlar d'un eix de comunicació entre les ciutats de la segona corona metropolitana que tingués en compte una visió inter-

modal de transport en consonància amb un model de desenvolupament sostenible i proposar a les instàncies competents l'alliberament dels peatges de les autopistes de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

EL PSC va plantejar una esmena a la totalitat de la nostra proposta i com que tenia majoria absoluta és la que es va aprovar. L'esmena feia referència fonamentalment al fet que les institucions implicades en la realització de l'obra havien plantejat obrir un ampli i profund diàleg entre totes les parts implicades afectades per la construcció del Quart Cinturó, ells manifestaven el seu suport a aquell suposat diàleg entre les institucions per tal de trobar la millor solució i el millor acord que fos possible.

Si bé havíem mantingut i mantenim les diferències cal dir que quan l'Ajuntament va tenir coneixement que el Ministeri de Foment havia fet públic el document Pla d'infraestructures del transport (PIT) 2000-2007 on es preveia per primera vegada la possibilitat que la comunicació entre el Vallès Oriental i el Vallès Occidental no es fes a través de Sabadell-Granollers, sinó Sabadell-Mollet i que afectava al territori de Gallecs vam sumar esforços per demanar al Ministeri de Foment descartar qualsevol traçat que pogués afectar a l'espai de Gallecs.

Els pro Quart Cinturó com era el cas del PSC i CIU i en concret d'en Feliu Guillaumes que feia una defensa clara d'aquella infraestructura viària estava en contra que no toqués Gallecs i els anti Quart Cinturó reafirmàvem la nostra posició amb la defensa de la idea que no afectés a l'espai de Gallecs.

Cada força podia seguir mantenint les seves posicions sobre el Quart Cinturó però hi havia coincidència en la proposta que si es feia no passés per Gallecs.

També es va demanar al Govern de la Generalitat que eliminés del Pla territorial sectorial de carreteres la Interpolar Sud ja que suposava un impacte ambiental notable i podria acabar generant un empobriment de les poblacions faunístiques a l'espai natural de Gallecs.

11. Final de la quarta legislatura municipal

La majoria absoluta del PSC els va donar l'oportunitat de governar en solitari, això els va comportar poder fer coses sense cap discussió amb altres socis de govern, però també van aparèixer conflictes importants com era el cas del col·legi del Diví Mestre.

Durant aquest període es van reurbanitzar i renovar carrers i avingudes de la ciutat, es van fer nous equipaments com els centres cívics de Can Pantiquet, de Lourdes, Can Lladó, la Nau, la seu de Ràdio Taxi Mollet, Creu Roja i el quarter de bombers i Casal Barcala. S'estava construint la futura Escola d'Enginyeria del Medi Ambient, el Mercat Municipal.

Es creaven organismes de participació de caràcter consultiu: Consell Municipal de Prevenció, Consell Municipal de Joventut, Consell Municipal de la Gent Gran.

En l'àmbit de la vida cultural: es duia a terme una programació de música i poesia, teatre i dansa, el nomenament de Mollet com a Ciutat Pubilla de la Sardana, destacava la creació del Centre d'Estudis Molletans, la creació de l'Escola Municipal de Música, l'aprovació oficial de l'himne de la ciutat i la inauguració del Monument del Mil·lenari.

Es cedien terrenys suplementaris per a la construcció d'un nou edifici de l'IES Gallecs en l'àmbit de l'ensenyament, es reformava i s'ampliava l'Escola Àngel de la Guàrdia, del Centre d'Atenció Precoç i del Taller Alborada. Es fomentaven polítiques d'igualtat d'oportunitats per a les dones, amb programes de formació per a dones entre 18 i 50 anys en els barris de Plana Lladó i Estació de França, la celebració del Dia de la Dona Treballadora amb col·laboració amb el Grup de Dones de Mollet.

En l'activitat esportiva cal destacar la Nit de l'Esport, el desenvolupament de programes esportius per a la ciutadania, el manteniment de instal·lacions i la implantació del camp de Tir Olímpic.

En matèria de Serveis Socials es creaven el Servei d'Acollida i les unitats bàsiques d'atenció social primària i l'edificació de la Residència Assistida per a Avis de Santa Rosa.

L'Ajuntament havia manifestat la seva adhesió a la campanya "*Democràcia és igualtat*", adhesió al Manifest de condemna de les violacions massives en el conflicte bèl·lic de l'ex-Iugoslàvia, l' adhesió a una declaració sobre la Pau al Sàhara, l'adhesió a la campanya de signatures del passaport contra el racisme. Es destinava en el pressupost de 1995 el 0,62% a despeses de Cooperació i Solidaritat.

Capítol VI

1. Cap a les eleccions municipals de 1995

El 27 i 28 de maig de 1994 a Iniciativa per Catalunya realitzàvem la nostra Assemblea Local. Un dels temes que estava sobre la taula era la planificació urbanística de la ciutat, crèiem que el model de 1982 s'havia anat concretant i es veien els avantatges que havia suposat tenir un planejament global de la ciutat, però pensàvem que després de 12 anys des de la seva aprovació calia una revisió per acostar el nou Pla a les noves situacions.

Aquest posicionament, el veníem defensant des de 1987 perquè preteníem que es fes la revisió del Pla urbanístic de la ciutat i que les propostes i les conclusions fossin el resultat d'una discussió ciutadana per construir conjuntament el model de ciutat desitjable. Criticàvem els socialistes perquè sols s'estava modificant el Pla en temes puntuals. Pensàvem també que la proposta del Pla estratègic que havia finalitzat els seus treballs amb un conjunt d'actuacions podria ser un bon instrument per a la ciutat i a partir d'aquí elaborar el conjunt de propostes necessàries per canviar i transformar la ciutat.

Crèiem que l'Ajuntament com a instrument més proper als ciutadans havia de fer una política redistributiva que evités la marginació social. Dèiem *“és més adequat una ciutat habitable per a tothom que no una ciutat moderna buida de qualsevol contingut social”*.

Quedava un any per a les eleccions municipals de 1995 i ja en aquesta Assemblea dèiem que per a nosaltres aquelles eleccions municipals eren molt important per al nostre projecte ja que érem i som una força inequívocament municipalista.

A IC podríem ser una força decisiva per decantar un govern progressista com així va ser, ja que els socialistes a les eleccions de 1995 van perdre la majoria absoluta, un any després entràvem en el govern de la ciutat.

Com tota organització política ens vam marcar uns objectius prioritaris que haurien d'orientar la nostra acció política. Els nostres objectius eren en aquells moments els següents: a) reforçar el perfil propi del nostre projecte polític, b) consolidar i augmentar la nostra representació municipal, c) aparèixer com una alternativa real de govern i d) fer d'IC una força decisiva a l'Ajuntament.

Al mes de juny de 1994 jo era designat com a cap de llista, al mes de novembre de 1994 vaig intervenir com a candidat a l'Alcaldia a la presentació del llibre 15 són 15. Quinze anys d'iniciatives a favor del progrés local. L'acte estava presidit per en Jesús Carrasco, president local, Jaume Bosch, responsable de política municipal d'IC, la Carme Coll, exalcadessa de Mollet i jo mateix. Vaig presentar la meva proposta sobre cap a on havia d'anar la ciutat sota el títol "*Mollet cap a un nou model de ciutat*", els tres eixos més importants de la meua proposta eren: 1) la potenciació del transport públic i la creació de carrils bici potenciant un altre model de mobilitat de les persones on el cotxe fos una opció més, 2) la reducció dels efectes de l'activitat urbana sobre el medi i en aquell context plantejava que Gallecs fos tot verd i agrícola, perquè havia de ser el pulmó per a la ciutat i el seu entorn, i 3) la dinamització econòmica de la ciutat per crear llocs de treball i lligats a polítiques medioambientals, desenvolupant polítiques de sensibilització i compromentent les empreses i empresaris en projectes d'inversions, tecnologies i infraestructures productives que generessin un creixement per a la creació d'ocupació a la ciutat.

Aquestes eren les bases del meu programa lligat a les polítiques socials i d'integració d'aquells sectors d'exclusió social. Jo mai havia sigut cap de llista i aquella era la primera vegada, havia madurat suficientment per encapçalar aquell projecte amb il·lusió i seguretat, els i les caps de llista viuen en silenci l'èxit i sobretot els mals resultats i per això creia que un havia d'estar preparat, no era una tasca fàcil sobretot en una ciutat mitjana com és Mollet.

El febrer de 1995 vam treure un Punt sobre l'I, la revista local d'IC; els dos articles centrals eren sobre la política fiscal de la ciutat i la necessitat de fer un referèndum sobre Gallecs. Veníem a dir que Mollet era la població en matèria fiscal més alta de la comarca i que el Govern Municipal del PSC-PSOE aplicava la banda més baixa en activitat social i en aquest sentit creïem que Mollet necessitava un canvi de fis-

calitat, una nova orientació en els pressupostos municipals i que aquests tinguessin com eix central el servei a les persones i la igualtat entre aquestes.

El tema fiscal va ser un dels eixos importants a les eleccions municipals de 1995 i també de la negociació posterior amb els socialistes al 1996.

Sobre Gallecs dèiem: “*Gallecs tot verd no només és possible, sinó necessari*” i que el millor dels diàlegs era el referèndum perquè la ciutadania decidís sobre un tema que feia molts anys que no estava resolt i plantejàvem la convocatòria d’un Ple extraordinari monogràfic sobre Gallecs deixant clara la petició d’inclusió al Pla d’espais d’interès natural i el rebuig públic a la proposta d’una xarxa viària del 4t Cinturó i la via Interpolar sud que afectarà a Gallecs.

El procés cap a les eleccions de 1995 va ser llarg, quedaven 100 dies i totes les formacions polítiques de la ciutat ja havien escollit el seu cap de llista. Per als socialistes, Montserrat Tura, per CIU Josep Rebull, per IC jo mateix, per al PP José Antonio Pachon i per ERC Josep Mª Sánchez.

Dins aquell llarg procés electoral els joves de la Parròquia a través dels grups del Moviment d’Universitaris i Estudiants Cristians de Catalunya van convocar les forces polítiques de la ciutat i els seus alcaldables a un debat sobre el futur de Gallecs.

El debat no va aportar res nou, tant CIU com el PP demanaven un consens entre les forces polítiques per negociar amb força amb la Generalitat, IC i ERC defensàvem que el referèndum sobre Gallecs era necessari i el PSC defensava Gallecs però deixant la porta oberta de construir a Gallecs una zona industrial d’empreses no contaminants. Després de quasi dues hores de debat les postures expressades per cada un dels candidats eren inamovibles.

2 Els socialistes perden la majoria absoluta

Després del període de majoria absoluta dels socialistes entràvem en una legislatura amb una altra dimensió de l’acció política. La nova composició municipal era: socialistes 10 regidors, IC 4, CIU 5 i PP 2.

Aquells resultats reflectien que els socialistes havien perdut la majoria absoluta i per tant entràvem en una altra situació ben diferent i que els pactes haurien d’ésser un

objectiu per a seguir governant la ciutat. CIU estava molt satisfeta amb aquells resultats que havien tingut, el PP era el guanyador d'aquelles eleccions, passar de cap regidor a tenir dos regidors era un increment espectacular. Nosaltres no estàvem pas contents, malgrat que havíem pujat de vots en nombres absoluts respecte a les eleccions de 1991 havíem perdut un regidor, però també valoràvem que si els socialistes havien perdut la majoria absoluta les coses serien diferents, la nit electoral vaig dir als mitjans de comunicació que calia un Pacte institucional entre les forces polítiques per a donar major participació als diferents grups municipals en els afers municipals.

CANDIDATURES	VOTS	PERCENTATGE	REGIDORS/ES
PSC-PSOE	6.813	46,71%	11
CIU	3.299	22,62%	5
IC	2.893	19,83%	5
PP	547	3,75%	—

Fonts municipals

En els dies posteriors a les eleccions municipals la rumorologia en els àmbits polítics i socials de la ciutat anava plena, crec que sempre passa igual després d'unes eleccions, en aquest cas el rumor era que en Josep Rebull tindria l'Alcaldia dos anys i jo la tindria els dos últims anys de legislatura municipal, amb l'objectiu de reforçar les dues forces polítiques, sobretot nosaltres que havíem perdut l'hegemonia de l'esquerra.

Però aquella rumorologia no era certa, nosaltres no anàvem a fer una aposta com la que havíem fet a l'any 1983, les coses havien canviat, el poble de Mollet volia un alcalde socialista i això ho anàvem a respectar.

Al mes de juny es va convocar el Ple per obrir la cinquena legislatura, constituint la nova Corporació sortida de les eleccions municipals i escollint l'Alcaldia. Es va procedir a la formació de la mesa d'edat constituïda per Oriol Fort en funció de president de mesa, com a regidor de major d'edat, i Jaume Español com a regidor menor d'edat, actuant com a secretari.

Constituïda la nova Corporació es va passar a l'elecció de l'Alcaldia; tant el PP com nosaltres no presentàvem la candidatura a l'Alcaldia. En el cas nostre l'Assemblea Local d'IC havia considerat millor no presentar candidat perquè es considerava que

al partit que havia tret més vots li corresponia tenir l'Alcaldia, però en canvi votàrem en blanc.

CIU en canvi presentava el seu cap de llista com a candidat a l'Alcaldia i ho feien òbviament els socialistes. La votació va donar el següent resultat: Montserrat Tura 10 vots, Josep Rebull 5 vots i en blanc 6 vots. Quedava de nou proclamada alcaldessa de Mollet del Vallès la Montserrat Tura.

S'iniciaven les intervencions dels diferents portaveus per deixar clara quina seria la seva posició en aquella nova legislatura.

La primera intervenció la vaig començar jo, deia que ningú havia tret la majoria absoluta, però que Mollet seguia sent un poble d'esquerres i plantejava l'acord institucional, per tal de normalitzar i impulsar la vida institucional, a partir d'implicar els grups municipals en el control de la gestió municipal, amb la seva presència en els Consells d'Administració de les diferents empreses i patronats i més recursos econòmics i tècnics per fer les tasques de grup.

Demana un nou talant del Govern de la ciutat i que les diferents concepcions de model de ciutat que s'havien presentat durant la campanya electoral per les diferents formacions polítiques no fossin motiu de bloqueig, demanàvem que els que tenien la responsabilitat de governar no imposessin els seus criteris i remarcàvem que calia la implicació de les entitats i de tots els ciutadans i ciutadanes en la gestió municipal.

Tant Josep Rebull com José Antonio Pachón van felicitar els socialistes per la representació aconseguida, també el portaveu del PP va dir que desitjava poder contribuir a la construcció d'una ciutat com Mollet, ells eren conscients de les diferències entre els partits però deixava clar que tots tenien un objectiu comú: el bé de Mollet.

L'últim portaveu en parlar va ser Josep Monràs pels socialistes, va dir que creia en el futur de Mollet i la seva gent, i que els socialistes treballarien per seguir transformant la ciutat, amb les institucions, entitats i empreses existents a la ciutat.

L'alcaldesa Montserrat Tura tancava el Ple dient que la persistència i el treball era l'única manera de tirar endavant els projectes, creia que el que s'havia fet fins aleshores no havia estat obra d'una sola persona, sinó del conjunt del Govern Municipal, o conjunts de governs municipals que van començar a l'any 1979.

El 13 de juliol de 1995 es reunia de nou el Ple municipal per donar compte de les diferents responsabilitats municipals i el funcionament de la nova Corporació. El nou govern tornava a ser monocolor:

Regidoria d'Esports, Comerç i Coordinador de Serveis Personals	Josep Monràs.
Regidoria de Salut Pública i Consum, Serveis Socials, Promoció Cívica i Joventut i Ocupació	Quim Araño.
Regidoria d'Economia	Ezequiel Martín.
Regidoria de la Dona i Igualtat i Ensenyament	Dolores Heredia.
Regidoria d'Obres, Via Pública i Serveis	Josep M ^a Garzón.
Regidoria de Planificació Urbanística i Medi Ambient	Manel Carreira.
Regidoria de Recursos Humans i Organització	Juan A. Vilchez.

Els portaveus dels grups municipals eren: Josep Mª Garzón pel PSC, Josep Rebull per CIU, jo mateix per IC-Els Verds i José Antonio Pachón pel PP.

3. L'acord institucional, un impuls a la normalització municipal

Crec que durant el període 1995-1996 IC-Els Verds, malgrat no ser el grup més nombrós de l'oposició, vam exercir un indiscutible lideratge, tant pel que fa a control de l'acció de govern com a la generació continuada de propostes en l'actuació municipal, fruit d'aquesta tasca i de la nostra capacitat per a arribar a acords amb tots els grups en la línia de fer avançar l'Ajuntament de Mollet cap una major obertura i participació dels regidors i regidores en la vida municipal.

Durant els setze anys d'ajuntaments democràtics, els grups polítics no vàrem saber concretar el paper dels grups de l'oposició a l'Ajuntament, en definitiva també eren regidors i regidores elegits per la ciutadania i per tant més enllà del seu paper de control als plens i a les comissions informatives calia estudiar la seva forma de participació en els Consells d'Administració dels patronats, instituts i empreses municipals, en els tribunals de selecció de personal, en les meses de contractació de serveis i obres que realitzava l'Ajuntament, també s'havia de reflectir l'opinió dels grups municipals en el Butlletí Municipal Quatre Cantons, aconseguir això era un pas endavant en l'acció política dels representants de la ciutat estiguessin al govern o no.

Inicialment ens vam posar d'acord amb CIU i PP ja que ells i nosaltres estàvem a l'oposició i era el moment de forçar els acords per canviar aquella situació viscuda durant aquells setze anys. Ni la primera legislatura, ni la segona en el govern PSUC i CIU i tampoc en la tercera governada per PSC i IC, havíem creat mecanismes de participació de l'oposició en l'estructura municipal i els socialistes amb la majoria absoluta durant la legislatura 1991-1995 tampoc van treballar en aquest sentit.

Per això a final de juliol de 1995, dies abans de marxar de vacances presentàvem una proposta al Ple municipal denominada "*Proposta dels grups municipals IC-Els Verds, CIU i PP sobre el funcionament del consistori durant la legislatura 1995-1999*".

El document iniciava la seva reflexió fent menció al fet que en les eleccions del 28 de maig de 1995 cap força política havia tingut la majoria absoluta i un dels elements a desenvolupar a l'inici de la legislatura era la normalització democràtica de l'Ajuntament.

Més endavant el document deixava clar que els Grups Municipals tindrien presència en tots els òrgans de representació i direcció de les empreses municipals i instituts mantenint la proporcionalitat segons el nombre de regidors i regidores que tingués cada força política, també apostàvem per tenir un despatx per exercir la nostra activitat política i de gestió, i presència amb veu i sense vot en tots els tribunals de selecció de personal, demanàvem participació dels grups municipals en els consells sectorials de participació ciutadana i que tots els regidors i totes les regidores tinguessin un lloc rellevant i preferent en els diferents actes institucionals i per últim es plantejava que en els pressupostos de 1996 s'aprovés una partida per elaborar una auditoria dels comptes de 1995 i que cada any l'Ajuntament realitzés una auditoria dels seus comptes.

En nom dels tres grups municipals, és a dir de CIU, IC-Els Verds i PP, vaig defensar la moció de la proposta, dient que aquella proposta era la suma de voluntats que s'havien expressat en aquell document perquè la Corporació pogués aprovar-la i formés part de la forma d'actuar i de fer de l'Administració molletana.

El debat posterior es va situar en el concepte de com democratitzar l'Ajuntament, era cert que aquesta expressió no era del tot afortunada, però el que volíem expressar era que els partits de l'oposició tinguessin presència en els diferents organismes municipals, cosa que fins aleshores no havíem estat capaços tots plegats de regularitzar.

Els socialistes van expressar que moltes de les propostes que fèiem ja estaven recollides per ells, però el cert és que hi havia molta desconfiança de quan i com es posarien en marxa i algunes propostes havien sigut verbals, el que calia era l'aprovació d'un document per part del màxim organisme municipal que era el Ple.

L'alcaldesa Montserrat Tura va demanar que fos retirada la moció presentada i és convertís el text en un document de tots els grups municipals presents en el Consistori. Davant de la seva proposta vam dir que si tots estàvem d'acord en el document el que calia era votar-lo en aquell Ple.

Al final es passava a votació el document presentat pels tres partits que va ser aprovat per tots els regidors i regidores de l'oposició i els socialistes hi van votar en contra.

Sens dubte crec que allò va ser un pas important per normalitzar les relacions entre govern i oposició i per aconseguir la participació integral en l'estructura municipal per part de qualsevol grup, estigués en el govern o en l'oposició. Cal dir també en aquest sentit que els socialistes van posar en marxa els acords aprovats en aquell Ple de juliol de 1995.

4. La crisi política de CiU a Mollet

En Josep Rebull i jo sempre hem mantingut una bona relació política i personal que ve de l'etapa de la Carme Coll, quan ell s'estava introduint en el món de l'audiovisual. Quan Josep Rebull va decidir encapçalar la llista de CIU vaig tenir l'oportunitat de parlar del tema amb ell, em va preguntar què en pensava i jo li vaig manifestar que potser era massa aviat per encapçalar la llista i en canvi que anant de número dos la situació era una altra cosa, sobretot perquè ell no tenia experiència de govern i això es nota quan estàs dintre de l'Ajuntament, no és el mateix tenir experiència de govern i passar a l'oposició, que entrar i estar a l'oposició sense cap tipus d'experiència i per tant ser el dos de la candidatura li donava temps per a madurar. També li vaig dir que si prenia la decisió de presentar-se, com així fou, havia de tenir controlat el partit, del contrari podria tenir algun problema, però veient com van anar les coses no em va fer cas o va arribar massa tard.

Estic convençut que els resultats electorals de CIU de 1995 en part van ser gràcies a en Josep Rebull, però a vegades els resultats són uns i els interessos són uns altres.

En el mes de juliol de 1995 el Comitè Local de CDC va decidir destituir-lo com a portaveu i proposava en el seu lloc la Teresa Ruiz, malgrat que en Josep Rebull va reunir 500 signatures i que la base de Convergència li donava suport, les cartes estaven posades sobre la taula, tard o d'hora el canvi es faria, en la mesura que els esdeveniments municipals avançaven amb rapidesa, per exemple hi havia hagut una reunió de CIU i PSC per explorar acords polítics i en Josep Rebull no era present en aquella trobada com a cap de llista i portaveu del Grup Municipal.

A final de gener de 1996 de nou va esclatar la crisi de CIU, el regidor d'Unió Jaume Español presentava la seva dimissió com a integrant del Grup Municipal de CIU i s'incorporava al grup mixt. En Jaume Español justificava aquella decisió fruit del nul paper que estava fent CIU com a oposició i en Josep Rebull anunciava la seva dimissió com a portaveu del Grup Municipal ja que no tenia la confiança del Comitè Local de CDC, en el seu lloc posaven la Teresa Ruiz.

5. Els pressupostos per a l'any 1996

Els pressupostos per a l'any 1996 van obrir el procés per arribar a acords de govern amb els socialistes, fins aleshores no havia estat possible establir negociacions ja que les relacions històriques entre les dues organitzacions eren molt dolentes. La lluita per guanyar l'espai de l'esquerra a la nostra ciutat havia sigut molt dura i algunes actuacions van obrir ferides. El període de govern entre 1988-1991 i la legislatura 1991-1995 no havien sigut un idil·li, al revés hi havien hagut moltes tensions entre les dues organitzacions i entre les persones que encapçalàvem els projectes polítics.

El 20 de desembre de 1995 es passava l'aprovació inicial dels Pressupostos municipals per a 1996. L'alcaldesa Montserrat Tura va fer una àmplia exposició de les postges que incloïen aquells pressupostos municipals.

Els tres grups municipals CIU, IC-Els Verds i PP havíem acordat no aprovar aquells pressupostos, a causa de la premura de temps per analitzar-los. En aquest sentit va demanar la paraula José Antonio Pachon i va dir que l'entrega d'aquells pressupostos per al seu estudi s'havia fet amb retard, ja que s'havia disposat de poc temps per aprofundir-los i analitzar-los.

En funció d'això manifestava que un vot negatiu suposaria paraitzar i crear una situació difícil, delicada, en què qui més hi sortiria perjudicat serien els ciutadans i en canvi que un vot afirmatiu seria donar una confiança a l'equip de govern. José Antonio Pachon va demanar que els pressupostos quedessin sobre la taula per a una posterior discussió. Josep Rebull va coincidir en la proposta presentada pel PP. Nosaltres vam manifestar que estàvem preparats per iniciar el debat dels pressupostos si el punt tirava endavant.

L'alcaldeŝa va criticar aquella posició dient que des de setembre fins aleshores els grups municipals no havien presentat cap proposta excepte IC-Els Verds. El punt va quedar sobre la taula per seguir parlant-ne fora del Ple municipal i buscar un acord.

Ara calia veure quins moviments es produirien, encara que arribaven les vacances de Nadal i per tant poques coses es farien. Després de les vacances de Nadal ens vam tornar a veure els tres grups municipals de l'oposició. José Antonio Pachon tenia dubtes de continuar endavant amb aquella actuació, vaig haver d'utilitzar tots els mitjans de persuasió perquè allò continués sense cap divisió entre els tres grups polítics, al final de la trobada sortia més convençut.

Vam mantenir una reunió de treball els tres grups municipals CIU, IC-Els Verds i PP per presentar propostes conjuntament a aquells pressupostos municipals de 1996. Al dia següent vaig veure una notícia a un diari comarcal, on Pere Martínez no descartava arribar a acords amb els socialistes, això em va semblar poc ètic, si més no, quan estàvem preparant les propostes per als pressupostos, em va donar la sensació com si el nostre paper, el de la gent d'IC-Els Verds, fos d'infanteria contra el govern municipal socialista i que després vindria la gent de CIU i pactarien amb el PSC, això no em va agradar gens i també cal dir que vaig pensar que ens podríem quedar fora d'un possible Govern Municipal i sobretot governat per PSC i CIU, aquesta fórmula mai s'havia fet, però en Josep Rebull no era Àngel Cuní ni l'Alfons Collado, ell era una persona menys de partit, més conciliadora... i això em preocupava.

Per tant el primer que calia fer era parar aquella possible operació d'en Pere Martínez. El 14 de gener vaig trucar en Jordi Tarrades, president del Consell Comarcal i primer secretari comarcal del Partit dels Socialistes de Catalunya i li vaig demanar una reunió on fos present la Montserrat Tura i ell mateix i per la nostra part l'Alfons García, president comarcal d'IC, i jo mateix.

Quedàvem per al dia següent per parlar de la situació de Mollet i veure quines solucions es donaven. Sembla que els dinars en tota negociació sempre van bé, si més no, són més disteses les discussions, vam parlar els dos protagonistes locals, la Montserrat Tura i jo mateix, exposant els nostres punts de vista i els retrets de l'actitud de cada una de les parts, al final vam arribar a l'acord de fer algunes modificacions als pressupostos municipals a proposta d'IC-Els Verds i obrir un període de converses per veure si era possible arribar a altres acords que donessin peu a una estabilitat municipal.

L'alcaldesa Montserrat Tura va convocar la Junta de Portaveus per convocar el Ple que aprovés els pressupostos municipals de 1996, ja que s'havia acordat que no es tornaria a convocar si no hi havia un principi d'acord, en aquest cas hi havia un acord entre PSC i IC-Els Verds.

Tant en Josep Rebull com José Antonio Pachon es van quedar sorpresos del canvi d'actitud d'IC-Els Verds, indubtablement finalitzada la Junta de Portaveus els vaig explicar quins havien sigut els motius d'aquell canvi de posició.

El 18 de gener els pressupostos quedaven desbloquejats amb l'abstenció nostra i del PP. CIU va votar en contra i per tant estava assegurat que CIU no pactaria amb els socialistes. La persona de CIU que havia entès l'estratègia era l'Àlicia Montés que en finalitzar el Ple em va dir: *"si el que volies era que CIU no pactés amb els socialistes ja ho has aconseguit"* i era veritat, si CIU s'hagués abtingut les portes encara podien quedar obertes, però amb el seu vot contrari tancava totes les possibilitats a un possible pacte, si més no per tot l'any 1996 i això ens donava més joc i temps, encara que s'havia trencat el tripartit dels tres grups de l'oposició.

6. Un nou pacte entre PSC i IC-els Verds

Les relacions entre PSC i IC fruit del període 1987-1995 havien creat una profunda desconfiança mútua, però malgrat tot calia intentar de nou obrir un procés de diàleg, de negociació que ens dugués a un nou pacte polític per aconseguir l'estabilitat política i a la vegada poder treballar conjuntament per millorar la ciutat, després de les eleccions generals amb la victòria del PP que portava a José Mª Aznar a la Presidència del Govern de l'Estat espanyol.

La victòria del PP també era un símptoma que la relació entre les esquerres havia de canviar, i Mollet també havia de ser un exemple del canvi. El debat dins IC no

va ser fàcil, per un costat la política que els socialistes havien dut durant el període de govern socialista a l'Estat espanyol havia creat un ambient poc propici als acords per part nostra amb els socialistes, per un altre costat la política marcada per Julio Anguita era un altre aspecte que pesava a l'hora de buscar acords i les relacions entre les dues organitzacions a la ciutat feien que hi hagués moltes reticències dins d'IC i estic convençut que dins els socialistes passava el mateix, però calia intentar-ho i superar aquella situació pel bé de la ciutat i per aconseguir un històric retrobament de les esquerres que fins aleshores havien estat confrontades.

A la tornada de vacances de Setmana Santa iniciàvem les negociacions, encara que enteníem que el procés havia de ser lent, diguem-ne que la consigna era més val una negociació lenta però que el pacte sigui bo, que una ràpida negociació i un mal acord.

La metodologia de treball després de diferents reunions era molt concreta, amb allò que estàvem d'acord es redactava un acord de govern i si hi havia diferències s'aparcava fins al final de la negociació. Cal dir que les negociacions entre les dues parts van estar marcades per un bon clima de treball.

Un dels temes era la política fiscal, a IC havíem fet d'això un eix central de la nostra política a la ciutat, la pressió fiscal era alta i per tant calia trobar una fórmula d'aplicació dels impostos més equilibrada, després de moltes discussions es va arribar a un acord amb un paràgraf que solucionava el debat dut fins aleshores que deia el següent: els augments de la pressió fiscal, en la seva globalitat, no estaran per sobre l'IPC, llevat que les circumstàncies externes ho facin imprescindible.

El redactat superava la prova, això volia dir que es podien apujar alguns impostos per sobre l'IPC però no en el conjunt dels impostos. I què passava sobre les circumstàncies externes? Això era per si el govern del PP treia algun impost que dificultés la gestió municipal. Malgrat l'acord, no tothom estava convençut de la proposta com era el cas de l'Antonio López que va ser escollit al gener de 1996 president local d'IC.

A principi de juliol les negociacions continuaven i després de haver superat el tema dels impostos, Gallecs era el principal obstacle en la negociació, les diferències continuaven, nosaltres defensàvem que Gallecs fos tot verd i agrícola, és a dir ni un pam de ciment, plantejàvem un referèndum i que aquest s'havia de fer abans de qualsevol reunió amb el Govern de la Generalitat, en canvi els socialistes defensa-

ven que el 90% del territori de Gallecs fos verd i un 10% per construir-hi serveis i zona industrial d'empreses no contaminants i que el referèndum es realitzés en última instància després de negociar amb la Generalitat.

Al final arribàvem a un acord en el qual les parts podrien posar l'accent a allò que ens era més important. Els socialistes podien defensar que el document recollia la possibilitat d'ubicar a Gallecs algun servei municipal bàsic i per a nosaltres el document recollia en primer lloc evitar absolutament qualsevol via de comunicació que travessés Gallecs, no s'exclouria cap fórmula o instrument de participació ciutadana inclosa la consulta popular i la convocatòria d'un Ple extraordinari per tal d'analitzar la conveniència de qualificar Gallecs unilateralment.

L'acord era una sortida que en funció de la correlació de forces es decantaria a un costat o a un altre. A principi de juliol tancàvem la negociació després de quatre mesos d'intensos debats entre les dues delegacions, però també en l'interior de cada una de les dues organitzacions, al final tant les assemblees de militants del PSC com els afiliats d'IC van donar-hi el vistiplau.

Enrere quedaven les fortes discussions amb una part de la Comissió Política Local d'IC que no estava del tot d'acord amb els continguts del Pacte, fins i tot en Jaume Bosch, en aquells moments responsable de Política Municipal, havia estat en una reunió per forçar un acord amb el tema de Gallecs ja que l'Antonio Lòpez no estava d'acord amb el redactat.

Totes les negociacions són difícils, mai deixes a ningú content, ni entre les parts negociants, ni entre les parts integrants de cada delegació. Per IC-Els Verds havien negociat Àlvar Blanco, Jesús Carrasco, Antonio López i jo mateix i pels socialistes Josep Mª Garzon, Ezequiel Martín, Quim Araño i en alguns moments Oriol Fort i Josep Monràs.

Al final de juliol de 1996 signàvem l'acord programàtic entre el Partit dels Socialistes de Catalunya i Iniciativa per Catalunya-Els Verds per a la formació d'un govern de coalició a l'Ajuntament de Mollet, aquest document el signàvem pels socialistes l'Antonio Mendoza i la Montserrat Tura i per Iniciativa per Catalunya-Els Verds Antonio López i jo mateix com a portaveu del Grup Municipal.

A part de signar el programa de l'acció de govern, IC-Els Verds tindríem les cartes de Medi Ambient, Serveis Socials i la primera Tinència d'Alcaldia. L'1 de setembre ens vam incorporar a les nostres responsabilitats en el govern de la ciutat.

En Quim Araño pels socialistes i Àlvar Blanco per Iniciativa van anant redactant durant aquells mesos els acords pertinents després de cada reunió. Al final el document tenia 25 fulls, parlava de l'àmbit institucional, de la informació i la comunicació, de la participació ciutadana, de la cooperació i la solidaritat, de la seguretat ciutadana, de la hisenda pública, de la dinamització econòmica del comerç i de l'ocupació, de les obres i la via pública i els serveis, del medi ambient, de Gallecs, de la salut pública i de consum, dels serveis socials, de la promoció cívica, de la joventut, de la dona i d'igualtat, de la cultura, de l'ensenyament i de l'esport. Era un document complet, les dues formacions estàvem convençuts dels beneficis que per a la ciutat comportava la formació d'un govern entre socialistes i Iniciativa per Catalunya-Els Verds.

Així ho vàrem explicitar en el document quan afirmàvem que *“aquest nou govern municipal, altament representatiu de la majoria de la ciutadania i del caràcter progressista de la nostra ciutat; govern que ha de garantir la millor estabilitat política, representativa i institucional per a la ciutat i que ha de continuar el treball del govern municipal actual vers la modernització, el civisme i el benestar”* i fins i tot fèiem un crit per afavorir la participació dels altres dos grups presents en el Consistori en els afers municipals i treballar conjuntament i per consens, sempre que fos possible.

7. Un somni fet realitat: El Museu Abelló

En Joan Abelló ha sigut una de les figures importants per a la ciutat de Mollet per la seva capacitat artística com a pintor universal reconegut arreu, amb un conjunt de béns artístics importantíssim.

En Joan Abelló havia explicat moltes vegades que en Dalí li deia *“tu, Abelló, un dia tindràs un Museu a la teva ciutat”* i al final va ser una realitat. A l'any 1984 sent alcaldessa la Carme Coll i jo mateix regidor de Cultura es van iniciar les primeres converses perquè part de la seva obra quedés per a la ciutat amb motiu d'un homeatge que se li va fer.

Però no va ser fins a 1996 que aquella proposta inicial es va consolidar sent l'alcaldessa Montserrat Tura i el regidor de Cultura, Oriol Fort. En Joan Abelló havia reiterat sovint el seu desig de fer donació a la ciutat d'una part del seu patrimoni artístic i indubtablement l'Ajuntament també tenia el mateix interès que la ciutat pogués gaudir dels béns artístics del pintor.

Aquell acord venia precedit d'un treball important del regidor de Cultura, Oriol Fort, que venia treballant des de l'octubre de 1991 per aconseguir aquell objectiu per a la ciutat i que òbviament en Joan Abelló estava predisposat a fer-ho.

L'obra que donava a la ciutat en Joan Abelló estava valorada en 2.000 milions de les antigues pessetes i estava composta per una obra artística de diferents pintors com Martí Alsina, Modest Urgell, Vilarrufat, Vaireda, Sorolla, Julio Romero de Torres, Marià Fortuny, Dalí, Subirachs, Guinovart, Cuixart, Nonell, Brossa i 300 obres d'en Joan Abelló.

El 29 de juny de 1996 el Ple municipal aprovava diferents punts que donaven peu a la constitució de la Fundació Joan Abelló com l'organisme de gestió de tots els serveis que donaria la Fundació inclòs el que després seria el Museu i la Casa del pintor Abelló. El Ple va ser unànim, tots els regidors i regidores hi van estar d'acord, aquest era un tema d'estat, nom que jo he utilitzat sovint en diferents temes en què és necessari que tots els grups es posin d'acord, perquè són temes de ciutat, indubtablement aquest era un d'ells.

Tots els portaveus vam parlar de la importància que suposava la donació de la seva obra per a la ciutat i la projecció que això li donaria a Mollet. El 28 de novembre d'aquell mateix any es van nomenar els primers membres de la Junta de Govern de la Fundació Joan Abelló que no venien determinats pels estatuts. Els membres eren: Josep Mª Garzon en representació del PSC, Josep Rebull en representació de CIU, José Antonio Pachon en representació del PP i jo mateix en representació d'IC-Els Verds, a més d'en Pere Baliarda i Josep Masats a proposta del pintor.

Per fi el somni d'en Joan Abelló es feia realitat, el 27 de març de 1997 s'inaugurava el Museu Abelló, vaig tenir l'oportunitat de poder parlar un moment amb ell i em va dir *"ha costat, però per fi s'ha fet realitat"*. El 27 d'abril de 2002 amb la inauguració de la Casa Abelló finalitzava el projecte cultural del pintor.

8. Gallecs, Un territori en discòrdia (3a part)

S'havia acordat en el pacte entre PSC i IC-Els Verds que es faria un Ple per discutir el tema de Gallecs i així es va fer, a principi de maig de 1997 debatíem de nou la situació de Gallecs. Aquest debat venia precedit d'un posicionament clar per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que donava la raó a l'Ajuntament en el conflicte amb l'Incasòl, aquella sentència reconeixia el dret de l'Ajuntament a sol·licitar la inclusió dels terrenys de Gallecs en el Pla especial de interès natural (PEIN) encara que no fos de la seva propietat.

En aquell Ple del mes de maig es reiterava una vegada més la inclusió de Gallecs al PEIN i expressàvem la voluntat d'arribar a un acord amb la Generalitat de Catalunya amb l'objectiu de salvaguardar els terrenys de Gallecs i es feia la proposta d'ubicar-hi alguns equipaments i serveis compatibles amb el medi ambient que no poguessin encabir-se en qualsevol altre lloc del territori municipal i s'instava a la Generalitat de Catalunya a declarar la seva disponibilitat per arribar o no a acords globals amb l'Ajuntament.

Es va acordar també la creació d'una taula permanent de diàleg entre les forces polítiques representades a l'Ajuntament per treballar conjuntament i facilitar el màxim consens entre tots els partits per tal que això servís per dinamitzar el debat ciutadà i ser sensibles a les diverses opinions que hi havia a la ciutat.

En aquest Ple per primera vegada parlava un representant de Cànem, acollint-se a l'article 112.3 del Reglament orgànic municipal, el portaveu va ser en Daniel

Aranda que es va manifestar contra els plantejaments de l'Ajuntament i que l'única solució a Gallecs era definir-ho jurídicament com a passatge d'interès natural, ja que segons ells era la figura que garantia la protecció d'aquell espai, també demanava un referèndum immediatament.

Feta la intervenció del portaveu de Cànem, iniciàvem el debat municipal. A IC-Els Verds creïem que aquella era una proposta per iniciar el debat ciutadà i també a nivell d'Ajuntament, sobretot per a discutir de quins equipaments s'estava parlant dient que fossin compatibles amb el medi ambient, estàvem també d'acord que calia una negociació amb la Generalitat de Catalunya ja que era el propietari per trobar una solució globalitzadora al problema de Gallecs. CIU estava d'acord a incloure Gallecs al PEIN però demanava que no s'edifiqués res i el PP plantejava la participació dels altres municipis en el projecte que s'estava defensant sobre Gallecs. Ens van sorprendre a tots les posicions de CIU expressades per la seva portaveu Teresa Ruiz. El portaveu socialista Josep Mª Garzón deixava clar com entenem tots els presents la posició de CIU dient: *"ha buscat una excusa per no votar-hi quan el govern de Catalunya governat per CIU ha urbanitzat Gallecs a l'entorn de Mollet i impugnen qualsevol acord que prengui aquest Ajuntament"*. Una vegada més el Consistori no aprovava cap resolució conjunta referent a Gallecs.

Als pocs dies d'haver-se celebrat el Ple, el grup municipal d'IC-Els Verds vam treure un comunicat per desmentir les crítiques que estava fent CIU en contra IC-Els Verds. El comunicat reafirmava la importància dels quatre objectius aprovats pel Ple i reafirmàvem també la nostra posició que Gallecs havia de ser un parc que combinés l'activitat agrícola, la lúdica i l'educació ambiental i forestal, i que fos un element de dinamització econòmica sostenible en relació a la naturalesa del parc.

Dèiem també que Mollet era una àrea d'influència del sud de la comarca i que per tant necessitava d'equipaments i serveis per a la ciutat i el seu entorn, però volíem discutir quins equipaments i serveis eren necessaris i això volia dir discutir-ho dins un procés de diàleg.

Mai entre els membres del Grup Municipal vam parlar-ho, però estic convençut que no volíem quedar-nos tancats amb les nostres veritats, ja que calia que tothom s'obrís, perquè el diàleg i no el subjectivisme fos el protagonista.

Dos mesos i mig després, a final de juliol el president de la Generalitat de Catalunya, l'Honorable Jordi Pujol, visitava Mollet com a president del seu partit amb l'objectiu de participar en un homenatge a diverses entitats de la ciutat i donar una conferència sobre l'associacionisme dels últims vint anys.

Posteriorment als actes celebrats van fer una roda de premsa, i a una pregunta sobre Gallecs va respondre "*sempre hem volgut un Gallecs verd i agrícola. L'hem demanat i seguirem demanant-lo*".

Aquelles afirmacions eren tot el contrari de la política seguida per l'Incasol, l'organisme de gestió depenent de la Generalitat de Catalunya, del qual ell era el president.

Aquelles declaracions van tenir una reacció de tots els partits polítics en l'àmbit local en la línia que pensàvem que sols eren paraules i no fets, ja que el Govern de Catalunya en cap moment havia defensat una política de protecció d'aquest indret del nostre territori.

Però aquelles paraules que va dir Jordi Pujol com a president de CIU van decaure ràpidament, com ja pensàvem tots els partits polítics de Mollet, el Parlament de Catalunya rebutjava a través de la Comissió de Política Territorial del Parlament una proposició no de llei presentada pels grups del PSC i IC-Els Verds que instava al Govern de la Generalitat a no efectuar cap actuació més de forma unilateral en aquests terrenys i que adquirís un compromís de protegir aquest espai.

Al mateix temps la proposició no de llei considerava la sol·licitud perquè s'elaborés un reglament que regules l'activitat agrícola, forestal o d'educació ambiental que es pogués desenvolupar en aquesta zona.

No seria fins al març de 1998 que l'Ajuntament a proposta de l'equip de govern, PSC i IC-Els Verds, va prendre la decisió unilateral de modificar el règim urbanístic de sòl, en passar de sòl urbanitzable no programat, que era com estava classificat, a sòl no urbanitzable d'especial protecció a partir de desenvolupar un Pla especial de protecció. Això suposava el següent: a) protecció del paisatge i del medi rural, dels diferents biòtops del Vallès, b) conservació i potenciació de l'agricultura, tant per l'activitat econòmica i productiva com pel valor cultural, i de la infraestructura agrònoma existent, c) conservació i rehabilitació del patrimoni arquitectònic i ambiental, d) regulació i control d'usos i activitats per garantir la permanència i potenciació dels valors paisatgístics i biològics, passant de la mera protecció dels espais existents a la gestió integral del territori, i e) creació de les condicions per a la consolidació de Gallecs com a parc rural, reserva de la naturalesa per a la cultura i l'educació ambiental, el lleure i la qualitat ambiental.

Què havia passat per fer aquest canvi? Teníem coneixements dels esborranys del Pla territorial metropolitana que afectava negativament Gallecs i de l'avantprojecte de Llei del sòl impulsada pel govern del PP, indubtablement aquells dos textos posaven en perill els terrenys de Gallecs i l'actitud del Govern de Catalunya de no buscar acords per donar-hi una solució definitiva després de tants anys de debat i conflictes en defensa d'aquell territori.

De nou acollint-se al Reglament orgànic municipal, intervenien en el Ple Carles Navarro, representant de l'AV de Gallecs, i Lluís Ansó, representant de Cànem. El primer expressava la seva satisfacció envers el fet que l'Ajuntament requalifiqués els terrenys de Gallecs com a no urbanitzables sobretot per la negativa de la Generalitat de Catalunya d'incloure Gallecs al PEIN, malgrat això no estava d'acord amb la construcció del cementiri en els terrenys de Gallecs ja que suposaria un gran impacte ambiental.

El segon va manifestar la seva satisfacció pel fet que l'Ajuntament mostrés un cert interès i voluntat d'actuar per protegir Gallecs, ara, dit això, ràpidament va dir que no teníem intenció de protegir aquesta zona en la seva totalitat i criticava IC-Els Verds per no defensar el referèndum, cosa amb què nosaltres, la gent d'IC-Els Verds, no estàvem gens d'acord, el referèndum no depenia de l'Ajuntament, però

per altre costat no era un fi en si mateix, era un instrument més per saber l'opinió de la ciutadania, però no l'únic. En tot cas quan IC-Els Verds vam plantejar el referèndum els partits estaven en les antípodes i ara per primera vegada estàvem tots d'acord amb la proposta d'un Pla especial de protecció i iniciàvem un procés per explicar a les entitats i a la ciutadania els continguts del Pla.

Finalitzades les dues intervencions, que podíem dir que en conjunt no eren de rebuig total del projecte presentat, vam entrar a debatre el punt. L'alcaldesa Montserrat Tura expressava que tots els partits que havien governat la ciutat havien treballat per preservar Gallecs i que la proposta deixava clar que els terrenys de Gallecs es declaraven no urbanitzables.

La Teresa Ruíz en nom de CIU va dir que estaven d'acord amb el canvi de qualificació com a zona no urbanitzable perquè en el seu programa electoral defensaven un Gallecs verd, agrícola i humà. José Antonio Pachon del PP deia que malgrat fos el seu partit qui aprovés la Llei del sòl, els interessos locals estaven per sobre de qualsevol qüestió i valorava positiu frenar la possibilitat que Gallecs estigués afectat per qualsevol interès urbanístic i Jaume Español, representant del Grup Mixt, defensava que calia mantenir Mollet amb un model equilibrat entre la modernitat i la conservació d'aquell pulmó verd.

Quedaven les intervencions dels portaveus que donaven suport a l'equip de govern, la meua intervenció en nom d'IC-Els Verds i la de Josep Mª Garzon per part dels socialistes criticaven el govern de la Generalitat de Catalunya de no fer cap proposta en positiu i d'estar en contra dels interessos municipals, en canvi la proposta que feia l'equip de govern PSC i IC-EV convertiria la meitat del terme municipal de Mollet en sòl no urbanitzable.

Per primera vegada tothom estava d'acord amb la modificació del règim de sòl i això reforçaria l'Ajuntament amb la seva negociació amb la Generalitat de Catalunya.

Es va iniciar un procés d'informació per explicar el Pla especial de protecció de Gallecs amb les entitats de la ciutat, els pagesos i amb els veïns i veïnes de Gallecs i vam fer un acte a l'Escola de Medi Ambient, on van parlar els redactors del Pla, l'alcaldesa i jo mateix.

Mentre l'equip de govern explicàvem la proposta a la ciutadania l'Incasol va presentar un escrit a l'Ajuntament demanant que modifiquéssim la nostra posició

anul·lant les resolucions adoptades unilateralment ja que preteníem classificar la zona B-4 com a sòl no urbanitzable d'especial protecció i per tant la nostra petició no s'estimaria ja que ells eren l'organisme de gestió urbanística i en aquest sentit ells determinaven i el seu destí.

La unanimitat en l'acord sobre Gallecs em va dur a fer un article d'opinió anomenat *"La primavera temps de canvi"*. La meua opinió era que havíem pres una decisió històrica respecte a aquells terrenys, i el que calia era buscar fórmules de gestió de l'espai natural de Gallecs, amb la participació dels diferents col·lectius i sectors socials que ens havia de permetre entroncar la vida de Mollet amb la revitalització de Gallecs integrat en una estratègia de desenvolupament local.

Però el més important seria l'esforç i l'embranchida de tots i totes el que faria que l'Institut Català del Sòl (Incasol), conduït pel govern de CIU entengués definitivament que Gallecs era de la ciutat de Mollet.

A final de gener de 1999 com era de preveure el conseller denegava l'aprovació definitiva i l'Ajuntament interposava un recurs contenciós administratiu contra la resolució del conseller de Política Territorial i Obres Públiques. L'actitud de la Conselleria va comportar reaccions dels grups municipals. IC-Els Verds a través meu vam dir: *"els ajuntaments no tenen independència per poder decidir envers el seu territori"*. Teresa Ruiz de CIU deia *"estem decebuts de la resposta obtinguda per part del conseller"*. José Antonio Pachón del PP manifestava: *"la situació és molt greu ja que amaga un plantejament especulatiu urbanístic"*. Jaume Español del Grup Mixt també criticava la posició del conseller dient: *"el Govern de Catalunya defensa un interès general que perjudica els molletans i molletanes"*, i l'alcaldeessa Montserrat Tura amb serenitat, però amb contundència, manifestava: *"el contenciós és l'última possibilitat que queda per dur a terme i espero que qual-sevol jutge valori aquesta situació de manera positiva"*.

Per primera vegada les veus eren unànimes davant del que tots consideràvem injust, la Generalitat ja havia urbanitzat una part del territori de Gallecs tant a Santa Perpètua com a Palau-solità i Plegamans i a Mollet també hi havíem posat la nostra part amb les noves zones d'habitatge com Can Borrell. Per què la Generalitat de Catalunya seguia mantenint una actitud contrària als interessos del municipi? Segurament en José Antonio Pachon donava en el clau, ell deia que l'únic plantejament era especulatiu i Jaume Español deia que era en benefici dels interessos generals de Catalunya i en contra dels interessos locals.

Un any després de l'aprovació del Pla especial de protecció de Gallecs, vam tenir una grata notícia, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) afavoria l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda amb una resolució on manhavia de els ajuntaments eren competents per decidir el futur de Gallecs contra l'opinió de la Generalitat de Catalunya que sempre ha tingut una actitud de realitzar accions urbanístiques al marge de l'opinió dels ajuntaments.

Sens dubte aquesta era una bona notícia per a les institucions locals ja que obria una llum d'esperança per aconseguir els objectius pels quals durant anys havíem estat lluitant i defensant. Per això no podíem parar, calia seguir treballant en la mateixa línia, i més enllà de les reivindicacions calia ampliar el camí d'anar conquerint quotes de gestió en el territori de Gallecs.

A final de gener de 2000 es constituïa el Consorci per a la Defensa de Gallecs, inicialment el composaven els ajuntaments de Mollet i Parets ja que l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda al final no hi entrava per discrepàncies en la redacció dels estatuts, en definitiva per criteris de concepció i a l'àmbit d'actuació. El Consorci tenia la finalitat de portar a terme activitats de gestió encomanades a garantir la preservació dels valors ecològics.

Aquella decisió de l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda a mi personalment m'incomodava, però per sobre de tot estaven els interessos de la ciutat i malgrat que vaig criticar com s'estaven duent les negociacions amb els altres ajuntaments el Grup Municipal Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) vam votar a favor.

Posteriorment al mes d'abril del mateix any s'iniciava la implantació del Servei Municipal d'Educació Ambiental de Gallecs amb l'objectiu de difondre els valors medioambientals a partir de potenciar les activitats d'educació ambiental com un instrument necessari per fomentar la conscienciació de la població envers la protecció del medi ambient.

Un any després es constituïa també l'Agrupació de Defensa Forestal de Gallecs amb l'objectiu d'actuar coordinadament en la prevenció i la lluita contra els incendis forestals, s'havien portat a terme gestions amb diferents organitzacions agràries (Unió de Pagesos, Associació de Pagesos Molletans de Gallecs i l'Associació de Joves Agricultors) que havien manifestat la seva voluntat de participar en les tasques de prevenció i contra els incendis a través de l'Agrupació.

A inicis del curs polític de l'any 2002 el Consorci va rebre una subvenció de 591.000 € de la Unió Europea a través del programa Life-Medi Ambient per finançar diferents actuacions en l'espai de Gallecs (foment de l'agricultura sostenible, gestió forestal, rehabilitació del patrimoni arquitectònic i cultural, foment de l'energia alternativa, divulgació de la via verda de Gallecs a Gallifa i potenciació de l'activitat cultural). Jo crec que aquest programa era molt interessant per als interessos de Gallecs i per a la nostra ciutat.

Aquesta era la part bonica de gestió a Gallecs, en definitiva era la part positiva, però a l'octubre s'aprovava pel Ple municipal la revisió del Pla d'ordenació urbanística municipal (POUM) que preveia la reserva d'un espai de serveis, en concret l'emplaçament d'un cementiri a l'espai de Gallecs.

Davant d'això diverses entitats socials i polítiques de la ciutat promovien un front comú contra l'emplaçament del cementiri a Gallecs; en Josep Cot un dels promotors deia: *“Gallecs té moltes agressions, però ara l'acció principal és aconseguir que no s'hi faci el cementiri, que és una de les guerres possibles que podem tenir i que pot cohesionar més les entitats de Mollet”*.

Una de les accions va ser presentar al·legacions contra l'emplaçament del cementiri a Gallecs previst pel POUM. En aquest sentit 30 entitats i 13 particulars van fer palesa la seva oposició al projecte d'ubicació del nou cementiri a la zona de Can Veire.

A l'abril de 2003 l'Assemblea de Defensa de Gallecs convocava el 27 d'abril a una manifestació demanant la protecció íntegra de l'espai rural de Gallecs. La participació ciutadana va ser de 250 persones.

Gallecs ha sigut i és un territori en discòrdia, però penso que després d'aquests anys de fort debat polític sobre el present i futur d'aquest territori les diferències no són tan grans, avui podem dir que hi ha moltes més coses que ens uneixen de les que ens separen.

Hauríem de ser capaços tots plegats de sumar els esforços necessaris en contra dels diferents governs de la Generalitat amb l'objectiu de salvaguardar els terrenys de Gallecs, del contrari les nostres discrepàncies possibilitaran algun dia que el propietari d'aquests terrenys, que és la Generalitat de Catalunya, acabi amb aquest pulmó verd al sud del Vallès Oriental i per tant qui té la responsabilitat de governar l'espai local ha de buscar un nou consens polític i també social.

9. Mollet contra el terrorisme

A mitjan juliol de 1997 ETA segrestava i assassinava Miguel Angel Blanco, regidor del PP a la localitat d'Ermua al País Basc.

Les hores prèvies al seu assassinat Mollet va viure amb molta intensitat aquells esdeveniments tan dramàtics, com a moltes ciutats i pobles de Catalunya i d'Espanya, la gent de Mollet es va mobilitzar pacíficament a favor de l'alliberament del regidor d'Ermua.

El divendres a migdia tots els partits polítics i sindicats vàrem convocar una protesta a la plaça Prat de la Riba que va tenir una assistència nombrosa de veïns i veïnes de la nostra ciutat.

ETA havia comunicat un termini per assassinar el regidor del PP, el dissabte a les quatre de la tarda finalitzava el termini fixat per al seu assassinat, la plaça de l'Ajuntament tornava a ser escenari d'una nova concentració pacífica de la ciutadania molletana, però aquelles concentracions que durant aquell cap de setmana va haver-hi a la plaça Prat de la Riba, seu de l'Ajuntament, com les moltes que s'havien dut a terme arreu de l'Estat espanyol no van fer canviar l'actitud dels assassins. A les cinc de la tarda es va donar la notícia que Miguel Angel Blanco havia sigut assassinat.

Enrere quedava aquella plaça plena, gent amb silenci, a vegades aplaudint, persones que encenien espelmes, era una mostra clara que malgrat la impotència, encara hi havia una esperança per al seu alliberament, en definitiva era una mostra per la llibertat dels éssers humans i de la idea que més enllà de posicionaments ideològics l'assassinat no era ni és la solució per aconseguir la independència d'una nació. Les concentracions ciutadanes eren una mostra a favor de la democràcia i per viure en pau, així és com una nació pot avançar pel camí de la independència no a través de l'odi, l'assassinat, l'extorsió i la por, així mai es construeix un país, el terrorisme porta a un camí sense sortida a qualsevol solució al País Basc.

En l'àmbit institucional el 14 de juliol de 1997 la Corporació municipal realitzava un Ple extraordinari, solidaritzant-se amb els familiars de Miguel Angel Blanco, amb el poble d'Ermua i amb seus companys del PP, també exigíem que ETA deixés de matar, segrestar, extorsionar, intimidar i limitar d'una manera o altra la llibertat de les persones i dels pobles. Un dels paràgrafs del manifest aprovat per tots els

grups municipals deia: *“manifestem el nostre dolor en silenci, però que mai ningú no entengui el silenci com a resignació ni claudicació, tot al contrari, és un acte de reafirmació democràtica, que res ni ningú no estroncarà el camí de convivència pacífica i lliure que el poble espanyol, el poble de Catalunya i el poble d'Euzkadi varem escollir ara fa tot just vist anys”*.

Abans del Ple a les dotze del migdia de nou va haver-hi una concentració a la plaça de l'Ajuntament. L'Alcaldessa en nom de la Corporació municipal va llegir un manifest que acabava dient: *“no volem més actes criminals, volem viure en pau. Ens mantindrem fidels sempre al servei del nostre poble, al servei de la pau i la llibertat. Visca la llibertat!”*.

L'assassinat de Miguel Angel Blanco va ser el punt d'inflexió davant el terrorisme, la ciutadania s'ha anat mobilitzant cada vegada més contra la barbàrie terrorista d'ETA, encara que han seguit assassinant i fins i tot a Catalunya van matar regidors del PP i al exministre de Sanitat, Ernest Lluch, i de nou el poble de Catalunya va tornar a sortir per expressar el seu rebuig, però defensant el diàleg com l'única expressió per resoldre el conflicte basc.

El camí per aconseguir la sobirania d'un poble no passa per la lluita armada, ja que han de ser els ciutadans i ciutadanes els protagonistes dels canvis, a partir de la seva consciència social i no pas una avantguarda suposadament revolucionària, ja que matar no és gens revolucionari.

El combat contra ETA no passa pas per l'exclusió entre uns i altres com antítesi del pluralisme, aquest és un factor democràtic de resolució de conflictes i per tant cal treballar per la pau i el diàleg i avançar en l'autogovern i en la configuració d'un marc jurídic que millori el pacte de convivència entre els diferents sectors de la societat basca.

10. Un Pacte per l'Ocupació a la ciutat

A final de 1997 l'Ajuntament de Mollet a proposta del govern municipal PSC, IC-Els Verds portàvem una resolució al Ple per adherir-nos a la proposta que feien els sindicats majoritaris de CCOO i UGT sobre la política de concertació i en concret el pacte per l'ocupació a Catalunya que proposaven els sindicats al Govern de la Generalitat de Catalunya.

El Pacte que proposaven CCOO i UGT es referia a un conjunt de propostes que ajudessin a la creació d'ocupació, en aquest sentit plantejaven establir mecanismes i instruments per garantir el compliment de la normativa laboral en matèria de contractació, avançar en un procés d'integració dels diferents sistemes de formació professional i la creació del Servei Català d'Ocupació.

L'Ajuntament també demanava al Govern de la Generalitat de Catalunya la incorporació dels ajuntaments en les polítiques contra l'atur i per la plena ocupació, així com la transferència de competències i recursos per tal de poder establir polítiques actives contra l'atur des dels ajuntaments.

Mesos després vaig fer un article d'opinió com a portaveu del grup municipal d'IC-Els Verds, la meva anàlisi era que estàvem assistint en els últims anys a la internacionalització i globalització de l'economia mundial, al naixement d'una nova societat de la informació i que aquella nova realitat podia comportar una nova oportunitat en relació amb l'ocupació.

Plantejava que en aquell context el paper de les administracions locals i els agents econòmics i socials hi jugaven un paper important i que havíem de ser capaços d'engegar iniciatives que permetessin encarar els reptes de l'ocupació, la competitivitat, la sostenibilitat i la cohesió social.

Arribat aquest punt, posava exemples del treball conjunt entre diferents protagonistes, l'administració local, empresaris i sindicats com el Pacte Territorial per l'Ocupació del Vallès Occidental o el Pacte Industrial de la Regió Metropolitana, per això creia que més enllà de donar suport als acords nacionals de CCOO, UGT i la Generalitat de Catalunya calia aplicar-ho també a la nostra realitat local a partir de programes específics.

Al març de 1998 el Grup municipal d'IC-Els Verds presentàvem un Pla d'Ocupació per Mollet; entre les propostes que plantejàvem destacàvem la realització d'un estudi socioeconòmic de la ciutat, l'aplicació de les 35 hores al personal funcionari i laboral de l'Ajuntament així com als treballadors i treballadores dels patronats i empreses municipals, demanàvem que es considerés també un programa per a reduir les hores extres, la reconversió en la creació de llocs de treball i la creació d'un Fons de Compensació Tributària per a aquells comerciants, serveis i empreses amb seu a Mollet, que contractessin gent jove o persones en atur de llarga durada i amb un mínim d'un any de contracte.

Cal dir també que en els últims anys l'Ajuntament de Mollet ha signat diferents Pactes per l'Ocupació amb els sindicats de CCOO i UGT i amb l'Agrupació Industrial del Besòs per realitzar diferents programes de lluita contra l'atur. L'element més important ha estat el factor de cooperació entre administracions, sindicats i empresaris per sumar les diferents sinergies en el territori que fessin possible combatre l'atur amb millors condicions.

11. De la unitat a la fractura d'IC i la creació d'EUiA

La història dels que venim de la tradició comunista ha estat molt difícil i plena de tensions en els últims vint-i-quatre anys, ha estat un anar i un tornar deixant pel camí moltes il·lusions i esperances de molta gent.

Malgrat això seguim lluitant per un món més just, encara que el nostre espai electoral és petit i sols la unitat d'acció i les idees aniran fent possible que aquest espai es vagi engrandint.

A l'any 1988 una quarta part dels membres del Comitè Central del PCC abandonaven el PCC i s'incorporaven de nou al PSUC, aquest sector venia majoritàriament de CCOO i de crítics militants del PSUC que volien un procés de reunificació del PSUC i del PCC, en aquest procés d'unitat també hi havia un sector del Partit Comunista dels Pobles d'Espanya (PCPE) encapçalats per Ignacio Gallego que s'incorporava al PCE.

Indubtablement a Mollet això no era possible, les nostres relacions després dels esdeveniments de les eleccions municipals de 1987 i el trencament local d'IC eren molt fredes, una part de la nostra gent no estava pel procés d'unitat comunista.

Una part de la direcció del PCC no estava d'acord amb aquell procés d'unitat i no es va integrar al PSUC. El 12 de març de 1989 es va fer el Congrés d'Unitat Comunista on una part del PCC, Bandera Roja (BR-OCE) i PTE-UC de Santiago Carrillo s'integraven al PSUC. Poc temps després el PCC va abandonar IC.

Nou anys després, és a dir a partir de 1997 tornaria una nova crisi en el si d'IC i del PSUC. En el període cap a la IV Assemblea Nacional d'IC s'havia creat un corrent d'opinió denominat Col·lectiu Roig, Verd i Violeta que agrupava la gent procedent del PCC, i gent que veníem d'haver donat suport a Rafael Ribó a la Secretaria General del PSUC com l'Antoni Luchetti, Ramon Luque o jo mateix.

Aquest col·lectiu no compartíem les opinions de la direcció d'IC referent a la política d'aliances amb els socialistes, nosaltres creïem que el fet que el PP arribés al Govern de l'Estat era fruit de la política portada pels socialistes i per tant que ells havien de fer un procés de catarsi interna abans de parlar d'aliances entre els socialistes i l'esquerra transformadora, en segon lloc no estàvem d'acord amb el fet que IC es convertís en un partit polític, creïem que havia de seguir sent un moviment polític on s'agrupessin diferents partits, persones lligades als moviments socials, i en tercer lloc pel que fa a les relacions amb Esquerra Unida, una part d'IC no veia bé la política que estava aplicant IU i una i l'altra part era el seu referent. En l'Assemblea Nacional el Col·lectiu Roig, Verd i Violeta va treure un 30% de vots per formar part dels òrgans de direcció com la Comissió Política Nacional. Jo crec que molta gent ens van votar com a càstig a la direcció sortint, però no perquè estiguessin d'acord amb els plantejaments del Col·lectiu.

Ara calia gestionar aquell 30% perquè també el Col·lectiu era l'expressió de diferents sensibilitats polítiques, però no ens va donar temps ja que entràvem en un nou període congressual, en aquest cas el del PSUC que es faria cap a mitjan maig de 1997.

Es va celebrar el IX Congrés del PSUC on es va elegir una Secretaria col·legiada formada per Quim Mestres, Rafael Ribó, Simón Rosado, Joan Saura i Lali Vintró. La gent que estàvem en el Col·lectiu Roig, Verd i Violeta que formàvem part del PSUC vam perdre el Congrés. El corrent crític del PSUC estava d'acord amb la idea que IC era una aposta estratègica irrenunciable, però volia un PSUC actiu com a garantia de mantenir viu el discurs de l'esquerra marxista, en definitiva era apostar per un PSUC creatiu i útil a IC.

A mitjan agost Julio Anguita va plantejar el trencament del PCE amb el PSUC, s'obria la crisi, després de les vacances ens vam reunir la gent del Col·lectiu Roig, Verd i Violeta, per valorar la situació política que s'estava creant després del posicionament que havia expressat el coordinador d'Esquerra Unida i secretari general del PCE, jo no vaig estar d'acord amb l'inici del procés que ens portava al trencament d'IC, pensava que calia guanyar l'hegemonia de les idees dins d'IC, el trencament ens portaria de nou a una debilitat política i d'això es ressentiria l'espai social i polític que representava IC, ja que creia que no hi havia espai polític per a una escissió, ja que lluitaríem pel mateix espai electoral i el més segur és que els electors i electores ens castigarien a les dues formacions polítiques.

Mollet era un dels llocs importants del corrent crític, la crisi d'IC també tenia una expressió clara a la nostra ciutat, per això la Direcció Nacional d'IC va bloquejar els comptes de l'Agrupació Local com a mesura preventiva, cosa que va comportar la crítica per part de la Comissió Política Local, així com una resolució que plantejava la reconducció de les relacions d'IC amb IU com únic referent estatal.

Aquests plantejaments no afectaven el Grup Municipal perquè hi havia una posició clara de no trencar amb IC i mantenir el pacte amb els socialistes, encara que la majoria de la direcció local mantenia el criteri que calia radicalitzar les postures envers els socialistes, jo vaig fer unes declaracions criticant la posició de la majoria de la direcció local dient que el Grup Municipal estava defensant el programa electoral que el mateix Antonio López havia signat amb la Montserrat Tura. Aquesta crítica sortia al pas d'un esdeveniment fetes pel mateix Antonio López, que deien que el Grup Municipal estava submís a les posicions polítiques que mantenia la Montserrat Tura. Tot això formava part també de la fractura dins d'IC.

El procés cap a la fractura d'IC anava en augment, Barcelona era escenari d'un acte polític convocat pel Col·lectiu Roig, Verd i Violeta, l'Antonio López valorava que era *“un pas endavant per crear les bases d'una formació política de l'esquerra transformadora que recuperés l'esperit original de 1987”*. El 30 de novembre era la data de la sortida dels crítics d'IC, creant una nova formació política, jo abandonava el Col·lectiu Roig, Verd i Violeta després d'haver participat a la seva constitució al setembre de 1996 amb dirigents com l'Alfred Clemente i l'Antoni Luchetti, jo seguia mantenint el criteri de mantenir posicions crítiques dins d'IC, però no estava d'acord en crear una nova formació política, jo enhavia de els ciutadans no volien més trencaments a l'esquerra dels socialistes i per tant aquell no era el camí a seguir.

Una part del Col·lectiu Roig, Verd i Violeta vam decidir quedar-nos a IC i vam enviar un comunicat als mitjans de comunicació encapçalats per Agustí Colom, responsable de la Comissió d'Economia d'IC, i els membres de la Comissió Permanent d'IC d'àmbit nacional, l'Antonio Pedrero, Josep Vargas i jo mateix, nosaltres representàvem un 8% del corrent del Col·lectiu. En aquell comunicat indicàvem que creïem que la ruptura debilitava l'esquerra transformadora fins al punt de reduir-la a la semimarginalitat en uns moments de consolidació dels valors de la dreta i a la vegada pensàvem que no existien tants espais consolidats i perspectives de futur a l'esquerra dels socialistes.

Malgrat això seguíem sent crítics amb la direcció d'IC per no haver aprofundit en la pluralitat d'IC i deixàvem clar que treballaríem per unir de nou en una sola formació l'espai de l'esquerra transformadora i reconstruir les relacions amb IU.

A final de novembre es trencava IC i es creava una nova formació política EUiA i Mollet era un punt important de la nova organització. Sis anys després tornem a treballar junts amb una Coalició electoral tant a les eleccions municipals de 2003 com a les autonòmiques del mes de novembre, vistos els resultats de l'any 1999. Les meves previsions s'han fet realitat, a l'esquerra dels socialistes no hi ha tants espais, espero i desitjo que s'obri una nova etapa (com sembla ser) d'unitat d'acció, això és el que volen molts ciutadans i ciutadanes que volen ser representats per les nostres idees polítiques per les quals hem lluitat i lluitarem.

12. La Commemoració dels 20 anys d'ajuntaments democràtics

El 19 d'abril de 1999 es complien 20 anys de la constitució dels primers ajuntaments democràtics, aquells 20 anys els havíem viscut amb molta intensitat i malgrat tot encara quedava molt per fer, però amb la mateixa il·lusió i esperança d'aquell 19 d'abril de 1979. Els ajuntaments havien jugat un paper molt important en la modernització i consolidació democràtica del país, a la vegada són i han sigut una escola d'aprenentatge humà, social i polític, molts polítics que han tingut responsabilitats de partit, parlamentàries o de govern s'han format primer en l'activitat municipal.

Mollet celebrava aquells 20 anys d'ajuntaments democràtics amb un acte municipal al voltant del Roure del Mil·lenari al Parc de Can Mulá . Aquell acte solemne va constar de dues parts: l'aprovació d'una declaració municipalista i l'inici de les distincions cíviques que es donaven a aquelles persones majors de 70 anys que havien destacat per una activitat cultural, esportiva o social en benefici de la ciutat i a les entitats ciutadanes que feia més de 20 anys de la seva constitució.

En aquell Ple del 18 d'abril de 1999 sota el Roure del Mil·lenari tots els regidors i regidores expressàvem el nostre reconeixement i el nostre homenatge a tota la gent que un dia va lluitar per la democràcia i per les llibertats del nostre país que van ser segrestades per la dictadura que negava les llibertats bàsiques i els drets civils i que en molts casos els va suposar la mort, la presó i l'exili.

Un dels paràgrafs del manifest institucional aprovat per tots els grups municipals deia:

“Al llarg d’aquests vint anys l’Ajuntament de Mollet com el conjunt del municipalisme català ha donat suport a la reconstrucció de les institucions catalanes amb tota l’energia i la convicció. Alguns dels primers acords presos l’any 1979 varen referir-se a la necessitat ineludible i urgent de recuperar plenament la Generalitat de Catalunya i a la necessitat d’assolir la capacitat d’autogovern nacional.

Des d’aquell mateix moment, l’Ajuntament ha donat suport constant a la llengua, a l’ensenyament, a la cultura catalana i aquest és un objectiu irrenunciable per al futur, en el marc del més acurat respecte a les opcions culturals i lingüístiques de cada persona”.

Tots els portaveus dels grups municipals que van parlar, José Antonio Pachón, Pere Martínez, Oriol Fort i jo mateix, així com l’alcaldessa Montserrat Tura vam manifestar el nostre agraïment al conjunt de dones i homes que havien fet un esforç per treballar, per construir un Mollet millor i al paper del moviment associatiu que des de la coincidència i de vegades des de la diferència havia ajudat a construir la nostra ciutat.

Per un altre costat uns dies abans un grup d’amics i amigues m’havien organitzat un homenatge pel fet que era l’únic regidor que portava vint anys a l’Ajuntament. La idea havia sorgit d’en Juan López Cotorruelo i d’en Josep Rebull, inicialment la proposta no es veia massa clara, a part del fet que a mi els homenatges m’han sonat sempre a un comiat. I vist ara amb el temps va ser un comiat perquè les eleccions de 1999 van ser les últimes a les quals em vaig presentar.

La qüestió és que allò va tirar endavant i al final es van replegar unes 2000 persones de tots els estaments socials de la ciutat, era un ventall ampli, no tots eren de la mateixa corda, i a mi allò m’agradava, perquè creia que més enllà de les meves posicions ideològiques, s’estava fent un homenatge a la institució municipal i al conjunt de dones i homes joves que hi vam entrar l’any 1979 amb il·lusió, amb la idea que calia canviar el país començant pel nostre poble com a realitat més propera. També hi havia representació dels partits polítics, hi eren presents l’Ignasi Riera, en aquells moments diputat al Parlament de Catalunya; José Luis López Bulla, exsecretari general de Comissions Obreres i que posteriorment ha sigut diputat al Parlament de Catalunya; Pere Bufí, alcalde aleshores de Santa Perpètua de Mogoda, la Carme Coll, alcaldessa entre 1983-1987 i com no, el Grup Municipal i Juan López Cotorruelo que va fer de mestre de cerimònies.

Com sempre en aquests actes a l'hora del cafè toquen els parlaments, recordo que l'Ignasi Riera, com a ell el caracteritza, va fer un discurs planer, distès i amb humor però ple de contingut, va parlar també la Carme Coll fent un recordatori de l'etapa en què vam treballar junts a l'Ajuntament i de la meua permanent constància de seguir fent tasques municipals i al final em va tocar a mi dir algunes paraules, vaig començar agraint la presència de la gent que havia vingut, vaig dir que el meu homenatge era també per a tots els regidors i regidores que havien passat per l'Ajuntament, que el treball municipal era una tasca plena de satisfacció, però que també hi havia mals moments, malgrat tot, jo em quedava amb el conjunt de coses positives que havia viscut aquells anys en el terreny municipal, això ho vaig argumentar fent un repàs del treball fet directament o indirectament a l'Ajuntament i afirmava que havíem de mirar al futur amb il·lusió ja que hi havia molt treball encara per fer, aquest havia de ser fruit de l'esforç col·lectiu, no sols d'uns quantes persones. Amb la meua intervenció finalitzava per a mi una nit màgica, amena i plena de satisfacció.

13. Les polítiques ambientals, un nou camí del municipalisme

En els últims anys els temes ambientals han passat a ser una de les prioritats importants dels municipis, una vegada s'ha consolidat el treball d'ordenar, planificar i posar en marxa les necessitats planificades pels primers ajuntaments democràtics, però també per la pressió dels moviments ecologistes que han anat creant una consciència social i institucional.

Avui dia el medi ambient és un factor important en la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes i en aquest sentit cal potenciar polítiques de recollida selectiva de residus, de mobilitat sostenible amb l'objectiu de definir un conjunt de mesures destinades a recuperar la qualitat de l'espai urbà, l'ecologia industrial aplicada a les indústries, en definitiva cal potenciar un medi ambient de qualitat a les nostres ciutats i pobles.

L'Ajuntament de Mollet com altres ajuntaments va crear una Regidoria de Medi Ambient i un dels seus objectius durant l'any 1998-1999 va ser realitzar una auditoria ambiental de la ciutat, per diagnosticar la situació de la ciutat i fruit d'això elaborar un programa d'actuació ambiental per regular el creixement de la nostra ciutat amb paràmetres ambientals.

Un dels eixos d'aquesta auditoria va ser la participació ciutadana donant la seva opinió referent a la situació ambiental de la ciutat i en una segona fase es va crear el Fòrum Ambiental per debatre amb entitats i persones vinculades al medi ambient els resultats de la diagnosi ambiental.

La diagnosi ambiental definia un Pla d'acció estructurat en cinc línies d'actuació: 1) Millora de l'entorn natural del municipi, 2) Millora del medi urbà, 3) Utilització eficient dels recursos naturals i reducció de la contaminació ambiental, 4) Implantació de criteris de qualitat ambiental en l'activitat econòmica i a l'Ajuntament, i 5) Promoció de la participació ciutadana i dels agents socials cap a la sostenibilitat.

Aquella auditoria i els eixos del Pla van ser, crec jo, una bona base per iniciar veritables polítiques ambientals a la ciutat. L'Àrea de Medi Ambient, fruit del pacte amb els socialistes, la duia IC-ElsVerds; després de les eleccions municipals de 1999 va passar a mans dels socialistes que van continuar els treballs del Fòrum Ambiental ja que en definitiva el govern municipal era el mateix, PSC i ICV, encara que nosaltres amb menys pes.

A mitjan any 2001, concretament al maig es van començar les sessions del Fòrum Ambiental que tenia dos objectius: a) Cercar propostes de la ciutadania que complementessin el Pla d'acció ambiental i b) Finalitzar el Fòrum amb la redacció de l'Agenda local 21 de Mollet.

Què són les agendas 21 locals? Les Nacions Unides es van reunir a Rio de Janeiro a l'any 1992 per realitzar una conferència sobre medi ambient i desenvolupament on van acordar plantejar l'elaboració d'un Pla d'acció per fer possible un desenvolupament sostenible, és a dir, una millora de la qualitat de vida sense malmetre el medi ambient.

Arran d'aquest document, els països europeus van aprovar un text similar, la carta Alborg, amb la idea que les ciutats europees realitzessin els seus plans locals amb la finalitat anteriorment esmentada i això és el que s'anomenen les agendas 21 locals.

Els debats de les set sessions que va durar el Fòrum van acabar a final de gener de 2002, quasi havien passat set mesos de treball. Els organitzadors i organitzadores valoraven que si bé la participació no havia estat l'esperada, els resultats havien

estat força positius i es constatava la voluntat d'avançar en un projecte de ciutat sostenible.

El Fòrum va concretar una cinquantena de propostes, entre elles els temes de Gallecs, promoció de la bicicleta i disseny d'una anella verda de la ciutat per a bicicletes, foment racional i estalvi d'aigua, implantació de la recollida selectiva, potenciar polítiques d'estalvi energètic, salut ambiental i foment de l'educació ambiental.

Mollet actualment després dels treballs del Fòrum té una agenda 21 local que sens dubte ha de ser una eina de treball de la ciutadania i en concret dels responsables polítics locals per fer una ciutat sostenible i aconseguir una millora de la qualitat de vida amb paràmetres ecològics.

També l'Ajuntament de Mollet del Vallès va participar des dels seus orígens en la creació del Consorci del Besòs amb l'objectiu de coordinar accions contra la contaminació fluvial del riu Besòs a partir de la recerca de solucions globals per als problemes de contaminació de la Conca del Besòs per aconseguir el sanejament i el sistema aquàtic de la conca.

L'Ajuntament de Mollet del Vallès va participar també en un dels temes, des del meu punt de vista més importants que s'han fet a la comarca del Vallès Oriental, que era el Pla de residus comarcal, i el desplegament de les infraestructures per a dur a terme la recollida selectiva i el tractament de la fracció orgànica dels residus domèstics.

La Llei de residus 6/93 determinava una modificació dels serveis, tant de la recollida com del tractament, l'objectiu era desenvolupar una nova política envers els residus amb l'objectiu d'aplicar la política de les tres R: Reduir, Reutilitzar i Recliclar. Això indubtablement també ha de comportar un canvi cultural i una participació activa de la ciutadania que evidentment participa cada vegada més.

A l'any 1994 el Consell Comarcal va organitzar un viatge tècnic a Alemanya. En aquest viatge vam assistir-hi alcaldes, regidors i tècnics dels ajuntaments de la comarca, professionals del sector i professors de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Va ser el punt de partida per iniciar el procés de disseny del Pla comarcal de residus que incloïa un programa d'inversions de 1.800 milions de pessetes dels quals

els Fons de Cohesió Europeus van finançar el 80% del total de la inversió. Les inversions anaven destinades a infraestructures: Planta de Compostatge, Planta de Transfer, Planta de Runes, Centre Logístic de Triatge i Valorització i la construcció de 23 deixalleries, entre elles la de la nostra ciutat ubicada a Can Ros.

A principi de 1996 el Pla va començar a funcionar de manera pràctica. El model de gestió va ser a través d'un Consorci que agrupa el conjunt d'ajuntaments de la comarca del Vallès Oriental.

Tot aquest procés va ser possible en primer lloc gràcies a la disponibilitat i la participació directa dels municipis per tirar endavant un Pla de residus comarcal i en segon lloc al consens polític entre les forces polítiques que en aquell moment eren presents en el Consell Comarcal.

14. Mollet, una ciutat comercial i de serveis

La nostra ciutat durant aquests anys s'ha anat consolidant com una ciutat comercial i de serveis i punt de referència comercial dels pobles de l'entorn. Aquest paper de centralitat del Baix Vallès fa que els reptes siguin permanents com a ciutat, perquè una ciutat que vol seguir sent punt de referència, ha de ser competitiva, si no vol perdre aquest paper, és a dir ha de donar serveis a una àrea d'influència d'aproximadament 200.000 habitants.

L'estudi de comerç realitzat a l'any 1986 per Marçal Tarragó ja posava de relleu que Mollet constituïa pels seus equipaments i nombre d'establiments un centre comercial important tant per als ciutadans i ciutadanes de la nostra ciutat com pels de rodalies: Martorelles, Parets, Sant Fost de Campsentelles, la Llagosta, Santa Perpètua de Mogoda i Montmeló, pobles d'on provenien segons l'estudi d'aleshores un 69% de visitants.

En aquest sentit calia aplicar mesures per fer més atractiva la nostra realitat comercial i de serveis i consolidar el nostre paper de centralitat. L'estudi plantejava la necessitat d'un nou mercat municipal ja que el mercat municipal ubicat a la plaça Prat de la Riba s'havia quedat petit i es plantejava ubicar el nou en els terrenys d'ITISA que s'havien adquirit per part de l'Ajuntament.

Durant la legislatura 1987-1991 es va elaborar el projecte del nou mercat municipal i l'any 1993 es creava Mercamollet per tal de gestionar la construcció del nou mer-

cat, l'organització i la posada en marxa del nou mercat municipal que es va inaugurar el 28 de gener de 1996. També l'estudi va fer altres propostes importants com era la regulació del mercat setmanal, una actuació urbanística d'àmbit comercial, tot això al llarg d'aquests anys s'ha anat realitzant.

El procés de consolidació en el camp de les polítiques adreçades al sector comercial i de serveis es farà a partir de la cinquena legislatura duent a terme accions de difusió comercial com el Mercat del Vehicle d'Ocasíó i el que seria un gran aparador comercial com Fira Mollet que es va celebrar per primera vegada a principi d'octubre de 1998 i del qual ja s'han fet actualment tres edicions sent un esdeveniment social i econòmic amb una àmplia participació d'expositors i expositores i un nombre important de visitants de la nostra població i d'altres poblacions de la comarca i de fora d'ella.

L'èxit de Fira Mollet ha d'anar lligat a la permanent renovació dels sectors comercials i de serveis de la ciutat, i és per això que juguen un paper important les estructures de suport i dinamització creades per l'Ajuntament com era el cas de l'empresa municipal Mercamollet, l'Oficina Municipal de Comerç i el fet de potenciar l'associacionisme comercial i en concret del fet que a partir del novembre de 1998 existeixi un Consell Municipal de Comerç com un espai de debat i dinamització dels temes que afecten al món comercial i de serveis.

Però un salt qualitatiu en aquest treball de la política comercial des del meu punt de vista va ser l'aprovació a l'any 2000 del Pla d'orientació comercial, en definitiva era un Pla estratègic de potenciació del comerç. Aquest va ser un Pla participatiu on van participar els grups municipals representats en el Consistori, les associacions de comerciants de la ciutat, l'Organització de Defensa del Consumidor, els sindicats, empresaris a títol individual i la Direcció General de Comerç de la Generalitat de Catalunya.

L'objectiu del Pla era fer una anàlisi de la situació del comerç local i en funció d'això es van definir seixanta-dues actuacions adreçades a reforçar l'oferta de serveis, a l'execució d'obres urbanes, modernització i qualificació de l'oferta comercial. L'execució d'aquell Pla es projectava realitzar-la durant quinze anys.

L'octubre de 2001 l'Ajuntament signava un conveni de dinamització del comerç local amb la Direcció General de Comerç de la Generalitat de Catalunya, la Cambra de Comerç i l'Associació de Comerciants de Mollet Centre. Era un conveni continuador del que s'havia signat dos anys enrere amb la Diputació de Barcelona.

La missió del conveni era potenciar i dinamitzar el comerç de la ciutat i fer-lo a la vegada més competitiu davant les grans superfícies comercials que s'han anat instal·lant tant a la nostra ciutat com a la zona dels Vallès ja que les distàncies avui no són un problema per a la mobilitat de la gent per anar a comprar allò que creuen que és del seu interès.

Indubtablement el comerç local ha d'adequar-se als canvis dels perfils socioeconòmics de la població que han provocat canvis en la configuració dels barris generant noves demandes, noves necessitats, nous hàbits de consum que afecten al sector comercial i de serveis i per això la ciutat ha d'incidir en la implantació d'uns equipaments comercials moderns i competitius amb personal especialitzat que doni resposta a les transformacions socioeconòmiques del conjunt de la població.

Un dels objectius que el Pla estratègic situava amb força era potenciar la ubicació de serveis econòmics de centralitat de la ciutat de Mollet. Referent als serveis econòmics cal seguir insistint en el fet que la ciutat tingui una delegació de la Cambra de Comerç i una delegació d'Hisenda, entre altres, però també cal potenciar altres serveis d'oci, d'espais de lleure jove, restaurants etc., que consolidin la nostra ciutat com un espai de centralitat de diferents serveis per als nostres ciutadans i ciutadanes però també per a una població més enllà de la de Mollet.

15. Final de la cinquena legislatura municipal

Finalitzàvem la cinquena legislatura, havia estat molt intensa, però estàvem satisfets del treball realitzat malgrat la nostra ruptura que ens havia debilitat orgànicament i havíem de tornar a construir la desfeta del nostre espai polític.

La nostra satisfacció venia per l'alt grau d'acompliment de l'acord programàtic que havíem signat les dues forces polítiques, PSC e IC-Els V, al juliol de 1996, per altre costat hi havia un govern d'esquerres i plural i havíem treballat en polítiques socials, ecològiques, culturals i econòmiques.

Durant aquella legislatura s'havia realitzat un Pla bàsic d'emergència en l'àmbit de la Protecció Civil, en l'àmbit esportiu es van iniciar les obres del Complex Esportiu Ca n'Arimon, en l'àmbit de la dona es va fer el Pla municipal per a la igualtat d'oportunitats de les dones, l'Àrea de Serveis Socials descentralitzava els serveis d'atenció primària en diferents barris de la ciutat, la Regidoria de Joventut feia un Pla municipal de joventut, en l'àmbit de la Participació Ciutadana es posava en marxa

els Consells Municipals d'Esports, de Gent Gran, de Solidaritat i Cooperació, al maig de 1997 es feia la primera Fira d'Entitats, l'Escola Municipal de Música participava en la creació de la Jove Orquestra i Cor de les Escoles de Música del Vallès Oriental (JOCVO).

Es destinava el 0,7% per a projectes de desenvolupament internacional, en les polítiques de Formació i Ocupació es posava en marxa una Escola Taller que treballava en la rehabilitació del Jardí de la Farinera amb l'objectiu d'ensenyar als joves i d'assolir la inserció laboral de 50 joves.

En l'àmbit de la dinamització comercial de la ciutat s'inaugurava el nou mercat municipal, en l'àmbit de l'Urbanisme es rehabilitaven habitatges de la ciutat, s'iniciava la construcció d'un pont que unia les poblacions de Mollet i Montmeló i la construcció del Parc dels Colors. L'Àrea de Medi Ambient feia un Pla de promoció de l'ús de la bicicleta i es construïa la deixalleria de Can Ros.

La Ràdio jugava un paper important en la comunicació però naixia Canal Mollet Televisió Municipal com un complement visual de la política de comunicació de l'Ajuntament respecte a la ciutadania molletana. Per primera vegada es reconeixia el paper dels homes i dones de la ciutat i de les seves entitats, en aquest sentit es donaven les primeres distincions cíviques i les medalles de la ciutat a Joan Abelló i Jordi Solé Tura.

Capítol VII

1. La sisena legislatura, una nova majoria socialista a l'ajuntament

Les eleccions de 1999 van ser les últimes eleccions a les quals em presentava després de 24 anys d'ajuntaments democràtics a la nostra ciutat, la decisió estava presa personalment, ningú sabia la meva decisió, però si ho deia ningú s'ho creuria, ni dins d'ICV ni de l'entorn, tota la vida democràtica de la ciutat havia estat a l'Ajuntament, això tenia de positiu el coneixement i l'experiència però també tenia aspectes negatius com que pel fet d'estar-hi tant de temps perds frescor.

Els primers mesos de 1999 el Grup Municipal d'ICV a l'Ajuntament vam fer una sessió de treball per parlar de qui hauria d'encapçalar la llista, dos eren els possibles candidats, jo mateix o en Jesús Carrasco.

Jo vaig manifestar que el fet que jo tornés a encapçalar la llista hauria de servir per mantenir els vots d'ICV o com a màxim que no se n'anessin la gran majoria a EUiA, si aquesta valoració que jo feia no era exactament així, el millor era canviar de candidat. Aquest era el debat de fons i no havíem de fer primàries com proposava en Jesús Carrasco.

Al final la Comissió Política Local va proposar que jo encapçalés de nou la llista a proposta de Jesús Carrasco amb l'assentiment de totes les persones que van assistir en aquella reunió, el repte era important ja que el trencament d'ICV i l'aparició d'EUiA era una incògnita per als nostres resultats electorals, però el que estava clar era que la borrasca que se'ns venia a sobre no era gens agradable.

Ens vàrem plantejar uns objectius ambiciosos per treballar: consolidar l'espai d'ICV, que els socialistes no tinguessin la majoria absoluta, que EUiA no tingués representació municipal i crear organització en el procés d'elaboració de la llista i el programa municipal.

D'aquells objectius sols vam complir el quart objectiu. Els socialistes van tornar a tenir la majoria absoluta i EUiA va treure un regidor encara que fos per ben poc.

Tornant al procés de preparació de les eleccions vam començar a treballar en la preparació del programa electoral i de la llista. El nostre eslògan era *“Mollet té més força amb tu”*, volíem i volem que la ciutadania sigui la protagonista dels canvis que a la ciutat s'han de produir, perquè no volem el model americà amb alts nivells d'abstenció a causa de la poca participació de la ciutadania en la vida política fruit del model de partits actual on existeix un bipartidisme entre els republicans i els demòcrates.

Situàvem, i avui dia encara ho situem que les persones han d'estar al bell mig de la política municipal i establint complicitats per anar construint junts el futur de la ciutat, amb aquest objectiu, vam situar les propostes del nostre programa electoral encapçalades pels lemes *“Mollet, la ciutat de les persones”*, *“Mollet, ciutat viva i socialment unida”*, *“Mollet cap a la sostenibilitat ecològica”*, *“Mollet, generadora d'ocupació”*, *“Mollet, espai de democràcia i participació”*.

La ciutat de les persones ha estat durant aquests anys un eix central de la nostra política per aconseguir un benestar social, concebem la ciutat com l'espai local on és possible fer els canvis necessaris per a una millor justícia social. Estic convençut que el municipalisme ha canviat, ha modernitzat les ciutats i el país i ha lluitat per millorar les condicions de vida dels seus ciutadans i ciutadanes en ser l'administració més propera a la ciutadania.

Aquelles eleccions de 1999 van ser dures, la gent que componia la nostra llista era gent molt nova en la lluita política, i a més, enfront teníem a EUiA, el seu objectiu era fer-nos desaparèixer a l'igual que nosaltres respecte a ells i això feia que les relacions fossin molt tenses i crispades.

Les eleccions municipals en van realitzar el 13 de juny de 1999 amb aquest resultat:

CANDIDATURES	VOTS	PERCENTATGE	REGIDORS/ES
PSC-PSOE	9.808	55,05%	13
IC-Verds	1.914	10,74%	2
CIU	2.395	13,44%	3
PP	1.831	10,28%	2
EUiA	926	5,20%	1

Fons municipals

Aquells resultats em van afectar personalment, creia que havíem fet un bon treball, la llista era una representació de la vida social de la ciutat, teníem un bon programa, però era evident que això no era el que estava en joc, ja que en el conjunt del territori català va passar el mateix, IC-V retrocedia electoralment i les causes calia buscar-les de nou en la ruptura de l'esquerra transformadora, seguíem sense aprendre que les ruptures després passen factura, ja que els electors i electores no estan disposats a votar forces polítiques amb un grau d'inestabilitat política, també calia afegir-li en aquest cas un nou element, l'efecte Maragall, ja que mesos després es feien les eleccions autonòmiques i els socialistes havien fet unes primàries d'aquelles eleccions municipals.

El 3 de juliol de 1999 es constituïa la nova Corporació sortida de les eleccions del mes de juny, una vegada revisades les credencials dels regidors i regidores es va constituir la mesa d'edat, en aquest cas la presidien dues dones, Mª Dolors Mayol com la regidora de més edat i Margarida Traver com la més jove.

Es va procedir a l'elecció de l'alcalde/essa, els grups d'EUiA, IC-V, i PP no presentàvem candidatura, en canvi CIU com sempre va dir que presentava candidatura en la persona del seu cap de llista Alfons Collado i els socialistes òbviament presentaven la Montserrat Tura, guanyadora d'aquelles eleccions.

El resultat va ser el següent:

Vots en blanc: 3 PP i EUiA

Alfons Collado: 3 CIU

Montserrat Tura: 15 PSC, IC-V

Era la primera vegada que nosaltres havíem votat la candidatura de la Montserrat Tura des que es va presentar a les eleccions de 1987. En aquest cas havíem tancat un acord de govern que tenia continuïtat del pacte establert a l'any 1996, i creïem que la nostra presència al govern de la ciutat podia aportar les nostres propostes electorals encara que érem el soci minoritari i si ells no volien les nostres propostes no tirarien endavant, malgrat això la nostra Assemblea Local va aprovar integrar-se al nou govern municipal.

Montserrat Tura era de nou proclamada alcaldessa de la ciutat per un 71% dels regidors i regidores que componíem el nou Consistori.

Una vegada proclamada l'alcaldesa, els portaveus vam intervenir com cada nova legislatura per a expressar les nostres posicions polítiques referents a aquell nou període municipal. Les intervencions anaven de menor a major representativitat, per això va iniciar la primera intervenció Antonio López, regidor d'EUiA, va deixar clar que ells tenien posicions diferenciades i malgrat això donarien suport a allò amb què coincidissin amb el seu programa, però mantindrien una oposició crítica i d'esqueres en tot allò amb què no estiguessin d'acord.

El segon torn va correspondre a la Susanna Calvo del Partit Popular, ella en la seva intervenció considerava que les majories absolutes no eren bones per a la ciutat, i va fer un repàs del seu programa electoral per acabar dient que ells volien el millor per a la ciutat.

Jo en nom d'IC-V vaig explicar el pacte amb el PSC dient que l'objectiu era augmentar la base social del govern de la ciutat per a dur a terme els canvis que la ciutat necessitava i garantir una acció de govern que anés en la línia de combatre l'atur, preservar Gallecs, potenciar els elements de la cultura cívica i participativa, en definitiva, per aconseguir una ciutat moderna i que tingués un paper actiu i dinàmic amb altres ciutats en la construcció social europea.

L'Alfons Collado en nom de CIU feia una aposta en la seva intervenció perquè l'Ajuntament fos innovador, incrementés l'eficàcia i la qualitat dels serveis, per ampliar els canals de comunicació i dialogant i escoltant per satisfer les necessitats de les persones.

Prenia la paraula pels socialistes Oriol Fort i expressava que ells volien una ciutat humana, oberta, amb el compromís que la part urbana de la ciutat no ampliaria el seu territori i d'altra banda que la part rural, en aquest cas Gallecs, no seria envaïda per habitatges o indústries, perquè era una aposta per gaudir de la natura i consolidar l'estat de benestar social des de la ciutat i finalment va fer una referència al fet que l'acord de les dues formacions polítiques era un eix bàsic imprescindible per a l'acció de govern tal com havia estat en els últims anys.

Tancava l'acte l'alcaldesa amb un repàs a l'acció de govern que es portaria a terme en aquella nova legislatura municipal però centrant-se en la justícia social, la lluita per a la igualtat d'oportunitats i per tant va indicar que l'ocupació i la lluita contra l'atur esdevindrien elements singulars i importants en l'acció de govern, però també la sanitat, la seguretat, la convivència, el transport i el medi ambient, perquè per ella

parlar d'una ciutat solidària i igualitària anava intrínsecament lligat a les qüestions que havia plantejat.

A mitjan juliol de 1999 es va reunir el Ple municipal per a donar compte de les diferents responsabilitats de govern que eren les següents:

Regidoria de Seguretat i Convivència	Joaquim Araño.
Regidoria d'Obres Públiques, Serveis i Transports	Josep M ^a Garzon.
Regidoria de Territori i Medi Ambient	Josep Gordi.
Regidoria de Salut Pública i Serveis Socials	Carme Guarro.
Regidoria d'Economia i Hisenda	Ezequiel Martín.
Regidoria de Promoció Econòmica, Comerç i Ocupació	Josep Monràs.
Regidoria d'Esports	Josep Monràs.
Regidoria de Noves Tecnologies	Josep Torrecillas.
Regidoria de Ciutat Educadora i Consum	Àlvar Blanco.
Regidories d'Informació, Atenció Ciutadana i Ensenyament	Alícia Domínguez.
Regidories de Comunicació i Acció Institucional, Pau i Solidaritat i Cultura	Oriol Fort
Regidories de Participació Ciutadana, Promoció Cívica i Gent Gran	Dolores Heredia.
Regidoria de Joventut	Margarida Traver.
Regidoria de Via Pública i Serveis	Martí Turègano.

Els portaveus dels respectius grups municipals eren: Josep Mª Garzon pel PSC, Alfons Collado per CIU, Josep Torrecillas per ICV, Susanna Calvo pel PP i Antonio López per EUiA.

2. La Lluita per la gratuïtat del peatge de l'A-17

La gratuïtat del peatge de l'A-17 ha sigut una d'aquelles reivindicacions històriques que les diferents administracions locals de la nostra ciutat han anat reivindicant, sí bé a partir de 1999-2003 les posicions de l'Ajuntament va ser més contundents, lligades a diverses accions reivindicatives dels municipis i també a accions com a partits, com va ser el cas d'IC-V.

La història s'inicia a l'any 1970 quan l'Ajuntament de Mollet va realitzar formalment una queixa contra la instal·lació del peatge a la sortida de Mollet, ja que resul-

tava que per vuit quilòmetres els ciutadans i ciutadanes que sortien a Mollet, que en la seva majoria eren ciutadans de Mollet, pagaven un preu elevat.

L'any 1986 Ferran Jiménez, regidor d'Urbanisme de l'Ajuntament de Mollet, va mantenir una reunió amb el Ministeri d'Obres Públiques del Govern Central per expressar-li el nostre rebuig a aquell peatge que era injust, més enllà de les sensibilitats i comprensions que van mantenir els del Ministeri, problema que tampoc van solucionar.

A principi de juny de 1987 l'Ajuntament va presentar una interpel·lació en el Congrés de Diputats a través d'Esquerra Unida per rebaixar el preu del peatge en el tram que unia Mollet i l'entrada a Barcelona ja que es convertia en el peatge més car d'Europa.

No serà fins l'any 1994 que l'Ajuntament va començar de nou a insistir en el tema, el Ple de setembre d'aquell mateix any reiterava la petició de gratuïtat de l'A-17 i en conseqüència l'eliminació del peatge i que si aquesta no podia ser immediata es construís una sortida específica amb un tractament tarifari diferent per a Mollet i el seu entorn.

Però les veus municipals no eren escoltades ja que l'any 1996 s'augmentaven els preus del peatge a la qual cosa vam manifestar el nostre rebuig, era vergonyós no tan sols no se solucionava, sinó que l'augmentaven. L'acord de Ple municipal deia: *“volem manifestar públicament el rebuig en aquest augment de preus, perquè representa que no solament no hi ha solució a la reivindicació històrica de l'Ajuntament de Mollet de gratuïtat del peatge, sinó que ni tan sols no s'aplica una actuació de congelació de preus”*.

També criticàvem al Govern de Catalunya perquè malgrat el traspàs de competències que havia fet el Govern Central, no s'havia pogut evitar l'augment de preus del peatge.

L'alcaldesa i jo mateix expressàvem la insensibilitat cap a un problema que Mollet i l'entorn venien patint durant tants anys i jo encara anava més enllà, calia iniciar accions pacífiques a l'autopista.

A partir de l'any 1998 va ser l'inici de major intensitat institucional i de pressió davant el silenci de la Generalitat de Catalunya i de l'empresa concessionària Acesa, ja que malgrat els posicionaments de l'Ajuntament envers les reiterades

manifestacions a favor de la gratuïtat no hi havia altre camí que iniciar un procés d'accions pacífiques però contundents, en aquest sentit ICV vam realitzar un acte de protesta en el peatge de l'autopista A-17 a la sortida per Mollet.

Vam ser-hi presents els membres del Grup Municipal i el nostre diputat Joan Boada i altres membres de l'organització de Mollet i l'acte va consistir a entregar un full informatiu als conductors i conductores sobre la nostra posició envers la gratuïtat de l'autopista, dies després els socialistes també feien un acte a la ciutat informant sobre el problema del peatge.

A final de 1998 el Ple municipal sol·licitava al conseller de Política Territorial d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya que donés les ordres oportunes per executar les obres d'establiment d'un sistema diferenciat per a aquells vehicles que sortien a Mollet i al seu entorn, això era possible ja que la Direcció General de Carreteres el 22 de juliol de 1977 havia indicat a la concessionària la necessitat d'implantar en la barrera troncal o en els ramals de l'enllaç de Mollet un sistema d'exacció de peatge diferenciat.

La concessionària va interposar un recurs contenciós que va guanyar i que la resolució deia: *"por lo que procede reconocer a la concesionaria demandante el derecho a ser compensada economicamente por la inversión que suponga la obra"*. L'Estat havia de compensar econòmicament per l'execució de les obres d'establiment d'un sistema de peatge diferenciat a la sortida de Mollet.

En la mesura que ara la Generalitat era la titular del tram Meridiana-Montmeló havia de fer-se càrrec subsidiàriament d'aquell acord, això era el que pensàvem l'Equip de Govern.

Però al marge d'allò les accions van continuar, ICV el 12 de febrer de 1999 vam realitzar accions a diferents peatges de la xarxa d'autopistes de Catalunya, entre elles el peatge de l'A-17 a la sortida de Mollet. Aquesta no va ser l'última acció feta per IC-V ja que plantejàvem una desobediència civil, pacífica i puntual.

També les institucions locals van unir-se per fer més força, així com entitats empresarials encapçalades per l'Ajuntament de Mollet. Les institucions locals eren les següents: la Llagosta, Parets del Vallès, Polinyà, Vilanova del Vallès, Santa Perpètua de Mogoda, Palau-solità i Plegamans, Caldes de Montbui, Canovelles, Sentmenat, Lliçà d'Amunt, Mollet del Vallès, Granollers, la Roca del Vallès, Ripollet i els Consells Comarcals del Vallès Occidental i Oriental i les entitats: CIM Vallès, entitat urbanística de conservació dels polígons industrials Riera de Caldes, Urvasa i Can Roca, Cooperativa de Taxis, Associació General de Transportistes de Catalunya, Cambra de Comerç de Sabadell, Cambra de Comerç delegació del Vallès Oriental i l'Associació Catalana d'Empreses de Transport de Mercaderies.

Van començar amb l'elaboració d'un document "*Per l'alliberament del peatge de l'autopista A-17*" amb l'objectiu de canviar una realitat injusta, "*l'eliminació d'aquest peatge significaria la comprensió per part de la Generalitat*" deia el document. Una representació d'alcaldes que havien elaborat el document van mantenir una reunió amb el conseller de Política Territorial d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya que va deixar clar que el Govern de la Generalitat de Catalunya no tenia els diners per assumir el cost que suposava el rescat del peatge.

Els alcaldes i alcaldesses van encapçalar les protestes de tocar el clàxon al seu pas pel peatge de la sortida a Mollet. L'alcaldesa Montserrat Tura expressava el seu desencís de la poca sensibilitat per part del Govern de Catalunya quan deia que "*s'ha optat per actes de protesta perquè és l'única forma que tenim perquè la Generalitat torni a considerar la seva postura en relació al peatge de l'A-17*".

A aquella iniciativa de fer sonar el clàxon cada divendres al peatge, s'hi van anar sumant nombrosos ciutadans i ciutadanes d'una manera improvisada, sense formar part de cap organització, però si més no, era clar que les accions fetes pels ajuntaments tenien el suport ciutadà.

En el marc d'aquestes protestes els treballadors i treballadores que treballaven en les cabines del peatge van expressar el seu malestar per aquelles accions, suposo pel temor a quedar-se sense feina si treien el peatge i perquè a vegades havien de suportar l'incivisme d'alguns conductors que confonien les coses. En funció d'això ICV va mantenir una reunió amb els representants dels treballadors i les treballadores, per ICV hi anàvem Jaume Vernet, president comarcal d'ICV, i jo mateix i també hi era present el secretari comarcal de CCOO, Josep Cachinero. En aquesta reunió nosaltres vam defensar que les nostres accions i les que feien els ajuntaments no anaven en contra dels treballadors i treballadores i que calia buscar fórmules per a trobar una solució a una injustícia que feia més de vint-i-cinc anys que durava.

Indubtablement ells es comprometien a treballar en la recerca de solucions, però defensaven els seus companys i companyes de treball. La reunió va ser cordial, però tot va quedar en un marc de principis generals.

Però el problema continuava i per això el Ple municipal del mes de gener de 2001 ratificava la declaració de la Plataforma per l'alliberament del peatge de l'A-17 i lamentava profundament que el Govern de la Generalitat no donés resposta a les peticions de la ciutadania en el sentit d'eliminar aquell peatge.

Aquest Ple va servir no sols per mantenir clarament un posicionament a favor de l'alliberament del peatge sinó que es plantejava dur a terme les accions necessàries que volíem fer ICV, calia anar pujant graons fins arribar a fer accions de desobediència civil pacífica i col·lectiva, com per exemple arribar al peatge i no pagar.

A EUiA pensaven que la Plataforma per l'alliberament del peatge de l'A-17 s'hauria d'obrir a més col·lectius i plantejar-se accions més contundents. CIU manifestava que calia tenir en compte el greuge als ciutadans de Catalunya pel que fa als temes d'autopistes i situava la crítica al Govern de l'Estat i el PP deia que era competència de la Generalitat de Catalunya i no del Govern de l'Estat, estaven d'acord en la idea que calia fer força per aconseguir l'objectiu, que era alliberar el peatge.

Els socialistes s'ajustaven al marc legal amb les propostes que feien, encara que acceptaven que existien altres mesures de pressió.

A principi d'abril de 2001, ICV fèiem l'acció més forta, quaranta vehicles vam bloquejar els accessos d'una part de les cabines durant unes hores, això va provocar el lògic col·lapse, el lema de la proposta era clar: *"peatges, que els pagui Rita"*.

En l'àmbit institucional el PP utilitzava la seva majoria absoluta en el Congrés de Diputats per bloquejar una iniciativa del Parlament de Catalunya en què es reclamava a l'Estat la creació d'un fons per reduir i suprimir els peatges de les autopistes. El fons es nodria dels impostos que l'Estat cobra a les concessionàries (IVA i impostos de societats), aquells diners servirien per compensar-les per la minva d'ingressos derivats de la reducció o supressió de peatges.

Malgrat el posicionament del PP al Congrés de Diputats, a Catalunya se seguia lluitant per reduir o suprimir els peatges com el de Mollet. Al gener de 2002 s'arribava a un acord entre la Generalitat, les empreses concessionàries, els grups parlamentaris, els sindicats i les institucions locals i comarcals que formaven part de la Declaració de Gelida, en el sentit de baixar el cost dels peatges a Catalunya a partir del moment en què el Govern de l'Estat assumís l'increment de l'IVA de les autopistes del 7 al 16%, cosa que el Ministeri de Foment rebutjava dient “ *que les autopistes les paga qui les utilitza*” i Álvarez Cascos ratificava “*no desviarem ni un sol euro per rescatar total o parcialment les concessions d'autopistes*”.

ICV davant aquella actitud del Govern de l'Estat feia una crida a la mobilització ciutadana i vam realitzar noves accions a principi de febrer col·locant pancartes en els trams de les autopistes amb el lema “*no als peatges d'Aznar i Mas i més transport públic i menys peatges*”.

El Grup parlamentari del PSC manifestava que si abans de l'1 d'abril el Govern de l'Estat no creava un fons per abaratir els peatges donaria per trencat el pacte. ERC acusava Cascos d'haver declarat la guerra a la societat catalana per no admetre que l'Estat havia de tornar a Catalunya els impostos de les autopistes.

L'actitud del Ministeri de Foment amb el seu ministre al capdavant dificultava molt la proposta d'acord feta a Catalunya. El conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya anunciava a final de març alliberar el peatge de l'A-17 a la sortida de Mollet, només parcialment, amb gratuïtat per als usuaris habituals, però sols en dies feiners utilitzant el sistema teletac i supeditava l'aplicació de la proposta a l'establiment d'un acord consensuat pel grup de treball del Parlament de Catalunya sobre un model de gestió de les autopistes.

Aquella era una proposta interessant però incompleta, calia defensar que fos durant tota la setmana i uns altres continuaven defensant que allò no solucionava el problema de fons.

Després de més d'un any de reunions i debats el grup de treball creat pel Parlament de Catalunya va consensuar un document que recollia un conjunt de propostes. L'objectiu era disposar d'una base comuna entre els diversos grups parlamentaris, municipis, moviments socials i les concessionàries d'autopistes per tal de negociar amb el govern de Madrid, que per a nosaltres la gent d'ICV tenia uns objectius mínims i un calendari definit.

L'acord també establí per al peatge de l'A-17 sortida a Mollet un sistema de descomptes per als usuaris habituals segons el nombre de recorreguts a càrrec de les concessionàries en la mesura que tècnicament i pressupostàriament fos possible i la Generalitat abonaria directament a les concessionàries el cost del peatge dels residents usuaris dels controls de Mollet i del cas de Rubí.

La gent d'ICV enteníem que aquella mesura la pagaríem els contribuents i per això seguíem pensant que l'única opció era fer desaparèixer el peatge.

Ha estat una lluita llarga en què s'han anat aconseguint petites conquestes malgrat que l'objectiu final per a alguns de nosaltres sigui la desaparició definitiva del peatge de l'A-17, aquest encara serà un camí més o menys llarg, però la societat sobretot per la tenacitat de les administracions locals ja té consciència que algun dia serà realitat perquè la raó i la justícia sempre mouen la societat.

3. La salut, un bé social

L'any 1990 el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya (LOSC), basada en la racionalització i la coordinació de recursos existents, per a una major i més eficaç atenció a la salut dels ciutadans i ciutadanes.

Però si bé existia una llei, a Mollet tothom creiem que en matèria sanitària no s'ha avançat molt, ha sigut una assignatura pendent de tot el període democràtic de la ciutat i de la seva institució.

El Pla estratègic de la ciutat quan es va elaborar recollia un apartat titulat "*Millorar la prevenció i l'assistència sanitària*", també era cert que l'Ajuntament havia cedit uns terrenys per a la construcció d'un centre d'assistència primària entre els barris de Plana Lladó i Can Borrell, però la qüestió era que el Govern de Catalunya que era qui tenia les competències en aquesta matèria no donava senyals de vida per crear les infraestructures sanitàries necessàries i adequar les existents.

Tot això creava coixí perquè en un moment o un altre el tema sortís a la palestra, perquè Mollet no es podia permetre el luxe de no tenir uns serveis sanitaris adequats per a la ciutat i el seu entorn si a més la ciutat juga el paper de centralitat del Baix Vallès.

La Federació d'Associacions de Veïns de Mollet (FAVM) va iniciar el procés reivindicatiu perquè l'Ajuntament prengués consciència de la situació, fruit d'això a final de febrer de 1997 el Ple municipal aprovava una declaració sobre l'assistència hospitalària a la ciutat i sol·licitava un estudi sobre les demandes sanitàries, els projectes de millora del centre hospitalari gestionat per la Societat de Socors Mutus de Mollet i quines inversions anava a fer en un futur pròxim el Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya a la nostra ciutat.

Aquella declaració era l'inici d'un procés llarg sobre la sanitat a Mollet i que ha estat durant tot aquest temps en el centre del debat de la política municipal, ja que el moviment estava en peu i no era possible parar-lo.

El fet és que el mes de juny de 1997 hi havia un debat titulat "*La sanitat a Mollet a debat. Cal un nou Hospital*". En aquell debat tant la FAVM com IC creïem en la necessitat d'un nou hospital. En paraules d'Antonio López, aleshores president local d'IC, "*l'actual hospital no reuneix les condicions i les seves estructures han quedat obsoletes*". El president de la FAVM, en Francisco Jiménez, deia: "*Mollet clama per un nou centre en condicions, que eviti anar a Barcelona i a Granollers ja que l'actual és insuficient*".

Els socialistes en boca de Joaquim Araño afirmaven que ells tenien com a prioritat "*conèixer els plans de la Generalitat i la Clínica d'ampliació i millora de l'hospital*", José A. Pachón del PP era partidari d'un nou hospital i en Joan Ferrando de CDC afirmava que "*s'ha de tocar de peus a terra*", en referència a les dificultats que a Mollet tinguéssim un nou hospital.

La FAVM no es va quedar ni amb el primer posicionament municipal del mes de febrer ni amb el debat que s'havia realitzat al mes de juny, va iniciar una recollida de signatures, demanant un hospital públic.

Però en aquell procés va haver-hi un punt d'inflexió, l'Ajuntament havia aprovat incorporar-se al Patronat de la Fundació Hospital de Mollet, la persona representant de l'Ajuntament era l'alcaldesa Montserrat Tura, això va suposar que un sector de la FAVM fes una forta crítica personal contra l'alcaldesa.

Al Ple de gener de 1998 s'aprova una resolució en relació a aquelles crítiques fetes per la FAVM, però l'elaboració de la resolució va comportar una crispació entre l'Alcaldia i jo, ja que nosaltres la gent d'IC-Els Verds no estàvem d'acord amb la proposta inicial i l'Alcaldia enhavia de la nostra posició era un acte de deslleialtat, fins i tot va haver-hi un rumor que el pacte municipal es podia trencar, al final el sentit comú va imperar i es va fer una resolució de síntesi entre les dues parts.

La resolució reiterava la voluntat de mantenir unes relacions entre l'Ajuntament i les associacions de veïns basades en un diàleg i en un treball comú des de la independència i el respecte mutu, i per això la resolució mostrava la disconformitat i el desacord amb els continguts dels escrits fets per la FAVM i el Ple ratificava la decisió de l'Ajuntament d'aportar el seu esforç per fer possible la millora de l'assistència tant primària com hospitalària, treballant amb la Generalitat de Catalunya, amb les entitats cíviques i sanitàries de la ciutat.

Malgrat que el representant de la FAVM justificava els escrits contra l'alcaldesa tots els grups municipals van aprovar per unanimitat la proposta que havíem presentat l'Equip de Govern.

La FAVM va perdre protagonisme i amb el temps es van crear dues entitats a favor de la sanitat pública: Associació d'Usuaris en Defensa de la Sanitat de Mollet del Vallès i comarca (ADUSMIC) que integrava membres d'associacions de veïns i al Col·lectiu Ronda, un gabinet d'advocats, i la Plataforma de la Sanitat Pública que estava integrada pels partits PSC, IC-V, EUiA i ERC i el sindicat de CCOO.

Aquestes dues entitats en defensa de la sanitat pública van agafar un protagonisme important tant en la recollida de signatures a favor de la sanitat pública com en les diverses manifestacions per reivindicar una millora de la sanitat pública.

Mentre les relacions entre la Fundació privada Hospital de Mollet i l'Ajuntament no anaven per bon camí, a final de desembre de 1999 el Ple municipal deixava en suspens la participació de l'Ajuntament en el Patronat de la Fundació privada Hospital de Mollet a causa fonamentalment del fet que l'Ajuntament havia presentat al mes d'agost una proposta de modificació dels estatuts de la Fundació per tal de revisar la composició i funcions dels seus òrgans de govern i l'obertura a la ciutadania, als usuaris i a una major implicació de les administracions públiques.

Els socialistes criticaven que havia estat impossible aconseguir revisar la composició dels òrgans de govern, l'objectiu de la revisió era intentar des de la Fundació

millorar la principal institució sanitària de la ciutat, però hi havia posicions excessivament conservadores que no feien possible el canvi.

CIU va criticar que l'objectiu de l'Equip de Govern era municipalitzar l'hospital i es posicionaven a favor de la Fundació. IC-V creïem que no hi havia les condicions democràtiques per al canvi, ja que la Fundació sempre havia estat tancada a la participació dels usuaris, i a més les relacions entre l'Ajuntament i la Fundació havien de ser unes relacions d'iguals i això en aquells moments no era possible.

Enmig d'aquest conflicte amb la Fundació privada Hospital de Mollet, el conseller de Sanitat, Eduard Rius, confirmava als alcaldes del Baix Vallès que Mollet tindria un nou centre hospitalari. Aquesta era una bona notícia, per primera vegada es reconeixia per part de la Conselleria de Sanitat de la Generalitat de Catalunya que Mollet necessitava un nou hospital.

Però mentrestant els problemes de la sanitat pública continuaven. El 21 de desembre de 2000 el govern de la ciutat va portar al Ple municipal un punt per sol·licitar la millora dels serveis sanitaris de la població. Enteníem que calia abastar tota la problemàtica de la sanitat a la ciutat i no sols el tema de l'hospital que sent important no era l'únic dèficit sanitari, perquè pensàvem que calia posar l'accent en els aspectes preventius de l'atenció primària, perquè si fos efectiva, la demanda d'assistència hospitalària canviaria disminuint la pressió assistencial i per tant això afavoriria la millora de la qualitat sanitària.

Aquesta proposta d'acord que es portava al Ple era la conseqüència d'una moció presentada per les dues plataformes ciutadanes en defensa de la sanitat pública i dels escrits enviats per l'alcaldesa Montserrat Tura dirigits a l'Honorable Eduard Rius, conseller de Sanitat de la Generalitat de Catalunya en aquell moment.

La proposta presentada a Ple deia que l'Ajuntament es feia ressò de la preocupació generada en l'àmbit social i professional per la insuficient qualitat i dotació dels serveis sanitaris a la ciutat. L'acord a aprovar era l'acceleració de les obres de reforma del CAP de Can Pantiquet, l'aprovació del Pla director del nou hospital a la ciutat i el seguiment acurat de la qualitat del servei que es prestava en l'actual hospital (es referia a la Clínica de Mollet) durant el període de construcció del nou hospital, la necessitat de disposar d'un servei d'urgències de pediatria les 24 hores, a més els serveis sociosanitaris i de salut mental no podien quedar al marge d'aquestes millores.

Deia també l'acord que un cop avançat el procés de millora dels actuals serveis sanitaris i del projecte del nou hospital calia que s'estudiessin les necessitats de la població en relació a un tercer ambulatori.

Aquell posicionament venia precedit d'una concentració a favor de la sanitat pública demanant millores en la sanitat pública de la nostra ciutat que havia estat convocada per ADUSMIC i la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública.

Però sens dubte era la primera vegada que l'Ajuntament havia fet una proposta integral per treballar, per solucionar la sanitat a la ciutat. La proposta presentada al Ple per l'Equip de Govern va ser aprovada pels membres presents al Ple, en definitiva per totes les forces polítiques del Consistori, això era un èxit, un tema tan important tenia el consens de tothom encara que en el debat hi havia molts matisos en funció del que pensàvem els portaveus dels diferents grups municipals.

El Reglament orgànic municipal (ROM) en el seu article 112 estableix el criteri respecte a les intervencions en les sessions plenàries d'entitats que considerin que estan directament vinculades al tema a tractar i, com no podia ser d'altra manera, les dues plataformes en defensa de la sanitat pública van demanar intervenir-hi, cosa que els va ser concedida i el seu representant va ser el Sr. Josep Pérez Jiménez.

Va dir que continuarien fent la tasca de sensibilització ciutadana perquè la Generalitat de Catalunya solucionés el tema sanitari a la ciutat, també va expressar que calia que les entitats en defensa de la sanitat pública i l'Ajuntament treballassin conjuntament i que calia crear organismes de participació dels usuaris de la sanitat.

Un dels debats de fons que havia anat sortint en els diferents plens quan parlàvem del tema sanitari era el model de gestió que el nou hospital tindria.

Aquest era un tema important tant per als grups municipals com per a altres col·lectius socials. Per a nosaltres el model era de titularitat i gestió pública, però ens trobàvem amb una realitat, el Govern de Catalunya havia anat privatitzant la gestió i més enllà de posicionaments ideològics, calia una correlació de forces tant social com institucional per canviar la situació que anava més enllà del marc local, això volia dir canviar la llei i això seria possible si es canviava la majoria parlamentària.

Per tant des d'IC-V el que defensàvem era que calia seguir negociant amb la Generalitat ja que era la institució que tenia les competències en matèria sanitària

sobre quin era el model que s'acostava més a allò que defensàvem ideològicament. Tant socialistes com IC-V defensàvem la creació d'un Consorci de majoria pública i per tant el control era públic, els matisos entre socialistes i IC-V venien en el paper que la Fundació Hospital de Mollet jugava en la gestió del futur hospital, ja que nosaltres no estàvem d'acord que hagués de formar part del Consorci.

A final de novembre de 2002 el Ple municipal aprovava inicialment la creació d'un Consorci Sanitari de Mollet, des de l'Alcaldia i la Regidoria de Salut Pública havien estat negociant amb el Servei Català de la Salut per a la creació d'un Consorci format a més per la Fundació privada Hospital de Mollet. Aquest Consorci va tenir el suport dels grups municipals del PSC, CIU i PP, el vot en contra d'EUiA i l'abstenció d'IC-V.

La nostra abstenció era fruit del fet que si bé compartíem el criteri que el Consorci tenia com objectiu principal la construcció i la gestió de l'hospital seria de titularitat pública, amb la incorporació de la Fundació s'obria la porta a la possibilitat que la gestió fos privada, quan la gestió pública era una de les reivindicacions que les entitats en defensa de la sanitat pública havien defensat.

En definitiva creïem que la reforma del model de gestió sanitària a aplicar a Catalunya havia de fer-se amb mesures que no anessin cap a la privatització del nostre sistema sanitari o en detriment dels guanys adquirits per l'estat de benestar.

El debat va continuar en el Ple de març de 2003 amb l'aprovació definitiva de la creació del Consorci Sanitari de Mollet del Vallès i a més s'hi va afegir que les entitats en defensa de la sanitat pública plantejaven la participació de les entitats en el Consorci, cosa que ja havia estat reivindicada en el Ple de novembre.

Després d'aquests anys de mobilització, de debats sobre el model de gestió i de negociacions amb la Generalitat, Mollet tindrà un Hospital dirigit pel sector públic i serà gràcies a la pressió social i en concret de les entitats ADUSMIC i la Plataforma de la Sanitat Pública, però també al paper de l'Ajuntament per haver sigut capaç de recollir la reivindicació i haver negociat amb la Generalitat un tema que no era gens fàcil.

Hospital, àrees bàsiques de salut, tot això ha de comportar en els propers anys una millora de la qualitat sanitària i el tancament de la nostra assignatura pendent durant aquests 24 anys de municipalisme democràtic a la nostra ciutat.

4. El Consistori molletà contra la reforma del finançament local

La Llei de les hisendes locals va suposar un pas en el sistema de finançament dels municipis, encara que fos insuficient, però sempre havíem pensat que era una base per seguir avançant en el finançament local per arribar als objectius que sempre els municipis havien reivindicat.

El que no pensàvem era que tornàrem enrere i malauradament així va ser pel fet que el Govern de l'Estat tenia el compromís electoral de modificar determinats tributs locals, en concret la supressió de l'impost d'activitats econòmiques (IAE).

Això va comportar que a l'Ajuntament a final del mes de març de 2001 aprovéssim en el Ple municipal una declaració en relació a la reforma del finançament local, ja que era necessari prendre una posició clara davant qualsevol intent de reduir els ingressos municipals ja que suposaria un problema greu al desenvolupament de la despesa local, tant per a l'Ajuntament de Mollet com per als altres ajuntaments de Catalunya i Espanya, atès que el Govern de l'Estat amb la supressió de l'IAE no resol com solucionarà el fet que els ajuntaments deixin d'ingressar per aquest concepte.

El Ple acordava manifestar la necessitat d'afrontar un procés de reforma de les hisendes locals per millorar tant la seva situació econòmica com l'ampliació del marc competencial dels municipis. Rebutjàvem qualsevol intent de reduir la reforma del finançament local a una supressió o modificació a la baixa de la capacitat tributària dels municipis i la seva autonomia financera sense instrumentar altres vies de compensació dels recursos que es deixin de percebre.

Reclamàvem també la substitució de l'actual sistema de subvencions estatals i autonòmiques incondicionades als municipis (participació en els tributs de l'Estat i Fons de Cooperació Local de Catalunya) per un sistema de subvencions d'anivellament que tingués en compte la renda mitjana de la ciutadania, la capacitat fiscal i les necessitats de despesa real dels municipis.

I per últim reclamàvem l'establiment de mecanismes que asseguressin una participació dels ens locals en els fons europeus, tant des de l'assignació financera com de la participació de les associacions municipalistes en els òrgans que decideixen la seva distribució.

Cal dir que tots els grups es van posicionar davant la proposta presentada pel Govern Municipal del PSC i IC-V. Per l'Ezequiel Martín la proposta es feia des del més ampli sentit de respecte a la resta d'administracions, però considerava que els ajuntaments havien d'actuar a partir del moment en què es posava en dubte la seva capacitat i autonomia. Jo en nom d'IC-V manifestava que era un atac en profunditat a les administracions locals i l'actitud presa pel Govern de l'Estat. Antonio López d'EUiA manifestava el seu acord amb la proposta presentada per l'Equip de Govern ja que amb la proposta política del Govern de l'Estat es podia arribar a ofegar els ajuntaments.

L'Alfons Collado en nom de CIU afirmava que votarien afirmativament però considerava l'IAE com un impost pervers, encara que no volia dir que l'equivalent a aquests diners anés a parar a l'Ajuntament. El PP a través de Susana Calvo creia que el Govern de l'Estat estava estudiant la possibilitat de donar compensacions als ajuntaments. La proposta de l'acord va ser aprovada per tots els grups municipals de l'Ajuntament.

5. El Pla d'atenció a les persones estrangeres

Durant aquests anys el nostre país ha tingut un augment important de persones estrangeres i per tant cal dir que el fet migratori és probablement un dels fenòmens que darrerament està produint un veritable canvi social en els nostres pobles i ciutats. L'any 2002 Espanya ha sigut el segon país receptor d'immigració de la Unió Europea, en acollir un de cada cinc nous immigrants de la Unió.

La immigració és una realitat, que en comptes de ser tractada com a "*problema*" s'ha de veure des del punt de vista del dret que té tota persona a buscar el seu futur amb plena llibertat arreu del món.

En aquests últims anys les administracions locals no han trobat el suport de les administracions supramunicipals, en concret el Govern de l'Estat ni el Govern de la Generalitat de Catalunya, en l'àmbit d'ajuts econòmics als ajuntaments. Molts ajuntaments a partir de les seves realitats concretes han desenvolupat plans d'actuació integral i global per fer polítiques d'integració social i ciutadana dels immigrants i de reconeixement a la diversitat.

Mollet com altres ciutats ha anat experimentant un augment demogràfic amb per-

sones d'altres països i per això l'Ajuntament de Mollet ha estat un dels que va promoure un Pla d'atenció a les persones estrangeres a partir de la participació transversal de diferents regidories i la participació de catorze entitats de la ciutat.

Un dels objectius del Pla era el principi de la igualtat de condicions, és a dir, que totes les persones, siguin immigrants o natives, han de tenir els mateixos drets i deures, amb aquest objectiu quedava clar que les accions proposades anaven destinades a totes les persones per raó de les seves necessitats i no pas pel seu origen.

A final de maig de 2001, el Ple municipal aprovava el Pla amb un ampli consens de les forces polítiques representades en el Consistori.

En aquest Ple va demanar la paraula l'amic Enric Muñach de Justícia i Pau utilitzant el marc legal del Reglament orgànic municipal, ell venia a dir que aquell Pla no era fruit d'una imposició sinó que era el treball amb voluntat de servei i sensibilitat, i seguia dient que no es feia *“des d'un esporàdic voluntarisme, que es té quan convé, sinó des d'una participació ciutadana a vegades anònima, continuada i del dia a dia”*.

Feta la seva intervenció vam parlar tots els portaveus. En Josep Monrás en nom del PSC va dir que aquells nous fluxos migratoris eren diferents i que per tant calia adequar els serveis municipals i jo en nom d'IC-V vaig dir que calia aconseguir amb un conjunt de serveis la integració dels immigrants i al mateix temps enriquir la nostra cultura tenint una visió més àmplia del món.

Aquest Pla es va fer també gràcies a la participació, com deia, de 14 entitats que van ser les següents: Associació Catalana d'Amics del Poble Saharauí, Associació Musulmana de Mollet i Comarca, Associació de Dones Àgora, Centre de Recursos Pedagògics, Escola d'Adults, Equip Psicopedagògic, Càrites, Creu Roja, Associació de Dones Més Enllà de Casa, Justícia i Pau, Parròquia Sant Vicenç, Associació de Dones Per Nosaltres Mateixes i UGT-AMIC.

Jo entenc aquest Pla com un acord entre la societat molletana i els partits polítics basat en el consens per aconseguir els nivells de benestar de què s'han de beneficiar els immigrants i els autòctons.

Carles Navales ens diu en el seu article *“L'Europa del Segle XXI”* que la globalització està suscitant grans desplaçaments de persones entre països diversos. Indica

que el que és global es localitza en les ciutats; més endavant diu en la seva reflexió envers la immigració *“En el pasado una persona inmigraba para ir a trabajar a una fábrica y procuraba residir en un barrio cercano al lugar de trabajo. Esta persona tenía un sueldo y un contrato fijo e indefinido, en la fábrica se afiliaba a un sindicato y, también en la fábrica, formaba una de sus principales redes de amistad. En la actualidad el inmigrante va directamente a las ciudades, especialmente a aquellas donde hay conciudadanos de su país que le ayudan durante los primeros meses. Pero ya no tiene un sueldo ni un contrato fijos, la movilidad laboral es constante. Son las ciudades las que deben saber gobernar el hecho migratorio para conservar su cohesión social, y convertirlo en un factor de progreso”*.

En definitiva, crec que el Pla elaborat per l'Ajuntament amb la participació de diverses entitats de la ciutat és un punt de partida per desenvolupar un conjunt de propostes que permeti el diàleg entre Ajuntament, entitats participants i col·lectius d'immigrants per aconseguir la cohesió social necessària dels nostres convilatans, ara i en el futur, basat sempre en el consens social i polític.

6. Mollet per la pau, no a la guerra

La ciutat i la seva administració local sempre s'han caracteritzat per donar suport a totes aquelles iniciatives a favor de la solidaritat, a favor de la pau, en definitiva hem apostat per un món sense guerres i més just.

El conflicte a Palestina i la guerra d'Iraq han sigut els dos temes que més ens han colpejat com a ciutadans i ciutadanes del món i des del nostre petit àmbit local hem volgut fer sentir la nostra solidaritat amb el poble palestí i contra la guerra d'Iraq.

Al mes d'abril de 2002 la invasió d'Israel sobre Palestina i els intents d'assassinar el líder palestí Yaser Arafat per part de l'exercit israelià, van fer tornar a seure els diferents grups polítics de la ciutat, PSC, CIU, ICV, PP, EUiA, ERC, i a la Plataforma Aturem la Guerra en una sola taula.

La proposta havia sortit d'ICV. Tot i que algú defensava que fos sols ICV qui fes alguna acció simbòlica., a mi no em semblava lògic, era evident que sols l'acció unitària tindria un èxit de participació de la ciutadania, no accions partidistes. La nostra Comissió Política Local havia debatut la necessitat de fer una acció unitària amb altres organitzacions polítiques i socials de la ciutat, cosa que va ser acceptada per la gran majoria dels presents. I així ho vàrem fer.

En primer lloc vam fer una convocatòria urgent el 5 d'abril a tots els partits i a la Plataforma Aturem la Guerra per fer un manifest de denúncia per l'actitud del govern israelià pels fets que estaven passant a Palestina i la convocatòria urgent d'una concentració per la pau i la solidaritat amb el poble palestí.

Cal dir que la resposta va ser unànime, i calia sumar les diferents sensibilitats, no era fàcil fer un manifest de tots els grups polítics, tots havíem de rebaixar posicionaments, però deixant clar que el comú denominador era la condemna al govern israelià.

La situació era tan greu que va ser possible sumar a tothom en un manifest i es va fer una crida a la ciutadania pel 13 d'abril a manifestar-se a favor del poble palestí i van assistir-hi prop de 300 persones tenint en compte el poc temps que vàrem tenir per convocar aquella concentració manifestació.

L'Ajuntament a final d'abril de 2002 també donava suport al manifest molletà "*per la pau i la llibertat del poble palestí*", aprovat d'una manera unitària pels partits i entitats sobre el conflicte entre Israel i Palestina.

L'acord de Ple demanava el cessament de les hostilitats i la retirada de totes les unitats militars israelianes de les ciutats palestines, la creació de mecanismes de pressió davant el govern d'Israel per l'acceptació de les resolucions de les Nacions Unides i la devolució de tots els territoris ocupats militarment l'any 1967.

L'acord de Ple també demanava a la comunitat internacional que mitjançant els organismes que fossin més adients analitzés els possibles crims contra la humanitat que es poguessin haver comès en territori palestí per part de l'exèrcit israelià.

Seguint el que estableix el Reglament orgànic municipal, prenia la paraula l'Enric Muñarch en representació de la Plataforma Aturem la Guerra i va manifestar el seu suport a la proposta d'acord per part de l'Ajuntament en relació a aquell conflicte bèl·lic. Ressaltava també el nou camí de fer política: el de la col·laboració, el de la participació, el de buscar sintonia amb el que era comú.

Posteriorment vam parlar alguns portaveus dels grups municipals. L'Antonio López en nom d'EUiA deia que el manifest era un bon instrument per conscienciar l'opinió pública encara que alguna força política hagués estat més contundent en la crítica i la denúncia al govern israelià, en Feliu Guillaumes per CIU deia que mentre més acords hi haguessin més viva i creativa seria la nostra democràcia.

En nom d'IC-V jo vaig parlar, ressaltant l'esperit unitari envers el manifest que demostrava la maduresa i la responsabilitat, ja que més enllà de tenir opinions diferents havíem estat capaços de confluïr.

Malauradament mesos després, però aquesta vegada sense el consens que hi havia hagut amb el tema de Palestina, el Ple municipal del mes d'octubre aprovava amb els vots del PSC, IC-V i EUiA i amb l'abstenció de CIU i PP una resolució a favor d'una solució pacífica al conflicte amb Iraq.

La resolució era clara, per un costat es proposava condemnar qualsevol atac i intervenció militar a Iraq perquè això només comportaria més morts i més patiments de la població, condemnàvem el règim dictatorial d'Iraq i per altre costat es demanava l'aixecament immediat de l'embargament sobre l'Iraq i es reclamava del Govern espanyol que es negués a la utilització de les bases compartides en cas d'iniciar-se el conflicte, així com un possible enviament de tropes.

Finalitzava la resolució reiterant que la ciutat de Mollet era una ciutat contra la guerra i l'Ajuntament es comprometia a difondre totes aquelles iniciatives socials que es mobilitzessin contra la guerra, per la pau i la llibertat.

El 26 d'octubre Mollet sortia al carrer per manifestar-se contra la guerra que estaven preparant els EU contra l'Iraq.

Començava l'any 2003 amb manifestacions contra la guerra, milers de ciutadans i ciutadanes a tot el món sortien al carrer per expressar el seu rebuig. En enquestes no oficials que es realitzaven a mitjan gener als EU entorn a la necessitat d'emprendre accions militars contra l'Iraq, més del 60% de la població estava en contra d'una ofensiva bèl·lica.

Els partidaris d'utilitzar la força, EU, Gran Bretanya i Espanya, estaven cada vegada més aïllats de la comunitat internacional i de la seva ciutadania, malgrat tot els EU i Gran Bretanya el 20 de març de 2003 a la matinada iniciaven la invasió a Iraq.

No havien fet cas a milers de ciutadans i ciutadanes que es manifestaven contra la guerra al món. Barcelona va ser una de les ciutats europees en què més gent es va mobilitzar contra la guerra i entre elles molts molletans i molletanes vam participar-hi de manera activa.

De nou amb un tema important es donava un divorci entre govern i ciutadania, no van voler escoltar el que la gent cridava, “*no a la guerra*”.

L'Ajuntament en el Ple municipal del mes de març de 2003 aprovava una proposta de nou contra la guerra, i denunciava “*l'actitud unilateral del Govern de l'Estat en un tema tan transcendent per a la seguretat del país i del món*”, també instava al Govern a no participar, de forma directa o indirecta, en les operacions militars que es realitzaven a l'Iraq ni a concedir autoritzacions per a l'ús de les bases del territori espanyol de suport a les operacions militars. L'acord va tenir el suport del PSC, CIU, IC-V i EUiA i el vot en contra del PP.

Les mobilitzacions contra la guerra d'Iraq, la solidaritat amb Palestina han posat de manifest que hi ha les condicions per tal que un altre món sigui possible, perquè sigui més just socialment i econòmicament. Les organitzacions polítiques, socials i les institucions sobretot les d'àmbit local tenen un paper important en la conscienciació de la ciutadania per aconseguir la fi de les injustícies al món.

7. Per una societat democràtica amb drets socials i econòmics

El Govern de l'Estat aprovava per Reial decret llei reformar el sistema de protecció per la desocupació. Aquesta reforma des del punt de vista sindical i de les forces d'esquerres era un atac als drets laborals dels treballadors i treballadores, ja que el Govern Central proposava que els treballadors i treballadores deixessin de rebre els salaris de tramitació vigents aleshores per acomiadaments improcedents; els contractes d'inserció i els fixes discontinus periòdics no tindrien dret a prestacions de desocupació i els beneficiaris de les prestacions per desocupació es veurien obligats a acceptar les ofertes de treball que el Servei Públic d'Ocupació considerés adequades encara que el salari fos inferior a l'anterior o inferior a la prestació per desocupació.

Amb aquest panorama els sindicats no estaven disposats a acceptar aquelles condicions i en funció d'això i la manca de diàleg per part del govern els sindicats van plantejar la convocatòria d'una vaga general a tot l'Estat espanyol perquè el Govern modificqués aquella reforma del sistema de protecció per la desocupació.

A final de maig de 2002 els grups municipals del PSC, IC-V i EUiA van presentar una moció sota el títol “*Per una societat democràtica amb drets socials i econò-*

mics” per demanar que el Govern de l’Estat retirés la proposta que havia aprovat per decret llei i iniciés una nova negociació amb els sindicats, i a la vegada donàvem suport a les accions que els sindicats anaven a dur a terme com era el cas de la convocatòria d’una vaga general.

Per altre costat les tres formacions polítiques defensàvem un model social europeu que significués una fiscalitat suficient i progressiva, prestacions socials per als ciutadans i ciutadanes i un mercat laboral regulat amb treball estable, salaris dignes i la participació dels treballadors i treballadores a les empreses.

Davant la moció presentada pels tres grups municipals d’esquerres calia saber si votarien a favor els altres dos grups municipals. El PP com era d’esperar va votar en contra de la moció argumentant que la llei no perjudicava els treballadors i treballadores i CIU es va abstenir dient que si bé estaven en contra del decret també estaven en contra de la vaga general i des del moment que s’hi feia una crida específica no podien votar afirmativament.

Més enllà del nostre posicionament el Govern de l’Estat mantenia un pols amb els sindicats i el 20 de juny de 2002 un percentatge molt elevat de treballadors i treballadores de l’Estat espanyol es van mobilitzar a la crida dels sindicats de CCOO i UGT i comptaven amb el suport de les organitzacions sindicals internacionals CIOSL i CES.

La vaga va ser un èxit de participació i en aquest context també a Mollet va haver-hi una àmplia participació de treballadors i treballadores a favor de la vaga, a les dotze del migdia va haver-hi una concentració a la plaça Catalunya de la ciutat on Àngel Rodríguez, secretari general de CCOO a la ciutat, informava de les empreses que havien secundat la vaga i les raons que havien dut els sindicats a l’aturada general.

En el debat sobre l’estat de la Nació el president del Govern, José Mª Aznar, en el seu discurs seguia sense assumir les conseqüències de la vaga general del 20 de juny.

El 5 d’octubre de 2002 els sindicats CCOO i UGT van convocar a Madrid una gran manifestació amb el lema “*per la derogació del decretazo*” que de nou va tenir una gran resposta donada la massiva concentració que va haver-hi.

És a partir d'aquest moment que el govern rectificaria les seves posicions. La valoració dels sindicats era que la rectificació era àmplia i important, però també incompleta i en funció d'això seguirien mantenint les seves posicions i el seu plantejament reivindicatiu per aconseguir les respostes adequades.

8. El Pla d'accessibilitat, un instrument d'igualtat de les persones

Vaig tenir l'oportunitat de conèixer José Camacho Bocanegra que va ser el primer president d'ADIMO i que malauradament avui ja no està amb nosaltres.

A l'any 1999 jo vaig estar parlant amb ell perquè formés part de la candidatura d'IC-V, cosa que al final després de diverses trobades vaig aconseguir. Jo creia que era necessari que persones com ell participessin de la vida política i de forma activa perquè era la manera que tothom prengués consciència que hi ha ciutadans i ciutadanes que tenen dificultats per moure's per la ciutat a causa de les seves circumstàncies personals i que fins i tot actituds gens solidàries com posar cotxes sobre les voreres dificulten encara més la seva mobilitat. No estic plantejant un fet teòric, vaig tenir l'oportunitat de conèixer aquesta realitat quan anava amb ell i fins tot nosaltres mateixos no estàvem suficientment preparats quan venia a la nostra seu.

En el programa electoral d'IC-V un dels apartats era fer un Pla contra les barreres arquitectòniques a la ciutat, que era també una reivindicació del col·lectiu i de la seva entitat ADIMO.

Després de les eleccions de 1999, un any després l'Ajuntament aprovava el Pla d'accessibilitat de la ciutat elaborat per la Regidoria d'Obres, Serveis i Transports amb la participació d'entitats com ONCE i ADIMO. El Pla tenia com objectiu la millora de l'accessibilitat dels ciutadans i ciutadanes tant a la via pública com als edificis i equipaments públics de la ciutat, en definitiva es pretenia eliminar totes les barreres arquitectòniques de manera progressiva i en un termini de deu anys.

Crec que en aquest sentit s'avança un pas més en la igualtat de les persones, tinguin la condició física que tinguin, i el fet de planificar en el temps és prou important, així com demostrar que l'Administració local és sensible a aquestes realitats com entitat més propera al ciutadà que treballa per la igualtat del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Mollet.

Un altre dels objectius és que totes les institucions també col·laboren en la línia encetada per l'Ajuntament, per això dins d'una campanya encetada per IC-V l'Ajuntament en el Ple municipal ordinari del mes de febrer de 2003 aprovava un acord sobre accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques a RENFE a causa dels dèficits d'accessibilitat que té per a les persones amb discapacitats.

L'acord exigia a la companyia RENFE que adoptés mesures per tal de pal·liar els dèficits existents en les dues estacions de la nostra ciutat: estació de França (Mollet-Sant Fost) i estació del Nord (Mollet-Santa Rosa). Fou una proposta que va tenir el suport de tots els grups municipals.

9. El parc dels Colors

El parc dels Colors segurament ha estat una de les obres que més debat ha comportat entre la ciutadania i fins i tot crispacions amb alguns sectors minoritaris de la ciutat.

El cert és que era necessari que entre els barris de Plana Lladó, Can Borrell i Santa Rosa hi hagués un espai lliure i verd, ja que havia estat reivindicat per l'Associació de Veïns de Plana Lladó i va comportar al seu dia una modificació puntual del Pla general en els sectors denominats sector B i C del Pla parcial del Sector Sud de Gallecs i que va ser motiu de fort debat entre els grups municipals sobretot entre el PSC i IC ja que volíem més espai a la proposta presentada per complementar l'esponjament de la zona.

Bernabé Soto, president de l'AV de Plana Lladó, en l'acte d'inauguració del parc dels Colors va recordar que l'obra era fruit de la reivindicació i la lluita portada a terme des de 1979 perquè els barris poguessin estar en condicions i en conseqüència s'hi pogués viure millor.

El 13 de juliol de 2001 s'inaugurava el parc dels Colors, l'acte va constar de dues parts: a) un acte acadèmic d'homenatge a Enric Miralles i b) un acte popular amb la participació de La Fura dels Baus.

L'acte acadèmic celebrat al Pavelló Ca n'Arimon congregava a entitats i persones de la ciutat i a diverses personalitats del món acadèmic i cultural de Catalunya, entre elles en Joan Abelló i Jordi Solé Tura. L'acte era presidit pel Molt Honorable Joan Rigol, president del Parlament de Catalunya; Joan Francesc Marco, diputat presi-

dent de l'Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona; Ramon Espadaler, aleshores director general d'Administració Local de la Generalitat de Catalunya, i l'alcaldeessa, Montserrat Tura.

Durant l'acte van anar intervenint diferents arquitectes però l'ambient era tens a causa de l'intent de boicot per part d'un grup de manifestants que criticava l'obra realitzada pel cost econòmic, això va fer que en diverses ocasions el públic assistent a l'acte es posés dempeus per mostrar la seva solidaritat amb la presidència i els ponents i el rebuig a aquella acció per part dels manifestants.

Es pot discrepar sobre si el parc dels Colors era millor o pitjor, si agradava més o menys, si aquell parc es podia haver fet d'una manera o d'una altra, però aquella acció de protesta no es corresponia a l'ocasió, al meu entendre, i això crec que ha marcat les relacions personals i polítiques i les posteriors repercussions que es van derivar d'aquells fets.

El dilluns dia 16 de juliol de 2001 l'equip de govern feia una declaració institucional davant els fets del 13 de juliol amb un document denominat "*30 ciutadans indignes han insultat la ciutat i han volgut avergonyir-nos*". El document criticava els aldarulls i deia "*no ens deixarem guanyar per cap forma d'intolerància, de violència, d'incivisme, ni de feixisme, ara més que mai, defensarem les llibertats i especialment la llibertat d'expressió*" i criticava l'actitud dels portaveus dels grups municipals d'EUiA i CIU.

Anava finalitzant el mes de juliol i la temperatura política anava pujant. Antonio López d'EUiA deia que ells no donaven suport a cap forma de protesta violenta o antidemocràtica malgrat que no amagaven les seves discrepàncies legítimes amb el model de parc i la despesa que havia comportat la seva construcció. CIU condemnava a través d'en Feliu Guillaumes "*aquest acte bàrbar que atempta contra la llibertat d'expressió*".

Aquells fets van ser el punt àlgid d'un procés de confrontació entre l'Equip de Govern i un sector de l'esquerra alternativa que va acabar amb un procés judicial contra alguns dels membres que van participar en aquells aldarulls.

En bé de la memòria, cal dir que l'Anna Bosch, alcaldessa durant el primer ajuntament democràtic, arran d'una moció presentada pel regidor de la CUII Antonio Sánchez que demanava la retirada de les denúncies presentades contra persones de

la Comissió de Defensa de Gallecs per presumptes accions violentes arran de l'aprovació del Conveni del Sud de Gallecs, deia que *“la democràcia passa perquè es respectin les normes, les persones de Gallecs s’han manifestat tant com han volgut, s’han expressat davant els mitjans de comunicació, però la democràcia, vol dir també respectar les decisions de les institucions”*.

En aquest debat del Ple de maig de 1982 també es discutien les formes de com s’havia d’expressar la diferència, mentre l’Anna Bosch i el conjunt de regidors i regidores del PSUC, CIU i PSC deixàvem clar que era lícit lluitar per ésser majoria i participar més de les decisions que afectaven a la comunitat, creïem que no eren legítimes les actituds presumptament violentes com a forma de rebuig a l’acció de govern.

Mentre el regidor de la CUII expressava que calia buscar les causes per combatre els efectes *“hi ha més violència implícita en el fet d’aprovar un conveni en les formes en què es va aprovar i jo penso que aquestes són les causes”*.

L’administració té uns instruments jurídics i legals per a dur a terme les propostes que són aprovades en els diferents organismes dels qual es dota l’administració, en canvi les minories socials tenen com instruments davant les seves diferències amb l’administració el dret a manifestar-se i a expressar públicament els seus desacords, però les accions violentes són denunciabls, no hi ha causes i efectes, una acció violenta mai es pot justificar.

És evident que quan passa això, més enllà del rebuig a les formes i als comportaments violents d’alguns grups, es manifesta un divorci entre representants i representats, entre la legitimitat de les institucions i entre les minories socials.

La comunitat local, també ha d’expressar les seves opinions de com resoldre els problemes quotidians, de com treballar en el present de la ciutat i això moltes vegades comporta diferents concepcions de com es veu la ciutat, i s’ha de veure com un valor en positiu, que ha d’ajudar a sumar totes les energies, amb l’objectiu de sumar voluntats, integrar esforços, coresponsabilitzar més persones i ampliar els canals de participació democràtica. En definitiva hem de canviar les formes de fer política, la democràcia local avançarà a partir de la cooperació social per afrontar problemàtiques noves per la seva naturalesa, també cal una nova pràctica en relació als aspectes socials i polítics entre l’acció institucional i la no institucional.

10. La façana sud de la ciutat: La Vinyota, el Calderí i Sedeunió

Durant aquests vint-i-un anys des de l'aprovació del Pla general de 1982 la ciutat s'ha anat transformant, des de l'urbanisme social durant els anys 80, a l'urbanisme transformador dels anys 90, la ciutat ha anat canviant la seva fisonomia aconseguint una nova centralitat territorial, econòmica i social.

Però la ciutat no s'acaba, quedava encara per finalitzar una part important del Pla general de 1982 i amb això s'acabava una etapa de l'urbanisme a la ciutat i se n'obria una altra amb la revisió del Pla general per fer el Mollet del segle XXI.

La part per finalitzar, els tècnics municipals l'han denominat la façana sud de la ciutat i l'han considerat com a peça fonamental del desenvolupament de la ciutat, està formada per tres sectors del planejament: la Vinyota, el Calderí i Sedeunió.

Durant el període 2001-2003 l'Ajuntament va aprovar els diversos projectes que configuren la façana sud de la ciutat. L'actuació en aquests espais forma part de l'objectiu de desenvolupar urbanísticament aquestes zones que estaven pendents d'urbanitzar per crear un nou sòl per a activitats productives, residència, equipaments i espais lliures que indubtablement milloraran la qualitat de vida, potenciant noves artèries de comunicació, de relació, de mobilitat i d'identitat ciutadana.

Aquest ha estat un treball de sis anys, per tant ha sigut llarg i laboriós, per part dels tècnics municipals, desenvolupant els tres projectes des d'una visió integral encara que després s'hagi desenvolupat cada una de les tres unitats per separat.

Un dels objectius d'aquests importants projectes és portar a la ciutat nous serveis, comerços, oficines i altres usos productius, reduint al màxim els habitatges previstos. Referent als habitatges a construir es proposa que com a mínim un 30% dels nous habitatges d'aquestes tres unitats estiguin sotmesos a alguns tipus de règim de protecció pública.

En el projecte de la Vinyota es van definir tres actuacions bàsiques per al seu desenvolupament:

- a) Completar la xarxa viària bàsica municipal i la seva connexió amb la xarxa general de carreteres.

- b) Creació d'una nova peça urbana residencial i de serveis com a final del barri de la Riera Seca, de promoció estrictament pública amb la totalitat de 350 nous habitatges, sotmesos a alguns tipus de règim de protecció pública.
- c) Creació d'equipaments i dotacions i espais lliures públics al servei de la població amb cinc espais de grans mides destinats a equipaments públics en el front de la rambla Pompeu Fabra, dos parcs, un al voltant de la plaça Sant Vicenç i un altre al límit amb la carretera C-17, de caràcter més extensiu donant un servei al conjunt de la ciutadania, i que connectarà amb els rius Besòs i Tenes.

El segon gran projecte va ser el del Calderí, es van definir sis actuacions bàsiques:

- a) Modificar les condicions de desenvolupament del sector, programant-lo i ajustant la relació d'usos permesos, fixant un màxim d'uns 900 habitatges i reduint els usos d'emmagatzematge i industrials, augmentant els usos residencials col·lectius i hostalers, els usos col·lectius i els usos terciaris, comercials i d'oficines.
- b) Transformar l'enllaç entre la carretera C-17 (antiga N-152) i l'avinguda de Badalona, amb la creació de la ronda del Calderí des de l'avinguda Badalona fins a la rotonda del Calderí.
- c) Creació d'un parc lineal equipat a la vora sud del Calderí de 9,3 ha de superfície que formalitzi una anells verda des de la rotonda del Calderí fins a la plaça Pau Casals.
- d) Construir una passarel·la de vianants que connecti el parc lineal de la vora sud del Calderí amb el carrer Bilbao per damunt de la carretera C-17 (antiga N-152) i la línia del ferrocarril de Barcelona a la Jonquera.
- e) Substituir les tipologies unifamiliars actuals per altres de plurifamiliars amb baixos comercials i així fer coherent el model urbanístic a desenvolupar del Calderí amb el de la resta de la ciutat.

El tercer projecte Sedeunión definia quatre actuacions bàsiques:

- a) El perllongament de la rambla Balmes com un espai exclusivament per a vianants, reforçant la continuïtat de l'eix cívic principal de la ciutat entre Gallecs i el riu Besòs.
- b) La reurbanització de la viabilitat existent, ampliant les seccions de carrers, ampliant les seves voreres, introduint itineraris de bicicletes i donant continuïtat als carrers Àngel Guimerà - Riera, Can Fàbregas- Ronda Orient, i perllongant el carrer Itàlia fins al carrer Can Fàbregas.

- c) La definició d'una sèrie d'edificis per a usos residencials i de serveis, que configurin un entorn urbà de qualitat.
- d) La creació d'una seqüència de tres nous espais públics: dos espais públics i un espai destinat a equipament, concretament una escola bressol.

Amb l'aprovació d'aquests tres projectes s'haurà tancat l'anella del creixement perifèric tal com ho expressava l'aleshores regidor d'Urbanisme, Josep Gordi. La posició dels grups municipals davant aquests tres importants projectes va ser la següent: CIU i EUiA van votar en contra, el PP es va abstenir en els projectes de la Vinyota i el Calderí encara que per a ells la valoració era positiva, tot i no coincidir del tot en les propostes, en canvi en el projecte de Sedeunión van votar favorablement.

PSC i IC-V van votar favorablement als tres projectes, enteníem que aquestes operacions permetran dotar la ciutat d'una part d'equipaments públics, habitatges de protecció oficial, parcs urbans i sector terciari que cal consolidar, en definitiva aquests projectes són una barreja d'usos on hi ha una actuació d'iniciativa pública.

11. Les eleccions primàries d'ICV i la crisi posterior

Al desembre de 2001 ICV fèiem la nostra Assemblea Local sota el títol "*Mollet cap a les eleccions municipals 2003*", amb un document que feia una anàlisi de la política espanyola i catalana per situar-se finalment en el marc local on es plantejava com objectius fer una organització forta, amb presència social i fer un procés de renovació. En aquest sentit el document començava a parlar de recanvi en el cap de llista i deia que també calia fer la renovació en els òrgans de la direcció local, "*es tracta d'adaptar i resituar el paper d'aquells que fins ara han tingut la responsabilitat de dirigir aquesta organització tant en l'espai institucional com en l'orgànic i facilitar l'assumpció de responsabilitats per part de nous companys i companyes*".

En aquella assemblea de desembre de 2001 es va acordar que jo fos el president local d'ICV i la Noemí Fernández fos la responsable d'Acció Política, ella formava part del grup de nous companys i companyes que havien d'assumir la responsabilitat de dirigir l'organització i en Jesús Carrasco era portaveu del Grup Municipal, atès que jo li havia cedit el testimoni.

Després de les vacances de Nadal vaig presentar a la Comissió Política un programa de treball i un calendari per dur-lo a terme. De les onze accions de treball, qua-

tre al meu entendre eren les més importants: a) un calendari de reunions amb les altres forces polítiques de la ciutat, b) sopars amb persones amb opinió a la ciutat, c) l'elaboració de propostes en l'àmbit sanitari, i d) la creació del nucli bàsic electoral.

Vam iniciar trobades amb les altres forces polítiques a partir d'un document que vam elaborar denominat "*pluralitat, diàleg i participació*" que va ser signat el 26 de juny de 2002 per al PP, PSC, ERC i ICV, després de quasi sis mesos de treball. Aquell document pretenia establir un conjunt de reflexions a l'entorn de la situació política local, ja que la situació era crispada i la realització d'un conjunt de propostes de treball en l'àmbit institucional, polític i social basat fonamentalment en la creació d'instruments de participació partint de la base que la pluralitat era i és un signe d'identitat democràtica, com a factor de les transformacions que s'havien anat produint al llarg del temps a la ciutat.

D'aquestes reunions dutes amb les forces polítiques vàrem extreure les nostres conclusions: EUiA no estava per arribar a acords, ja que al dia següent de la reunió treia una nota dient que ICV feia seguidisme dels socialistes, ERC criticava el fet que fóssim socis de govern, però malgrat tot estava disposada a treballar per arribar a acords, el PP estava a favor de fer un pacte institucional, el PSC si bé estava d'acord volien que signéssim un altre document i CIU ens va dir que com que érem coresponsables del govern local havíem d'assumir el que tocava, en definitiva ells no volien signar aquell document, com així va ser.

Vàrem fer el sopar amb persones que estaven vinculades a entitats de la ciutat, per parlar dels conflictes locals i el vam valorar com a positiu, era un acte no formal però permetia discutir amb altra gent que no era d'ICV, però que estava en l'espai de l'esquerra verda, transformadora i nacional, l'objectiu era apropar idees i fer xarxa.

Iniciàvem així un nou procés de treball que volia a poc a poc agafar protagonisme en el marc social i polític després d'un procés excessivament institucional fruit de les nostres debilitats organitzatives, però el calendari manava i el fet que no em presentés a les eleccions municipals de 2003 creava una certa intranquil·litat en alguns sectors del partit, sobretot a la direcció comarcal ja que no li havia agradat la meua actitud d'haver pres la decisió pública de no presentar-me, sense abans haver-ho discutit en els organismes pertinents.

En una trobada a Granollers van insistir molt sobre qui era la persona adequada per encapçalar la llista a Mollet, jo era partidari que ho fos en Jesús Carrasco perquè

tenia un coneixement de l'Ajuntament, havia sigut regidor de Medi Ambient durant 1996-1999, encara que jo cregués que era una persona que no tenia projecció social, però la direcció comarcal això no ho tenia clar i continuava insistint, vaig plantejar un perfil de candidat o candidata i sortien tres persones del mateix perfil amb matisacions i estils diferents però els unia la seva projecció social ja que eren persones prou conegudes a la ciutat, eren Josep Cot, Noemí Fernández i Rosa Mª Esteve.

Un conjunt de companys van mantenir una reunió amb Jaume Bosch, que havia anat a Granollers a una trobada amb la gent d'ICV de la localitat. En aquesta reunió van defensar la proposta que Rosa Mª Esteve encapçalés la llista d'ICV a les eleccions municipals de 2003, ja que descartaven en Josep Cot pels problemes que havia tingut amb gent del sindicat per l'acomiadament de dues treballadores per part de l'empresa que tenia la contracta de la neteja de l'Institut IES Gallecs. Noemí Fernández era funcionària de l'Ajuntament de Mollet i ells consideraven que això era un problema.

Ningú va defensar la proposta de Jesús Carrasco. Jo no vaig estar en aquella reunió, encara que en tenia un coneixement remot, però no volia involucrar-me. Pel que sé, es va acordar parlar amb Jesús Carrasco per explicar-li aquella proposta, cosa que mai es va fer i crec que això va ser negatiu per als esdeveniments que després passarien.

Des de la direcció comarcal van mantenir algunes trobades amb la Rosa Mª Esteve perquè encapçalés la llista d'ICV, ella inicialment no tenia clara la seva capacitat per donar aquell salt tan important i de tanta responsabilitat, la meua posició era que no es presentés, no perquè jo no cregués que podia fer-ho bé, sinó perquè creia que aquella responsabilitat era molt gran, jo coneixia la vida municipal i les campanyes electorals i sabia que no era un camí gens fàcil.

La Rosa Mª Esteve va dir a la direcció comarcal que posava com a condició conèixer quina opinió tindrien diverses persones de la ciutat properes al nostre espai polític sobre la seva candidatura a encapçalar la llista d'ICV. Ella va mantenir diverses trobades amb adherits, adherides, simpatitzants de la nostra formació; la valoració era positiva i en funció d'això els va dir que estava disposada a encapçalar la llista d'ICV, posant com a condició que la Noemí Fernández fos la segona de la llista.

La decisió de la Rosa Mª Esteve de presentar-se com a cap de llista a les eleccions municipals va canviar moltes coses, com així ha estat posteriorment. Segurament

ningú sabia la profunditat dels canvis, excepte alguns com Salvador Morales que va dir *“contigo se arma la revolución”*.

Mentrestant s'havia acordat que en Jesús Carrasco presentés al Secretariat Local una proposta de criteris per desenvolupar les eleccions primàries dins ICV per escollir el cap o la cap de llista. ICV en l'àmbit nacional havia acordat que per a l'elecció de caps de llista calia fer primàries amb la participació dels adherits i adherides, els amics i amigues d'ICV i això era el que anàvem a fer: unes eleccions primàries. El problema era que ningú ni de la direcció comarcal ni nacional havia parlat amb Jesús Carrasco per plantejar-li la proposta de Rosa Mª Esteve.

El 20 de maig de 2002, un dia abans que es reunís la Comissió Política Local per aprovar les normes de funcionament per a l'elecció del cap de llista vaig parlar amb Jesús Carrasco per explicar-li la situació, com no podia ser d'altra manera, va reaccionar malament i fins i tot em va acusar d'estar darrere de la proposta de Rosa Mª Esteve, cosa que no era certa.

El 21 de maig de 2002 es va reunir la Comissió Política Local, tothom sabia que anàvem a discutir, l'ambient era tens. Va demanar la paraula Juan López Cotorruelo per defensar la candidatura de Rosa Mª Esteve i Mercé Solé per defensar la candidatura de Jesús Carrasco.

No ens vàrem posar d'acord i per tant anàvem amb dues candidatures a les eleccions primàries i els resultats dirien qui era el cap de llista. En aquesta Comissió Política Local es va acordar un cens electoral tant d'adherits i adherides, com la llista d'amics i amigues. El cens era de 53 persones.

Els candidats van iniciar els seus contactes amb les persones del cens, els van enviar cartes per explicar els seus motius i les seves propostes per encapçalar la llista. Els dos candidats explicaven als mitjans de comunicació el fet d'aquelles primàries. Per en Jesús Carrasco *“l'aparició d'una segona candidatura ha privat de tenir un calendari més relaxat, però estic content que hi hagi un segon projecte i espero que serveixi per potenciar el treball i la participació”*. Rosa Mª Esteve deia: *“la idea és sumar vots, ja que es tracta de dues idees perfectament complementàries, un mateix projecte que aglutina gent diferent”*.

L'11 de juny de 2002 es van celebrar les eleccions primàries, la mesa electoral estava formada per Juan Diego, en representació de Jesús Carrasco, Jesús Verdera, en

representació de Rosa Mª Esteve i jo mateix com a president local. La participació fou alta: un 83% (44 votants) sobre un cens de 53 persones convocades. La Rosa Mª Esteve rebia un 39,62% dels votants (21 vots) i Jesús Carrasco un 37,73% (20 vots).

La Rosa Mª Esteve acceptava aquell resultat tan ajustat i per això immediatament va dir: *“la voluntat dels adherits i adherides és que ens ajuntem i la llista resultant pugui tenir més vots a les municipals. Ens volen a tots dos”*. Ella es va dirigir a Jesús Carrasco dient-li el mateix, que els volien a tots dos i li oferia ser el número dos de la llista.

En Jesús Carrasco a través dels mitjans de comunicació ens comunicava que rebutjava l'oferta de la candidata per estar a la llista com a número dos.

Jo com a president local creia que havia fet una lectura errònia dels resultats de les primàries i lamentava la seva decisió.

Les relacions es van anar deteriorant fins que al final va optar ell i algunes persones més per abandonar l'organització creant un grup d'independents que es presentarien a les eleccions del 2003 sense èxit.

Després de les vacances d'estiu tornàvem de nou a la vida política, començava el nou curs i en l'horitzó immediat estaven les eleccions municipals del 2003, quedaven nou mesos, però el temps com tothom sap passa de pressa, i volíem iniciar negociacions amb EUiA per fer una candidatura conjunta que era fruit dels acords nacionals entre les dues organitzacions polítiques.

Esquerra Unida i Alternativa (EUiA) havia fet unes declaracions en què posava com a condició bàsica per establir un acord per anar junts a les eleccions municipals el trencament del pacte municipal amb els socialistes. En funció d'això vaig fer unes declaracions als mitjans de comunicació manifestant quina era la posició d'ICV. Nosaltres crèiem que globalment l'acció de govern s'ajustava al nostre programa electoral, malgrat que no coincidíem en els estils de fer política.

Nosaltres no anàvem a trencar amb els socialistes i menys perquè ens ho demanés EUiA, jo pensava que les negociacions entre ICV i EUiA per anar junts en una candidatura havien de partir de bases noves, deixant enrere el passat, des d'una anàlisi real de ciutat i amb una visió constructiva.

El 7 d'octubre de 2002 es reunia una delegació d'ICV i EUiA per iniciar converses sobre un possible acord. Per ICV hi anaren Àlvar Blanco, Noemí Fernández, Xavier García i Rosa Mª Esteve i per EUiA Antonio López, Joaquim Fuertes, Marc Gómez i Francisco Sancho. Jo no formava part de la delegació però tenia coneixement de les discussions, i per cert, en la primera reunió per part d'EUiA es va retreure el nostre treball en l'àmbit municipal.

En una segona reunió la delegació d'ICV va presentar un document "*Bases per un acord entre ICV i EUiA a la ciutat de Mollet*", era un document que partint de la base dels acords d'àmbit nacional plantejava l'aplicació de la política global en el marc local i la seva especificitat i marcava sis línies estratègiques de treball: a) redefinir el paper de l'administració local en la construcció del Mollet del segle XXI, b) implicació d'una nova generació de protagonistes, c) la participació i la democràcia local és la garantia per a un canvi a fons de la nostra ciutat, d) els serveis públics municipals: igualtat d'oportunitats per a tothom, e) Gallecs en el context de la sostenibilitat i la gestió del territori, f) línies per a l'elaboració d'un programa i debat dins la coalició i amb la ciutadania. Aquell document els va sorprendre gratament encara que ràpidament van plantejar que féssim gestos i realitats concretes.

Semblava que era possible un acord per fer una llista electoral conjunta. Noemí Fernández en nom d'ICV deia als mitjans de comunicació "*si a EUiA no hi ha postures intransigents es pot avançar i arribar a acords*". Antonio López en nom d'EUiA valorava el "*taramà positiu i les coincidències*" però exigia que es portés a la pràctica ja.

Però aquell somni de veure junts a la gent que veníem de la tradició del PSUC es va trencar, els desacords estaven en el fet que EUiA seguia insistint que trenquésim el pacte de govern amb el PSC i ens demanàvem un repartiment de la llista al 50%, cosa amb què no estàvem d'acord en funció dels acords nacionals. Nosaltres, tenint en compte l'acord nacional que indicava que els tocava el lloc 3 i el 6 en la llista, els plantejàvem el 2 i el 5 i a partir del 9 paritat en la llista.

També els oferíem que el programa de ràdio dels grups municipals fos per al portaveu d'EUiA i que ICV parlaria amb els mitjans de comunicació en finalitzar els plens municipals.

En els debats en els plens municipals interviendria el regidor o regidora de la coalició segons els punts que es tractessin a la seva comissió informativa, excepte en

aquells posicionaments globals de la política municipal com els pressupostos municipals, els impostos, el Pla general. EUiA no va estar-hi d'acord i les negociacions es van trencar momentàniament.

Mentre això passava, la Rosa Mª Esteve feia gestos per desmarcar-se del PSC traient un comunicat donant suport als treballadors i treballadores de Can Lladó, participant en les reunions d'entitats i partits per protegir Gallecs o plantejant que calia completar la reforma de l'atenció primària amb gestió pública, solidaritzant-se amb la Plataforma per la Sanitat Pública i Adusmic i perquè el Consorci de l'Hospital tingués un organisme de defensa de la sanitat pública.

Amb el trencament de les converses amb EUiA vam iniciar a final d'octubre la preparació del programa electoral. Jo havia fet una proposta de responsables de comissions de treball: que respecte als temes d'ocupació fos Emília Macias, participació i democràcia local fos Noemí Fernández, dels temes relacionats amb els serveis personals fos Ramon Damm i amb medi ambient Jesús Carrasco, encara que ell va manifestar que sols volia coordinar la comissió sense elaborar documents i Rosa Mª Esteve, Xavier García i Àlvar Blanco fossin els coordinadors generals del programa electoral.

En una primera reunió, van assistir-hi tots els coordinadors, inclòs en Jesús Carrasco, per parlar de la metodologia de treball. Als pocs dies sortia en els mitjans de comunicació que en Jesús Carrasco rebutjava participar en les comissions de treball i veia difícil seguir a ICV, sincerament allò ens va sorprendre ja que feia pocs dies que havia acceptat la proposta de coordinar una de les comissions.

Aquella situació ja no es podia aguantar més, la pluralitat no era debilitar permanentment ICV, la pluralitat ha de basar-se sobre la idea de construir, de fer síntesi, però aquest no era el seu objectiu. Al mes de desembre la Comissió Política local va aprovar el canvi de portaveu en funció del seu comportament que no l'ajudava en res a ell però menys a ICV.

12. El Tabaran, espai juvenil

Quan s'elaboren els programes electorals es fan pensant que després puguin ser una realitat sobretot si arribes al govern de la ciutat en el qual apostes perquè el màxim de les teves propostes formin part del programa d'actuació del govern municipal.

ICV en el programa electoral de les eleccions municipals de 1999 en l'apartat referent a la ciutat i els joves proposàvem la creació d'un equipament pensat per a la gent jove, la proposta deia: *"estudiarem la possibilitat d'ubicar-lo en un lloc tant emblemàtic com és l'edifici de l'antic Tabaran"*.

El tema del Tabaran va ser un dels elements de discrepància amb els socialistes i de certa tensió sobretot quan a principi de juny de l'any 2000 ICV vam fer un acte simbòlic que consistia en la inauguració oficial col·locant la primera pedra de l'equipament juvenil al Tabaran.

En diferents Plens municipals vam deixar clar als nostres socis de govern que amb aquest tema seríem intransigents.

Alguna gent d'ICV pensàvem en la creació d'una anella cultural que anava des de Can Gomà, com un espai per a les arts escèniques i plàstiques, a la Marineta, fent la funció actual, a l'Auditori Teatre i l'Escola de Música al Pla de les Pruneres, a l'antic Mercat Municipal, com un espai cultural polivalent, al Museu Abelló, i al Tabaran, com un espai per a joves. No sé si amb el temps veurem aquesta anella cultural, espero que sí, en aquest sentit sóc optimista

Però tornant al tema del Tabaran a mitjan desembre de 2002 el Ple municipal aprovava que en l'espai del Tabaran es construïssin com a màxim 71 habitatges i la ubicació d'un equipament de caràcter juvenil dins del propi Tabaran.

El Grup Municipal d'ICV estàvem d'acord amb la compatibilitat de l'ús de l'equipament juntament amb la promoció d'habitatges, però al mateix temps demanàvem que es reservés un percentatge significatiu destinats a joves.

Aquell posicionament que va mantenir el Grup Municipal em va suposar alguns mals de caps dins d'ICV i de l'entorn, però estic convençut de dues coses, en primer lloc que vam complir el nostre programa electoral amb l'aprovació de la ubicació al Tabaran d'un equipament juvenil, i en segon lloc, sols era possible fer-ho d'aquesta manera amb habitatge inclòs, en tot cas, el que cal treballar és aconseguir que en aquesta zona de la ciutat hi hagi habitatge assequible per als joves tant de compra com de lloguer.

En aquell debat del Ple municipal EUiA va votar en contra ja que no estaven d'acord amb la construcció d'habitatge i es van abstenir PP i CIU. L'abstenció de CIU

venia motivada perquè ells apostaven perquè el Teatre Auditori es fes al Tabaran encara que s'ocupés part de la Pista Trèvol, cosa que l'equip de govern no compartíem.

13. Mirant el futur: La revisió del Pla general d'urbanisme

Havien passat vint anys des de l'aprovació del Pla general d'urbanisme de l'any 1982, indubtablement aquell Pla havia estat una bona eina per als diferents governs municipals de la ciutat, encara que algunes actuacions que s'han fet durant aquests anys no tenen res a veure amb el Pla general de 1982, i això era lògic, no es pot entendre l'urbanisme com un dogma, sinó que el Pla ha de ser un instrument que s'ha d'adequar a les realitats del moment actual amb l'objectiu de millorar els interessos de la ciutat.

El 28 de maig de 2002 el Ple municipal aprovava iniciar els treballs de revisió del Pla general d'ordenació urbana de Mollet del Vallès, sens dubte era un dia important, perquè feia temps que s'havia demanat la revisió del Pla general i sobretot per a la gent d'ICV que durant els anys 90 havíem insistit en la seva revisió.

No voldria equivocar-me però tots els grups municipals veien el Pla general de 1982 com un bon instrument que havia servit per al que avui era la ciutat. En paraules d'en Jesús Carrasco d'ICV, *“va posar les bases de la ciutat actual”*. El representant d'EUiA Antonio López era més crític ja que plantejava que s'havien fet bones intervencions urbanístiques, però que també s'havien incomplert alguns objectius.

En Miquel Jiménez del PP manifestava que el Pla general de 1982 va servir per començar a recuperar una ciutat en creixement, en Josep Gordi del PSC deia que el Pla havia sigut revolucionari i transformador i l'alcaldeessa, Montserrat Tura, en la seva intervenció va dir: *“no hi haurà mai més cap Pla que superi la transformació urbana, de trencament amb el règim anterior i d'assumpció de reivindicacions històriques i populars com el del Pla de 1982”*.

Ara partint del que s'havia fet calia mirar el futur i els grups municipals marquen les seves línies i valoracions. Per EUiA el més important era iniciar un procés de participació ciutadana i amb les entitats de la ciutat, ICV posava l'accent en promoure un Mollet sostenible en tots els àmbits, no només en el medi ambient, per CIU el nou Pla era que Mollet conservés la seva essència, és a dir

una identitat pròpia i per tant Mollet no havia de seguir creixent. En Josep Gordi del PSC va dir que Mollet havia de ser una ciutat amb major pes entre les ciutats emergents metropolitanes.

Cinc mesos després passava a Ple l'acord d'exposar al públic els treballs d'elaboració de la revisió del Pla general d'ordenació urbana de Mollet del Vallès de 1982 i l'aprovació de la suspensió de tramitacions i llicències.

Els criteris generals del Pla eren: a) Nou paper de la ciutat de Mollet com a capital del Baix Vallès, una de les polaritats emergents de la Regió Metropolitana, b) Introduir en el Pla general el màxim nombre de temes ambientals amb la idea d'anar cap a un desenvolupament urbà sostenible, c) La necessitat d'aprofundir en el model urbanístic actual: Mollet meitat urbà, meitat rural, d) Establir un nou model de mobilitat que tingui en compte propostes sobre la viabilitat, el transport públic i privat, e) L'increment sostingut de la població amb noves demandes de serveis públics obliga a ampliar el sistema d'equipaments públics, i f) Replantejar-se el paper de l'espai productiu i afavorir el procés actual en què Mollet està esdevenint ciutat de serveis.

El document de revisió del Pla general analitzava l'evolució de la població per als propers anys amb la finalitat d'obtenir dades útils per al planejament. Mollet passarà d'una població de 50.000 habitants en l'actualitat a una previsió de 55.700 habitants a l'any 2009 i 62.700 habitants a l'any 2017.

Apostava també per potenciar un Mollet terciari que parteix de l'activitat terciària en el desenvolupament del Calderí i la Vinyota, però també de la transformació de sectors com a Can Prat o part de Can Magarola i compatibles amb l'habitatge i cert tipus d'indústria.

Es reconeixia la protecció i la implantació de projectes sobre àrees de la ciutat amb vocació d'espais lliures d'escala territorial (Gallecs i el riu Besòs). Referent a Gallecs es proposa mantenir Gallecs com un espai rural, tot classificant l'àmbit com a sòl no urbanitzable d'especial protecció.

El Pla desenvolupava una política d'aparcaments públics per resoldre l'aparcament dels residents que no en disposin en els seus edificis i aparcaments dissuasius per als visitants.

En l'àmbit del ferrocarril es proposava en la línia Barcelona-Puigcerdà el soterrament de la línia al seu pas per Mollet i el trasllat de l'estació del Nord cap una posició més central respecte als barris del nord de la ciutat. Es potenciava la creació de tres nous parcs: el parc del Calderí, el parc de a Vinyota i el parc del Besòs i es completava amb un conjunt de 16 espais cívics i jardins locals dins el nucli urbà. Per últim, s'establí un sistema d'equipaments educatius, sanitaris, esportius, culturals i socials.

En definitiva la revisió del Pla tenia l'objectiu d'aconseguir: 1) Dotar a la ciutat d'una centralitat fonamentada en els serveis a les empreses, 2) Potenciar l'oferta comercial, cultural i d'oci, en la millora dels serveis sanitaris i administratius, 3) Incrementar l'ocupació per equilibrar l'augment de la població, 4) Millorar la projecció de la ciutat i les seves infraestructures d'accessibilitat per modernitzar l'economia de Mollet, i 5) Cohesionar la ciutat amb el seu medi ambient.

La proposta d'acord de la revisió del Pla general va comptar amb el suport del PSC i PP i l'abstenció de CIU, EUiA i ICV.

La nostra posició, la vam expressar en un escrit de suggeriments i observacions que vam presentar en el període d'al·legacions a la revisió del Pla general. Per a nosaltres, ICV, l'avanç de revisió no mereixia una valoració negativa, ja que la protecció de Gallecs, la proposta de soterrament de la via del tren Barcelona-Puigcerdà pel seu pas per Mollet, la voluntat d'establir sistemes cívics amb ús preferentment per a viants, entre altres propostes, enteníem que eren aspectes positius de la proposta.

Dit això creïem que el Pla no feia una aposta clara i estratègica per a la ciutat del coneixement on l'Ajuntament ha de ser un instrument que garanteixi la igualtat d'oportunitats per a tota la comunitat que viu a la ciutat i dinamitzi la potenciació d'instruments d'innovació tecnològica de recerca i desenvolupament per facilitar la innovació dels productes i donar un valor afegit a les empreses ubicades en el nostre territori i a l'entorn.

Apostàvem perquè el creixement fos contingut urbanísticament i poblacionalment. Respecte al territori de Gallecs creïem que no s'hi havia d'ubicar cap servei municipal, excepte aquells derivats de la funció del parc i de l'activitat agrícola, lúdica i d'educació ambiental.

Enteníem positiu l'enfocament de potenciar el Mollet terciari, però no estàvem d'acord amb la disminució del sòl industrial ja que defensàvem una política de diver-

sificació econòmica entre indústria i serveis i sobre el Pla d'equipaments enteníem que el Pla hauria de ser el resultat a partir del màxim consens polític perquè pensàvem que el Pla d'equipaments hauria de constituir una de les peces claus en els processos de recuperació d'alguns barris de la ciutat.

Paral·lelament al debat dels grups municipals s'iniciava una campanya informativa, en aquest sentit s'organitzava una exposició, una versió reduïda itinerant que anava a diferents llocs de la ciutat acompanyada de xerrades temàtiques. També es va posar a la venda un CD-ROM de la proposta municipal de revisió del Pla general i la informació estava penjada al web municipal.

14. La creació de l'Entesa per Mollet

Les eleccions de 1999 havien configurat un mapa electoral bastant desolador per a les esquerres alternatives, els socialistes havien tret la majoria absoluta, mentre ICV treia 2 regidors, EUiA un i ERC cap.

Aquesta situació lligada als conflictes que s'havien produït en el mandat 1999-2003 entre un sector petit però actiu de la ciutat amb l'Equip de Govern, anava creant el caldo de cultiu per buscar espais que poguessin sumar tots els sectors crítics.

En aquest context trobàvem també el fet que no hi havia hagut acords entre ICV i EUiA i la pròpia crisi nostra amb la sortida d'ICV de persones que havien donat suport a Jesús Carrasco en les primàries desenvolupades el juny de 2002.

L'intent de fer una plataforma unitària era transversal, hi estaven interessats tots els grups de l'esquerra ecologista, radical i nacional i sectors independents, però també hi havia detractors de la proposta ja que no érem el mateix, ni en la política, ni en les formes d'actuar i de fer.

Cal dir que feia temps que això estava en l'aire, la Rosa Mª Esteve, el Josep Cot i jo mateix havíem parlat que ell fes de pont amb ERC per parlar de veure les possibilitats d'anar junts. En definitiva tots en parlàvem però ningú es decidia a iniciar aquell procés.

A la Festa de l'Arbre del mes de febrer de 2003 a Gallecs, hi eren els caps de llista, d'ICV Rosa Mª Esteve, Antonio López d'EUiA i Xavier Fenosa d'ERC, també hi era l'Antoni Sánchez que havia estat regidor a la primera legislatura.

L'Antoni Sánchez va reunir als abans esmentats i els va fer una anàlisi de la situació local, en què expressava que si s'anava separats la situació seria difícil per a tothom i calia que els socialistes perdessin la majoria absoluta, per això calia fer esforços per ajuntar-se i feia la proposta de posar com a cap de llista Josep Cot, com la persona que podia sumar els tres partits polítics.

Aquella proposta no era a l'atzar, hi havia hagut una trobada d'un grup d'independents per analitzar la situació de Mollet i havien acordat parlar amb els tres partits i proposar Josep Cot com a cap de llista d'una possible coalició.

Aquella proposta inicialment semblava impossible, es va començar a parlar en cada una de les formacions polítiques. La Comissió Política local d'ICV va començar a discutir la possibilitat d'anar junts a les eleccions municipals, en Xavier García defensor de la proposta unitària feia una proposta del lloc on els membres d'ICV havien d'estar en la llista unitària, jo vaig posar-la a votació i va ser rebutjada, però jo sabia que aquell rebuig no era estar en contra de seguir discutint per esbrinar si era possible un acord.

Aquesta interpretació, posteriorment va portar discussions fortes perquè la majoria dels membres de la Comissió Política d'ICV interpretava que amb aquella votació també es rebutjava l'acord d'anar junts tots plegats.

Les direccions comarcals d'ICV i ERC estaven en contra de fer una coalició de les tres forces polítiques i independents, encara que segurament per raons diferents.

Un dissabte a la tarda del mes de febrer l'Antonio López em va trucar per anar a prendre un cafè i parlar de com arribar a acords per fer la coalició, cosa que era molt difícil. En la conversa jo vaig plantejar entre altres qüestions que els vots de l'Olivera molletana sumessin per a la coalició ICV-EA per al Consell Comarcal i la rotació dels portaveus durant la legislatura. Ell va estar-hi d'acord.

Amb aquella proposta anàvem a una reunió entre ICV, EUiA, ERC i els independents on va ser presentada la proposta i tothom més o menys va estar-hi d'acord, sols calia que les nostres organitzacions l'aprovesin.

Quan vam presentar la proposta a la Comissió Política Local d'ICV se'ns va criticar perquè estàvem negociant, quan ja hi havia un acord de no continuar amb aquell procés de negociació, Xavier García i jo mateix vam dir que la Comissió Política

Local no havia votat en contra de seguir negociant, sinó que s'havia votat en contra de la proposta presentada per Xavier García en la reunió anterior.

Les meves diferències amb Xavier García estaven en el fet que jo volia millorar molt més a favor nostre l'acord establert i deixar clar que nosaltres no trencaríem el pacte amb els socialistes, cosa que seguia sent una condició per part de les altres forces polítiques i del mateix Josep Cot.

A més em preocupava el programa electoral, Àlvar Blanco i jo mateix defensàvem que ICV era coresponsable de la gestió feta a la ciutat, es podia criticar coses de la gestió municipal però sens dubte Mollet era el resultat també de la nostra participació tant quan vam tenir l'Alcaldia com pel fet d'haver estat en alguns governs de la Montserrat Tura i aquest era un patrimoni del PSUC i d'ICV i creïem que això no es podia qüestionar.

Al final la Comissió Política Local d'ICV es va pronunciar en contra d'anar junts i de l'acord a què jo havia arribat amb l'Antonio López. Em quedaven dues sortides: o dimitir en aquell moment, sobretot per les pressions que estava rebent d'altres àmbits d'ICV o seguir sobretot per la gent nova que havia entrat a ICV.

A la reunió del 9 de març de 2003 amb EUiA i ERC i els independents vam anar-hi el Salvador Morales i jo mateix i vaig expressar-hi el sentiment d'ICV que no érem partidaris d'anar junts. Va ser una reunió agra sobretot amb Josep Cot, amb ell feia temps que ens coneixíem i per tant em molestaven més les seves apreciacions, a pesar d'això jo vaig deixar clara la posició d'ICV, malgrat tot deixava una porta oberta en el sentit que els manifestava que parlaria amb la nostra direcció nacional.

El dilluns vaig parlar amb Simón Rosado i Ramon Pla, dues persones conegudes de la realitat de Mollet i de la comarca i membres de la direcció nacional. Al dia següent vam fer un dinar on érem presents a part dels esmentats anteriorment, jo mateix, en Jaume Vernet, president comarcal d'ICV, i Josep Cachinero, aquest últim era molt crític amb la proposta que Josep Cot encapçalés la llista i per tant calia veure quines solucions hi donàvem.

La meua anàlisi en aquesta reunió era que ICV no podia entrar en una nova crisi i l'única solució per a mi, era que la Rosa Mª Esteve encapçalés aquella candidatura i així tots dins d'ICV podien estar-hi acord, això era el que jo creia. En aquest dinar tothom pensava que era la proposta adient, encara que Ramon Pla insistia que si no era possible calia arribar a una única candidatura a l'esquerra dels socialistes.

Vaig tornar a Mollet, jo estava satisfet, creia que era una bona proposta ja que en Jaume Vernet i Josep Cachinero acceptaven la proposta que la Rosa Mª Esteve encapçalés una llista unitària.

Però aquella satisfacció desapareixia ràpid, ja que els que estaven en contra d'anar junts amb ERC, EUiA i els independents no estaven d'acord que es proposés la Rosa Mª Esteve, perquè ells no volien anar amb els altres i en el fons tenien por que ERC i EUiA acceptessin la proposta i els que estaven d'acord d'anar junts també estaven en contra per la por al fet que les altres formacions polítiques no l'acceptessin i no es pogués fer el pacte.

Difícil solució tenia tot allò, una altra vegada em quedava en minoria i allò no es podia aguantar gaire, entre altres coses perquè la Rosa Mª Esteve volia mantenir un equilibri amb tots i això no era possible per les diferències que s'expressaven per part de tothom.

Jo entenia la Rosa Mª Esteve, ella no havia estat mai en primera línia i quan li van proposar ser la cap de llista pensava que seria un camí sense dificultats i deu n'hi do dels problemes que s'havia trobat pel camí.

El dimecres 12 de març de 2003 en Joan Antoni Salom en nom de la Comissió Política Local d'ICV va fer unes declaracions als mitjans de comunicació confirmant que ICV no aniria en una coalició amb EUiA, ERC i els independents.

Al dia següent hi havia una nova reunió entre ERC, EUiA, els independents i ICV. Anàvem a explicar els motius de la nostra posició, per part nostra hi anaven la Rosa Mª Esteve i el Salvador Morales. Els membres de la coalició van proposar que reviséssim la nostra actitud, els nostres representants van donar 24 hores per prendre una decisió.

L'endemà Jaume Bosch em va trucar dient-me que tenia un comunicat firmat per la Rosa Mª Esteve i Salvador Morales de seguir treballant per arribar a un acord per crear una coalició amb EUiA, ERC i els independents i que en aquest sentit per la direcció el tema estava obert, cosa a la qual jo vaig accedir però pensant amb la batussa que això suposaria, internament a Mollet i a la comarca.

El divendres vam fer la presentació de la candidatura d'ICV, una candidatura que tenia un 50% de dones, hi van assistir a l'entorn de 150 persones, però molts ja

sabien que les coses anaven a canviar i per això un sector d'ICV vinculat al món sindical va optar per no anar al sopar.

En aquest sopar va fer la presentació en Fer i van parlar Noemí Fernández, Rosa Mª Esteve i Ricard Gomà, en nom de la direcció nacional. Quan es va acabar el sopar ja es plantejava fer una reunió de tot l'actiu d'ICV per al dimarts 18 de març. Aquesta era una proposta que la Rosa Mª Esteve li havia fet al Simón Rosado perquè aquest hi assistís i ella li va expressar que ICV havia d'anar junt amb les altres forces polítiques.

Aquell dimarts 18 de març de 2003 la posició de la Rosa Mª Esteve va ser fonamental, ella expressava clarament la seva posició favorable a l'acord d'anar junts a les eleccions municipals. En paraules de la Noemí Fernández *“si la candidata té aquesta opinió no cal que en parlem més”*.

L'actiu d'ICV donava llum verda a l'acord. Jo vaig presentar la meua dimissió ja que me la va demanar en Joan Antoni Salom perquè ell creia que no havia sabut portar aquell procés.

Per a mi havia estat un procés molt difícil: la crisi de les primàries internes d'ICV que va comportar l'enfrontament amb Jesús Carrasco, les crítiques d'EUiA, ERC i els independents en aquell període de negociació, ja que ells necessitaven un cap de turc si no hi havia acords i per tant jo era el dolent de la pel·lícula, i el mateix procés de debat intern sobre la creació de la coalició. Per això em va anar bé que Joan Antoni Salom em demanés la dimissió.

Amb la meua dimissió començava una nova etapa, diferent, i aquesta necessitava de nous actors i actores, en definitiva d'altra gent, jo vaig proposar que el nou president fos en Xavier García, un històric de la lluita antifranquista i del PSUC, que quan es va produir la crisi d'ICV amb la creació d'EUiA es va mantenir dins d'ICV però tenint clar que la unitat havia de ser un camí que enfortís l'esquerra transformadora.

Les eleccions del 25 de maig de 2003 van donar uns bons resultats per a l'Entesa per Mollet que va treure 7 regidors i els socialistes perdien la majoria absoluta, l'espai de la dreta nacionalista i espanyolista perdia un regidor, s'obria en definitiva un nou escenari polític. Cal veure com l'Entesa gestionarà aquests resultats, ja que els votants van des de posicions antisistema fins a gent que vota Convergència en altres

conteses electorals, mantenir i pujar en les properes eleccions del 2007 serà tot un repte, però ja no em toca a mi fer aquesta valoració, hauran de fer-la els protagonistes que avui han fet possible aquest canvi electoral, en definitiva els ciutadans i ciutadanes de Mollet.

15. La ciutat en xarxa

Vivim canvis profunds en la nostra societat i això té repercussió en l'àmbit local, Mollet, com altres ciutats, no és aliena a aquests canvis i per això l'Ajuntament dintre de les seves possibilitats ha de ser un instrument en permanent adaptació.

En aquests vint-i-quatre anys d'ajuntament democràtics ha anat adequant-se a les noves realitats que la societat ha anat marcant, encara que en alguns casos cal seguir aprofundint en allò que hem fet.

Un dels temes importants d'aquests últims anys és l'aparició de les noves tecnologies de la informació i la comunicació, sens dubte l'evolució tecnològica i les xarxes telemàtiques estan suposant un canvi important en els comportaments socials i econòmics.

La societat de la informació ofereix unes oportunitats extraordinàries, però també grans desafiaments als quals hem de reaccionar activament.

Per això, els ajuntaments han de treballar per saber inculcar als ciutadans i ciutadanes la importància que té aquesta nova realitat en un futur immediat i per garantir que tothom disposi de les eines per poder utilitzar aquests recursos.

Tothom s'hi ha d'implicar de manera decidida, potenciant el coneixement de les noves tecnologies, activant polítiques educatives per a tots els sectors de la població.

Un dels objectius del govern PSC i ICV a la ciutat durant la legislatura 1999-2003, a partir de la creació d'una Regidoria de les Noves Tecnologies, era fer un Pla d'acció de les noves tecnologies de la informació i la comunicació.

El 29 d'abril de 2003 el Ple municipal aprovava el Pla director amb l'objectiu de potenciar l'afavoriment de polítiques d'informació a la ciutadania en temes vincu-

lats a les noves tecnologies de la informació i la comunicació (NTIC), de fomentar la formació de la ciutadania en les NTIC, impulsar la relació entre activitat econòmica/empresa i NTIC i afavorir la participació ciutadana en tots els àmbits de la vida social.

Estic convençut que el Pla director és un bon instrument per planificar i desenvolupar un conjunt d'accions per aconseguir que a Mollet la societat de la informació s'apliqui sota la premissa d'igualtat d'oportunitats per a tots i totes, però també que representi una nova manera de fomentar la cohesió social, la vertebració territorial i la participació ciutadana.

Cal que les NTIC siguin un projecte integral del govern de la ciutat i de totes les forces polítiques que componen el Consistori tal com es va posar de manifest per part dels grups municipals en el Ple del mes d'abril de 2003, perquè les NTIC no és una aposta de futur, sinó que formen part ja de les nostres vides i per això no hem d'endarrerir aquest procés, si volem estar en primera línia dels canvis que s'aniran produint amb les noves tecnologies, per això cal fer una aposta per la ciutat en xarxa.

16. Final de la sisena legislatura municipal

Per a mi va ser la legislatura més dura, potser perquè tot és més recent, però fent una ullada sobre aquests vint-i-quatre anys, crec que és veritat que ha sigut la més dura, no va ser una legislatura fàcil, però malgrat tot reivindico la part que ens toca.

Durant aquesta legislatura se seguia reconeixent el paper de la gent en el desenvolupament cultural, esportiu i social de la ciutat i es donaven de nou les distincions cíviques a un conjunt d'homes i dones i es donaven dues medalles més de la ciutat a Josep Sola i a Josep Mª Pou.

En l'àmbit de les polítiques d'igualtat i solidaritat social es creava el Servei Municipal de la Borsa d'Habitatge de lloguer, es creava el Centre de Salut Mental infantil i juvenil, es creava també l'Oficina Terapèutica Laboral amb l'objectiu de proporcionar feina, per ajudar a la inserció laboral de persones amb malalties mentals. S'inaugurava el Servei de la Casa dels Petits.

En l'àmbit de la joventut s'havia realitzat el Pla municipal per a la joventut. La Regidoria de Cultura inaugurava la Casa del Pintor Abelló, s'ampliava la Biblioteca

de Can Mulà, es feia el Centre Cultural L'Era, es feia un homenatge a Martí Pol i es feia la celebració del títol de Ciutat Gegantera.

En l'àmbit de l'esport s'inaugurava el complex esportiu Ca n'Arimon, se celebrava el desè aniversari dels Jocs Olímpics. En l'àmbit de la participació es creaven els Consells de Cultura i Salut Pública i es constituïen els grups de consulta urbanística.

Es potenciava el Mollet solidari destinant 379.093 € a projectes importants: la missió camerunesa de Makary Blangoua, l'escola d'educació especial saharauí Fatimetu Adhaj, l'orfenat tibetà de Seshul, la rehabilitació de les escoles bosnianes de Zvornik i Tuzla, la dotació a l'hospital kosovar de Dragash o les ajudes d'emergència a El Salvador, Sàhara Occidental, Palestina i Afganistan, la realització de la Setmana de Solidaritat amb la participació de les ONG i el disc de la solidaritat amb Cuba.

Des de l'àmbit de l'urbanisme s'ha fet la rehabilitació de la casa del Pintor Abelló, la recuperació i millora del Jardí de la Farinera, l'aprovació del Pla especial d'ordenació del Pla de les Pruneres, la transformació de l'avinguda Gaudí, s'han fet diverses places: Pau Casals, plaça de la República, plaça Josep Sola i Josep Irla. S'ha fet foment de l'habitatge amb la construcció de 176 pisos de preu protegit al carrer Agricultura i la rehabilitació de 154 edificis d'habitatges i aparcaments a la plaça Pau Casals i el projecte de remodelació de la plaça Joan Miró que preveu la construcció d'un nou aparcament subterrani.

En l'àmbit de la promoció cívica i de la gent gran s'han millorat les instal·lacions dels casals de Joana Barcalà i del Barri de Lourdes, s'han fet nous casals: Casal de l'Ateneu Gran al barri dels Col·legis Nous i l'altre, el Casal de la Freixa Llarga al barri de l'Estació de França.

En l'àmbit ambiental i de la mobilitat s'ha iniciat la primera fase del parc dels Pinetons, Arboretum d'Europa, i s'ha implantat el transport públic. S'ha posat en funcionament la Comissaria dels Mossos d'Esquadra en l'àmbit de la seguretat ciutadana.

17. EL Ple d'acomiadament

L'11 de juny de 2003 va ser el meu darrer Ple després de vint-i-quatre anys com a regidor, s'hi aprovaven les actes dels últims plens i posteriorment es van demanar

les paraules dels portaveus municipals. Quan em va tocar a mi, vaig iniciar la meua última intervenció com a regidor, vaig dir:

“ Ha estat un llarg recorregut, en concret 24 anys, i sincerament em sento orgullós per haver estat a primera línia havent participat, ajudant a tirar endavant les transformacions que ha sofert aquesta ciutat, que són moltes.

El balanç d'aquests anys, per mi és positiu. He viscut una època de canvis, de moments difícils, de satisfaccions, d'equivocacions, perquè una ciutat està en permanent moviment i les persones que estem al davant hem de prendre decisions i això suposa encerts i errors i segurament mirem més els errors que els encerts, però cal valorar amb força els encerts perquè és el que et dóna major satisfacció personal de veure que has ajudat, algú, a alguns, en definitiva a la teua ciutat i que quan t'ho recorden et sents interiorment agraït.

Encara queda molt camí per recórrer i els que quedeu i els que vénen heu de seguir treballant per Mollet, ara és molt millor respecte a la situació que vam trobar aquella gent que vam entrar a l'any 1979, però ara, cal dir també que els problemes són més complexos avui dia i que calen noves formes de treballar i de relacionar-nos i estic convençut que sereu capaços de sortir-vos-en com s'ha fet durant aquests 24 anys d'ajuntaments democràtics.

Els que marxem, tenim la responsabilitat de treballar per aconseguir que noves generacions s'incorporin a la vida municipal, perquè aquesta és una veritable escola d'aprenentatge de la política, de la vida quotidiana, de la maduresa política en la solució de problemes. I també, com no, hem de participar de la vida social i política de la ciutat, perquè estem vius i tenim un bagatge històric i polític.

Vull agrair als treballadors i treballadores de la casa i a tots els companys i companyes regidors i regidores el seu compromís amb la ciutat, perquè ells i elles són un instrument clau per fer possible els projectes socials, culturals, esportius, urbanístics i econòmics.

No m'agradaria acabar sense desitjar-vos molta sort i als nous us dic, com deia Johan Cruyff, sortiu i disfruteu i vull manifestar-vos que restaré a la vostra disposició”.

Aquelles van ser les meves últimes paraules com a regidor.

El 14 de juny s'iniciava la setena legislatura municipal amb nova gent, amb un equip de govern format pel PSC i CIU.

Algú haurà de seguir la història d'aquesta ciutat i tornar a escriure-la en el futur, i segurament molts problemes d'abans, d'ara i del futur són els mateixos però amb protagonistes diferents.

INDEX ONÒMASTIC

Joan Abelló, 132, 175, 202, 203, 204, 226, 254
Eliseo Aja, 22
Leonardo Alarcón, 40
Carmen Alborch, 177
Francisco Álvarez Cascos, 115, 238
Pascual Alemany, 172
Joan Aliguer, 177
Enric Alonso, 131
Xavier Alós, 144, 160, 161
Martí Alsina, 203
Anna Anglaterra, 172
Ramon Angles, 39
Julio Anguita, 101, 200, 216
Lluís Anso, 207
Yaser Arafat, 248
Daniel Aranda, 205
Joaquim Araño, 169, 194, 201, 202, 233, 240
Pere Ardiaca, 74
Marcel Armadans, 169
José Mª Aznar, 199, 252
Pere Baliarda, 204
Jaume Barberà, 57, 58
Enrique Barón, 114
Alfonso Barroso, 37
Josep Basanganya, 114
Ramon Bellavista, 26, 29, 37, 38, 40, 41, 45, 54, 58, 65, 66, 73
Josep Benet, 36
Pere Bernal, 131
Xavier Bigata, 114
Àlvar Blanco, 11, 99, 117, 201, 202, 233, 264, 265, 272
Francesc Blanco, 58
Miguel Àngel Blanco, 212, 213
Joan Boada, 235
Teresa Bohigas, 131, 138
Jaume Boix, 177
Anna Bosch, 11, 26, 35, 38, 40, 41, 48, 50, 52, 57, 58, 61, 62, 65, 67, 70, 71, 72,
73, 75, 76, 77, 78, 81, 82, 83, 84, 85, 87, 88, 89, 90, 93, 94, 116, 255, 256
Jaume Bosch, 190, 201, 261, 273

Jordi Borja, 14, 67
Juan Brossa, 203
Guido Brunner, 125
Francesc Brunes, 99
Joaquim Brustenga, 175
Pere Bufí, 219
Diego Cabrera, 158, 167, 169
Josep Cachinero, 237, 272, 273
Marx Cahner, 85, 87
Dolors Calvet, 36
Leopoldo Calvo Sotelo, 77, 79
Susanna Calvo, 232, 233, 246
José Camacho Bocanegra, 253
Josep Mª Campos, 126
Francesc Candel, 22
Jesús Cañadillas, 131
Juan Carlos I, 177, 178
Isidre Carpio, 29, 36, 40, 41, 45, 48, 52, 54, 58, 61, 73, 76, 81, 83, 84, 90, 97, 99, 100, 116, 135
Ferran Cardenal, 111
Jesús Carrasco, 172, 190, 201, 229, 259, 260, 261, 262, 263, 265, 267, 270, 274
Manel Carreira, 194
Lord Carrington, 125
Santiago Carrillo, 75
Josep Casanova, 57
Francesc Castellanos, 11
Alfred Clemente, 217
Agustí Colom, 217
Miquel Coll Alenton, 22, 122
Carme Coll, 11, 38, 40, 53, 54, 67, 75, 81, 84, 94, 95, 97, 99, 109, 111, 114, 122, 123, 128, 131, 132, 136, 137, 141, 143, 144, 154, 161, 167, 168, 170, 174, 183, 190, 196, 202, 219, 220
Alfons Collado, 29, 40, 45, 47, 165, 167, 168, 174, 183, 198, 231, 232, 233, 246
Lluís Companys, 35
Manolo Corral, 77
Juan Costa, 19
Josep Cot, 57, 211, 261, 270, 271, 272
Jordi Cots, 131

Johan Cruyff, 278
Cuixart, 203
Josep Mª Cullell, 64
Àngel Cuní, 36, 40, 55, 61, 62, 76, 82, 83, 90, 99, 103, 111, 137, 140, 154, 155, 198
Jordi Cunill, 101
Dalí, 203
Ramon Damm, 265
Pedro Díaz, 37
Juan Diego Sastre, 262
Alicia Domínguez, 233
Elena Domínguez, 58
Joaquim Elcacho, 57, 58
Domingo Escobar, 37
Antonio Escribano, 170, 172
Ramon Espadaler, 255
Jaume Español, 167, 192, 197, 208, 209
Juli Esteban, 121
Rosa Mª Esteve, 39, 261, 262, 263, 264, 265, 270, 271, 273, 274
Juan Expósito, 39, 40, 45, 54, 61, 62
Antoni Farrés, 72
Josep Mª Feliu Jubany, 19, 33
Xavier Fenosa, 270
José Antonio Fernández "Fer", 274
Manolo Fernández, 93
Noemí Fernández, 259, 261, 264, 265, 274
Joan Ferrando, 40, 240
Carles Ferrer Salat, 172
Miquel Flores, 57
Antoni Font, 121
Oriol Fort, 148, 167, 168, 169, 192, 201, 202, 203, 219, 232, 233
Josep Fortuny, 90
Marià Fortuny, 203
Manuel Fraga, 33, 124
Francesc Frutos, 74
Antonio Fuentes, 57
Joaquim Fuertes, 264
Marius Galián, 57
Joan Galtes, 177

Juan Luís Gallardo, 136, 137, 142, 143, 150, 154
Ignacio Gallego, 75, 215
Alfons García, 198
Isidre García, 14
Julián García Valverde, 145
Xavier García, 67, 78, 143, 264, 265, 271, 272, 274
Mª Dolors Garrido, 100
Josep Garriga, 39
Josep Mª Garzon, 140, 143, 145, 155, 158, 160, 161, 169, 194, 201, 204, 205, 208, 233
Teresa Giralt, 18, 19, 25
Ricard Gomà, 274
Marc Gómez, 264
Josep Gomís, 176
Felipe González, 126
Miquel González, 37
Juan Gordi, 40
Josep Gordi, 233, 259, 267, 268
Carme Guarro, 233
Alfonso Guerra, 95
Feliu Guillaumes, 185, 249, 255
Josep Guinovart, 203
Joan Guitart, 177
Antoni Gutiérrez Díaz, 74, 75, 77, 125, 126, 131
Conxi Gutiérrez, 131
Dolors Heredia, 169, 194, 233
Miquel Herrero de Miñon, 33
Joan Hortalà, 109, 129
Benigno Iglesias, 40, 41, 45, 54, 58, 84, 99
Gerardo Iglesias, 126, 130
Montserrat Illa, 169
Fermí Jaurrieta, 20, 25, 29, 30, 31, 32, 33
Ferran Jiménez, 97, 99, 128, 150, 155, 2342
Francisco Jiménez, 240
Miquel Jiménez, 267
Narcís Jubany, 177
Jimmy Lainez, 148
Miquel Loan Civís, 39

Antonio López, 200, 201, 217, 232, 233, 240, 246, 249, 255, 264, 267, 270, 271, 272
Esteban López, 131
José Luís López, 110
José Luís López Bulla, 219
Juan López Cotorruelo, 171, 178, 219, 262
Gregorio López Raimundo, 74, 77
Antoni Luchetti, 215, 217
Xavier Ludevid, 14
Ramon Luque, 215
Rosa Luxemburg, 74
Lluís Llach, 22
Mª Teresa Llavina Veguer, 22
Ernest Lluch, 213
Emília Macias, 265
Henri Madariaga, 147, 148
Conchita Manils, 87
Pasqual Maragall, 177
Josep Mª Maravall, 126
Ricard Maria Carles i Godó, 177
Pere Maria Comas, 158
Antonio Marset, 108
Francesc Martí, 176
Rosa Martí, 72
Montserrat Martí i Solà, 39
Pere Martínez, 36, 198, 219
Antonio Martínez Mejías, 47, 54
Joan Francesc Martos, 254
Ezequiel Martín, 137, 140, 143, 158, 160, 161, 168, 169, 194, 201, 233, 246
Miquel Martí Pol, 132, 277
Manel Mas, 113
Josep Masats, 204
Carlo Mastri, 85, 95
Víctor Matencio, 58
Mª Dolors Mayol, 231
Inma Mayol, 115
Antonio Mendoza, 40, 100, 169, 201
Quim Mestres, 216

Domingo Miquel, 27, 37, 38, 40, 41, 75
Maruja Miquel, 37, 77, 93
Milans del Bosch, 78
Josep Lluís Millán, 26, 37, 54, 67, 75, 95, 99
Enric Miralles, 254
Albert de Mònaco, 172
Manel Monlleo, 108
Josep Monràs, 169, 172, 193, 194, 201, 233, 247
Alícia Monte, 158, 199
Jon Montero, 121
Valeriano Monton, 19, 25, 28, 33, 97, 99, 137, 157
Ramon Mora, 40, 45, 54
Salvador Morales, 262, 272, 273
Enric Muñach, 247
Mª Nadal Sau, 108
Carles Navales, 247
Carles Navarro, 207
Pere Navarro Rodríguez, 176
Francesc Josep Niebla, 58, 139
Nonell, 203
Miquel Núñez, 70, 72, 73
Raimon Obiols, 33
José Antonio Pachon, 191, 193, 194, 197, 198, 199, 204, 208, 209, 219, 240
José Palenzuela, 95, 136, 140, 150
Carles Pascual de Ibarqüen, 143, 158, 169
Lluís Patilla, 37
Gregorio Peces Barba, 33
Juan Pedragosa Miró, 19, 25, 28, 33
Antonio Pedrero, 217
Ramon Pellicer, 58
Marià Pere, 136
Antonio Pérez, 99
José Pérez Jiménez, 243
José Pedro Pérez Llorca, 33
Francesc Pi de la Serra, 22
Francisco Pla, 101
Ramon Pla, 272
Joan Planellas, 14, 18, 19, 20, 25, 33, 39

Marcel Planellas, 35, 86
Pere Portabella, 129
Josep Mª Pou, 276
Mariano Prats, 29
Jordi Pueyo, 131
Araceli Pujades, 14
Jordi Pujol, 82, 152, 177, 178, 206
Antonio Rabal, 57, 58
Lluís Ramon, 57
Emili Rebull, 29
Josep Rebull, 168, 178, 191, 192, 193, 194, 196, 197, 198, 199, 204, 219
Juan Reventós, 11, 33
Josep Ribas Cuní, 19, 25, 32, 33
Sebastià Ribas, 126
Rafael Ribó, 22, 95, 115, 129, 130, 131, 215, 216
Salvador Rich, 58
Dionisio Ridruejo, 17
Ignasi Riera, 176, 219, 220
Joan Rigol, 105, 254
Eduard Rius, 242
Miquel Roca Junyent, 33, 36, 124
Abel Rodríguez Gómez, 69, 70
Àngel Rodríguez, 37, 38, 40, 41, 45, 67, 75, 77, 78, 99, 252
Tomás Rodríguez Bolaños, 113
Aurelio Rodríguez Resina, 40
Josep Mª Rodríguez Rovira, 67
Agustí Rof Sans, 39
Julio Romero de Torres, 203
Joan Ros, 155
Simón Rosado, 110, 131, 216, 272, 274
Manuel Royes, 177
Joaquim Ruiz Giménez, 17
Teresa Ruiz, 197, 205, 208, 209
Joan Antoni Salom, 140, 143, 174, 273, 274
Joan Antoni Samarach, 174
Antonio Sánchez, 40, 41, 55, 61, 76, 83, 255, 271
Guillem Sánchez, 75
Josep Anton Sánchez, 131

Josep Mª Sánchez, 191
Francisco Sancho, 264
Joan Sanjuan, 94, 131
Joan Saura, 216
Alfons Segura, 58
Pere Sentís, 35, 39, 40, 45, 61, 83, 138
Josep Serra, 35, 40, 41, 45, 47, 54, 72, 99, 116
Josep Serra Kiel, 37, 39
Narcís Serra, 125
Tomàs Sesma, 99, 140
Manuel José Silva, 158
Justí Simon, 14
Xavier Sitja i Porch, 57, 58
Josep Solà, 276
Jordi Solé Flores, 58, 139
Jordi Solé Tura, 11, 22, 33, 34, 35, 36, 96, 101, 172, 176, 226, 254
Mercè Solé, 262
Josep Solé Barberà, 36
Solé Sabaris, 34
Kah Soan Yeo, 173
José Mª Soriano Facundo, 69, 70
Sorolla, 203
Bernabé Soto, 254
Adolfo Suárez, 79, 125
Subirachs, 203
Domènec Sugrañés, 86
Pino Superbo, 85
Jordi Tarrades, 177, 198
Marçal Tarragó, 22, 223
Antonio Tejero, 77
Josep Terradellas, 35
Leo Tindemans, 125
Vicenç Torrents, 65
Martí Toval, 36
Margarida Traver, 231, 233
Josep Mª Triginer, 33, 36
León Trosky, 74
Francesc Trujillo, 14

Martí Turègano, 233
Esteve Tura, 39
Feliu Tura, 90
Montserrat Tura, 11, 36, 81, 118, 135, 137, 138, 139, 140, 141, 143, 150, 151, 153,
154, 155, 155, 158, 160, 162, 168, 169, 172, 174, 177, 178, 183, 191, 193, 196, 197,
198, 199, 201, 202, 208, 209, 217, 219, 231, 236, 240, 242, 255, 267, 272
Modest Urgell, 203
Vaireda, 203
Anna Vallcorba, 14, 58
Josep Vargas, 217
Olegario Vázquez, 172
Josep Verde Aldea, 33, 36
Jesús Verdera, 262
Vicenç Vendrell, 175
Francesc Verdugo, 39
Jaume Vernet, 237, 272, 273
Vilarrufat, 203
Antonio Vilchez, 171, 194
Lali Vintró, 216
Arcadi Viñas, 18, 19, 20, 25, 33, 40, 41, 50
Jaume Xicola, 39
Santiago Xicola, 37
Àlvar Yañez, 38, 40, 128

**INDEX ONÒMATIC
DE REGIDORS I REGIDORES**

ELECCIONS: 1979

NOM	COGNOMS		PARTIT	INICI	FINAL
LEONARDO	ALARCON	MIR	PSC-PSOE	19/04/1979	20/05/1983
RAMON	BELLAVISTA	HERNANDEZ	PSUC	19/04/1979	20/05/1983
ANNA	BOSCH	PARERAS	PSUC	19/04/1979	20/05/1983
ISIDRO	CARPIO	GARCIA	PSC-PSOE	19/04/1979	20/05/1983
CARME	COLL	TRUYOL	PSUC	19/04/1979	20/05/1983
ALFONSO	COLLADO	GENARO	CDC	19/04/1979	02/07/1979
ANGEL	CUNI	TUGAS	CDC	19/04/1979	20/05/1983
JUAN	EXPOSITO	LOPEZ	PSUC	19/04/1979	20/05/1983
JOAN	FERRANDO	ORIOI	CDC	19/04/1979	20/05/1983
JOAN	GORDI	CUNI	CDC	19/04/1979	20/05/1983
BENIGNO	IGLESIAS	ABECASIS	PSC-PSOE	19/04/1979	20/05/1983
ANTONIO	MENDOZA	BERMEJO	PSC-PSOE	19/04/1979	20/05/1983
DOMINGO	MIGUEL	PARA	PSUC	19/04/1979	20/05/1983
RAMON	MORA	POLO	PSC-PSOE	19/04/1979	03/11/1980
ANGEL	RODRIGUEZ	GONZALEZ	PSUC	19/04/1979	20/05/1983
ANTONIO	SANCHEZ	MARTIN	IND	19/04/1979	20/05/1983
PERE	SENTIS	MOLINS	PSC-PSOE	19/04/1979	20/05/1983
JOSEP	SERRA	BUSQUETS	CDC	19/04/1979	20/05/1983
JOSEP	TORRECILLAS	MORENO	PSUC	19/04/1979	20/05/1983
ARCADI	VIÑAS	QUIXALOS	CDC	19/04/1979	20/05/1983
ALVARO	YAÑEZ	DE LA CRUZ	PSUC	19/04/1979	05/11/1979
ANTONIO	MARTÍNEZ	MEJIAS	CDC	28/09/1979	20/05/1983
JOSE LUIS	MILLAN	ARANDA	PSUC	12/11/1979	20/05/1983
JOSEP	MORRAL	MORRAL	PSC-PSOE	03/11/1980	15/10/1981
JOSE	MORILLA	LOPEZ	PSC-PSOE	15/10/1981	24/05/1982
JOSEP	MORRAL	MORRAL	PSC-PSOE	24/05/1982	20/05/1983

ELECCIONS: 1983

NOM	COGNOMS		PARTIT	INICI	FINAL
MANUEL	ARROYO	PORRAS	PSC-PSOE	23/05/1983	29/06/1987
ÁLVARO	BLANCO	ACEDO	IND-PSUC	23/05/1983	29/06/1987
FRANCISCO	BRUNES	MARFA	PSC-PSOE	23/05/1983	04/03/1985
ISIDRO	CARPIO	GARCIA	PSC-PSOE	23/05/1983	29/06/1987
CARME	COLL	TRUYOL	PSUC	23/05/1983	29/06/1987

ANGEL	CUNI	TUGAS	CDC	23/05/1983	29/06/1987
ALFONSO	DIAZ	FLICH	PSC-PSOE	23/05/1983	29/06/1987
JOSE LUIS	GARCIA	PEREZ	PSC-PSOE	23/05/1983	28/09/1984
M ^a DOLORES	GARRIDO	DEL CASTILLO	PSC-PSOE	23/05/1983	10/06/1983
BENIGNO	IGLESIAS	ABECASIS	PSC-PSOE	23/05/1983	05/06/1986
FERNANDO	JIMENEZ	FERRERO	PSUC	23/05/1983	29/06/1987
JOSE LUIS	MILLAN	ARANDA	PSUC	23/05/1983	29/06/1987
VALERIANO	MONTON	NAVARRO	IND-CDC	23/05/1983	29/06/1987
JUAN	MORAL	GAGO	PSC-PSOE	23/05/1983	04/03/1985
JOSE	PALENZUELA	ORELLANA	AP	23/05/1983	29/06/1987
JOSE ANTONIO	PEREZ	NAVARRO	PSC-PSOE	23/05/1983	04/03/1985
ANGEL	RODRIGUEZ	GONZALEZ	PSUC	23/05/1983	29/06/1987
JOSEP	SERRA	BUSQUETS	CDC	23/05/1983	29/06/1987
TOMAS	SESMA	PASTRIAN	IND-CDC	23/05/1983	29/06/1987
JOSEP	TORRECILLAS	MORENO	PSUC	23/05/1983	29/06/1987
ARCADI	VIÑAS	QUIXALOS	CDC	23/05/1983	29/06/1987
ANTONIO	MENDOZA	BERMEJO	PSC-PSOE	06/07/1983	29/06/1987
LEONARDO	ALARCON	MIR	PSC-PSOE	19/10/1984	29/06/1987
JUAN	CASTILLEJO	MOYANO	PSC-PSOE	15/03/1985	29/06/1987
RAFAEL	CONEJO	GONZALEZ	PSC-PSOE	15/03/1985	29/06/1987
LEONARDO	PEREDES	TAMAYO	PSC-PSOE	15/03/1985	29/06/1987
RAFAEL	MARQUEZ	GONZALEZ	PSC-PSOE	08/07/1986	29/06/1987

ELECCIONS: 1987

NOM	COGNOMS		PARTIT	INICI	FINAL
RAFAEL	ALARCON	CUENCA	PSC-PSOE	30/06/1987	12/06/1991
XAVIER	ALOS	VIU	IC	30/06/1987	07/11/1989
JUST	AMORES	OLIVEROS	PSC-PSOE	30/06/1987	12/06/1991
DIEGO	CABRERA	PEREZ	PSC-PSOE	30/06/1987	12/06/1991
CARME	COLL	TRUYOL	IC	30/06/1987	12/06/1991
ANGEL	CUNI	TUGAS	CIU	30/06/1987	12/06/1991
CARLOS	DE IBARGÜEN	TOLEDO	PSC-PSOE	30/06/1987	12/06/1991
PASCUAL					
MARTI	FABRE	POCURULL	CIU	30/06/1987	12/06/1991
JUAN LUIS	GALLARDO	GRANADOS	IC	30/06/1987	12/06/1991
FRANCISCO	GARCIA	BELMONTE	IC	30/06/1987	15/02/1990
JAVIER					

JOSEP MARIA	GARZÓN	LLAVINA	PSC-PSOE	30/06/1987	12/06/1991
FERNANDO	JIMENEZ	FERRERO	IC	30/06/1987	12/06/1991
RAMON	LÓPEZ	REVERTE	PSC-PSOE	30/06/1987	12/06/1991
EZEQUIEL	MARTÍN	PÉREZ	PSC-PSOE	30/06/1987	12/06/1991
VALERIANO	MONTON	NAVARRO	CIU	30/06/1987	12/06/1991
JOSE	PALENZUELA	ORELLANA	FPAP	30/06/1987	19/07/1990
JOAN ANTONI	SALOM	ALBIÑANA	IC	30/06/1987	12/06/1991
PERE	SENTIS	MOLINS	PSC-PSOE	30/06/1987	12/06/1991
TOMAS	SESMA	PASTRIAN	CIU	30/06/1987	12/06/1991
JOSEP	TORRECILLAS	MORENO	IC	30/06/1987	12/06/1991
MONTSERRAT	TURA	CAMAFREITA	PSC-PSOE	30/06/1987	12/06/1991
JUAN	LÓPEZ	COTORRUELO	IC	15/12/1989	12/06/1991
MERCÈ	SOLÉ	CABRERA	IC	22/03/1990	12/06/1991
AMADO	ALVAREZ	MATA	FPPP	21/11/1990	12/06/1991

ELECCIONS: 1991

NOM	COGNOMS		PARTIT	INICI	FINAL
JOAQUIM	ARAÑÓ	FRANCO	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
MARCEL	ARMADANS	PASQUAL	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
DIEGO	CABRERA	PEREZ	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
CARME	COLL	TRUYOL	IC	15/06/1991	14/06/1995
ALFONSO	COLLADO	GENARO	CIU	15/06/1991	14/06/1995
CARLOS	DE IBARGÜEN	TOLEDO	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
PASCUAL					
JAUME	ESPAÑOL	MOREDA	CIU	15/06/1991	14/06/1995
JOSEP ORIOL	FORT	MARRUGAT	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
JOSEP MARIA	GARZÓN	LLAVINA	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
M ^a DOLORES	HEREDIA	RAFFAELI	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
JUAN	LÓPEZ	COTORRUELO	IC	15/06/1991	14/06/1995
EZEQUIEL	MARTÍN	PÉREZ	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
M ^a DOLORS	MAYOL	PI	CIU	15/06/1991	14/06/1995
ANTONIO	MENDOZA	BERMEJO	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
JOSEP	MONRÀS	GALINDO	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
ALICIA	MONTE	ABAN	CIU	15/06/1991	14/06/1995
JOSEP	REBULL	ISERN	CIU	15/06/1991	14/06/1995
JOAN ANTONI	SALOM	ALBIÑANA	IC	15/06/1991	16/03/1994
MERCÈ	SOLÉ	CABRERA	IC	15/06/1991	14/06/1995

JOSEP	TORRECILLAS	MORENO	IC	15/06/1991	14/06/1995
MONTSERRAT	TURA	CAMAFREITA	PSC-PSOE	15/06/1991	14/06/1995
ANTONIO	LÓPEZ	RODRÍGUEZ	IC	27/04/1994	14/06/1995

ELECCIONS: 1995

NOM	COGNOMS		PARTIT	INICI	FINAL
JOAQUIM	ARAÑÓ	FRANCO	PSC-PSOE	17/06/1995	30/06/1999
ÁLVARO	BLANCO	ACEDO	IC	17/06/1995	30/06/1999
DOMINGO	CAMPOS	NAVARRO	PP	17/06/1995	30/06/1999
JESUS MARIA	CARRASCO	GOMEZ	IC	17/06/1995	30/06/1999
MANUEL	CARREIRA	CERDEIRA	PSC-PSOE	17/06/1995	25/02/1999
JAUME	ESPAÑOL	MOREDA	CIU	17/06/1995	30/06/1999
JOSEP ORIOL	FORT	MARRUGAT	PSC-PSOE	17/06/1995	30/06/1999
JOSEP MARIA	GARZÓN	LLAVINA	PSC-PSOE	17/06/1995	30/06/1999
M ^o DOLORES	HEREDIA	RAFFAELI	PSC-PSOE	17/06/1995	30/06/1999
EZEQUIEL	MARTÍN	PÉREZ	PSC-PSOE	17/06/1995	30/06/1999
PERE	MARTÍNEZ	AMMETLLER	CIU	17/06/1995	30/06/1999
JOSEP	MONRÀS	GALINDO	PSC-PSOE	17/06/1995	30/06/1999
ALICIA	MONTE	ABAN	CIU	17/06/1995	19/12/1996
JOSE ANTONIO	PACHON	DOBLAS	PP	17/06/1995	30/06/1999
JOSEP	REBULL	ISERN	CIU	17/06/1995	30/06/1999
MARIA TERESA	RUIZ	PONS	CIU	17/06/1995	30/06/1999
MERCÈ	SOLÉ	CABRERA	IC	17/06/1995	30/06/1999
JOSEP	TORRECILLAS	MORENO	IC	17/06/1995	30/06/1999
MONTSERRAT	TURA	CAMAFREITA	PSC-PSOE	17/06/1995	30/06/1999
JOSEFA	VALVERDE	CARRASCO	PSC-PSOE	17/06/1995	30/06/1999
JUAN ANTONIO	VILCHEZ	CARDENAS	PSC-PSOE	17/06/1995	30/06/1999
M ^a DOLORS	MAYOL	PI	CIU	30/01/1997	30/06/1999
MARTÍN	TURÉGANO	GUILLAMON	PSC-PSOE	25/03/1999	30/06/1999

ELECCIONS: 1999

NOM	COGNOMS		PARTIT	INICI	FINAL
JOAQUIM	ARAÑÓ	FRANCO	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
ÁLVARO	BLANCO	ACEDO	IC-V EPM	03/07/1999	24/07/2001
SUSANA	CALVO	CASADESÚS	PP	03/07/1999	11/06/2003
M ^a DOLORS	CELDRÁN	PEDREÑO	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003

ALFONSO	COLLADO	GENARO	CIU	03/07/1999	11/06/2003
ALICIA	DOMÍNGUEZ	GONZÁLEZ	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
JOSEP ORIOL	FORT	MARRUGAT	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
JOSEP MARIA	GARZÓN	LLAVINA	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
JOSEP	GORDI	SERRAT	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
CARME	GUARRO	FORES	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
FELIU	GUILLAUMES	RÀFOLS	CIU	03/07/1999	11/06/2003
Mª DOLORES	HEREDIA	RAFFAELI	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
ANTONIO	LÓPEZ	RODRÍGUEZ	EUiA	03/07/1999	11/06/2003
EZEQUIEL	MARTÍN	PÉREZ	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
Mª DOLORS	MAYOL	PI	CIU	03/07/1999	11/06/2003
JOSEP	MONRÀS	GALINDO	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
MARÍA	OTERO	CABRERA	PP	03/07/1999	28/09/2000
ESPERANZA					
JOSEP	TORRECILLAS	MORENO	IC-V EPM	03/07/1999	11/06/2003
MARGARIDA	TRAVER	MANCHEÑO	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
MONTSERRAT	TURA	CAMAFREITA	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
MARTÍN	TURÉGANO	GUILLAMON	PSC-PSOE	03/07/1999	11/06/2003
MIGUEL	JIMÉNEZ	ANILLO	PP	30/11/2000	11/06/2003
JESUS MARIA	CARRASCO	GOMEZ	IC-V EPM	25/09/2001	11/06/2003

ELECCIONS: 2003

NOM	COGNOMS		PARTIT	INICI	FINAL
ORIOR	BARGALLÓ	MARSAL	ExM-ERC	14/06/2003	
SUSANA	CALVO	CASADESÚS	PP	14/06/2003	
JOSEP	COT	CALL	ExM-IND	14/06/2003	
ALICIA	DOMÍNGUEZ	GONZÁLEZ	PSC-PSOE	14/06/2003	
ROSA MARIA	ESTEVE	PÉREZ	ExM-ICV	14/06/2003	
JAVIER	FENOSA	VILARROYA	ExM-ERC	14/06/2003	
JOSEP ORIOL	FORT	MARRUGAT	PSC-PSOE	14/06/2003	
NÚRIA	FORTUNY	COROMINAS	CIU	14/06/2003	
FRANCISCO JAV.	GARCÍA	BELMONTE	ExM-ICV	14/06/2003	
JOSEP MARIA	GARZÓN	LLAVINA	PSC-PSOE	14/06/2003	
MARCO ANTONIO	GÓMEZ	ESCOBAR	ExM-EUA	14/06/2003	
CARME	GUARRO	FORES	PSC-PSOE	14/06/2003	
FELIU	GUILLAUMES	RÀFOLS	CIU	14/06/2003	
MIGUEL	JIMÉNEZ	ANILLO	PP	14/06/2003	
ANTONIO	LÓPEZ	RODRÍGUEZ	ExM-EUA	14/06/2003	
JOSEP	MONRÀS	GALINDO	PSC-PSOE	14/06/2003	
DANIEL	NOVO	SÁNCHEZ	PSC-PSOE	14/06/2003	
EVA MARÍA	PAZOS	JIMÉNEZ	PSC-PSOE	14/06/2003	

ESTER	SAFONT	ARTAL	PSC-PSOE	14/06/2003	
JORGE	TÁBOAS	SUÁREZ	PSC-PSOE	14/06/2003	
MONTSERRAT	TURA	CAMAFREITA	PSC-PSOE	14/06/2003	21/12/2003
ANA M ^a	DÍAZ	ARANDA	PSC-PSOE	10/01/2004	

BIBLIOGRAFIA

- * Arxiu Joan Planellas.
- * La ciudad Conquistada. Editorial Alianza Ensayo Jordi Borja.
- * El PSUC y el Eurocomunismo. Editorial Grijalbo G. López Raimundo y A. Gutiérrez Díaz.
- * Actes Plens municipals 1979-2003.
- * Butlletins municipals.
- * Model de gestió de residus municipals. Publicació de l'Escola Universitària Politècnica de Medi Ambient de Mollet del Vallès.
- * La Factoria núm. 21 (juny-setembre 2003).
- * Premsa local: Tribuna i Contrapunt.
- * Arxiu Municipal de l'Ajuntament de Mollet del Vallès.
- * Arxiu del PSUC i ICV de Mollet del Vallès.

Josep Torrecillas, nascut a Mollet del Vallès l'any 1954, inicia la seva vida política l'any 1971 a les Plataformes Anticapitalistes i després en l'Organització d'Esquerra Comunista (OIC); a l'any 1975 ingressa a la Joventut Comunista de Catalunya (JCC) i posteriorment en el PSUC on ha tingut diferents responsabilitats polítiques.

És fundador d'IC a l'any 1987, responsable comarcal d'IC 1987-1992, i actualment és membre de la direcció nacional d'ICV.

Fou regidor del primer Ajuntament democràtic l'any 1979 i en formà part durant vint-i-quatre anys. Ha tingut responsabilitats en l'àmbit de cultura, esports, sanitat i seguretat ciutadana.

Ha estat tinent d'alcaldia i portaveu del seu grup en diferents legislatures, i membre del Consell Comarcal durant el període 1987-2003.

Retalls 1973-2003 pretén fer un recorregut en el temps dels canvis que s'han anat produint a la nostra ciutat, dels seus protagonistes i de la relació entre ells, en un context polític a vegades complex perquè formem part d'una realitat nacional i estatal que ha influït a vegades en l'acció políticolocal.

Retalls 1973-2003 pretén donar a conèixer una part de la història política molletana vist des d'una òptica d'un dels seus protagonistes, sense caure en afirmacions universals, sinó que partint de la realitat concreta explica el llarg camí perquè avui Mollet del Vallès sigui una ciutat habitable.

El projecte de ciutat (a Mollet) s'ha anat fent en diferents fases, i s'ha produït una transformació important, sobretot, a partir dels diferents protagonistes que configuren el Mollet polític, social i econòmic els quals ha respost a formes i objectius diversos, que han fet possible les transformacions urbanístiques i socials de la nostra ciutat.